

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI
DECIZIA nr. 493

Ședința publică din data de 30 aprilie 2025

Președinte	Androhovici Daniela
Judecător	Hurjui Oana Cristina
Grefier	Crețu Lăcrămioara

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava - reprezentat de procuror Zaharia Adrian-Constantin

Pe rol, pronunțarea asupra apelurilor declarate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Suceava și inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana Mihaela împotriva sentinței penale nr. 85 din data de 07.03.2025 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 3950/86/2023.

Dezbaterile asupra apelurilor de față au avut loc în ședința publică din data de 23.04.2025, susținerile părților și participanților prezenți la proces fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta decizie și când Curtea, având în vedere dispozițiile art. 391 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, a stabilit termen pentru deliberare, redactare și pronunțarea hotărârii pentru data de astăzi, 30.04.2025, când,

După deliberare,

CURTEA,

Asupra apelurilor penale de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 85 din data de 07.03.2025 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 3950/86/2023, în temeiul art. 52 Cod procedură penală, art. 4 alin. 2 și 4 din Legea nr. 554/2004, au fost respinse ca inadmisibile excepțiile de nelegalitate a Dispoziției nr. 303/25.03.2020 a Consiliului Județean Suceava și a Ordinului Ministerului Sănătății nr. 539/29.04.2020, excepții invocate de inculpatul Rîmbu Vasile, prin avocat ales.

Prin aceeași sentință, s-a stabilit față de inculpatul **Rîmbu Vasile** pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prev. de art. 47 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 83 Cod penal, a fost amânată aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal pe durata termenului de supraveghere, s-a stabilit că inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 86 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. (1) lit. c) - e) se comunică Serviciului de Probațiune Suceava.

În baza art. 404 alin. (3) Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului cu privire la dispozițiile art. 88 Cod penal referitoare la revocarea amânării aplicării pedepsei, dacă pe parcursul termenului de supraveghere nu respectă cu rea-credință măsurile de supraveghere sau săvârșește o nouă infracțiune.

S-a stabilit față de inculpata **Mamciuc Dana-Mihaela** pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 83 Cod penal, a fost amânată aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpata trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 86 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. (1) lit. c) - e) se comunică Serviciului de Probațiune Suceava.

În baza art. 404 alin. (3) Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatei cu privire la dispozițiile art. 88 Cod penal referitoare la revocarea amânării aplicării pedepsei, dacă pe parcursul termenului de supraveghere nu respectă cu rea-credință măsurile de supraveghere sau săvârșește o nouă infracțiune.

În baza art. 274 alin. 2 Cod de procedură penală, au fost obligați inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana Mihaela la plata către stat a sumei de 5700 lei, fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat, fiind incluse și cheltuielile judiciare din cursul urmăririi penale.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr. 59/P/2020 din 24.10.2023 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

- **Rîmbu Vasile**, pentru săvârșirea infracțiunii de **instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000, reținându-se, în fapt că, *în calitate de manager suspendat al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la data de 01.05.2020, cu intenție, a determinat-o pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, șef al Serviciului Juridic din cadrul aceluiași spital, să-i transmită, prin intermediul numitei Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de managerul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numelui Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-și asigura un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale;*

- **Mamciuc Dana-Mihaela**, pentru săvârșirea infracțiunii de **folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000,

reținându-se în fapt că, la data de **01.05.2020**, având calitatea de șef al Serviciului Juridic din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la solicitarea inculpatului Rîmbu Vasile, manager suspendat în cadrul aceluiași spital, cu intenție, i-a transmis acestuia, prin intermediul fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de directorul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numitului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-i asigura acestuia din urmă un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale.

Acele procesuale specifice efectuate în cursul urmăririi penale s-au concretizat în următoarele mijloace de probă atașate dosarului de urmărire penală – menționate în Anexa atașată rechizitoriului: Volumul I: proces - verbal din 11.05.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Rîmbu Alexandra Elena la data de 01.05.2020 ora 18:39:59 (f. 23-30), proces - verbal din 13.05.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Macovei Mircea Alexandru la data de 23.04.2020 ora 20:58:54 (f. 41-43), proces - verbal din 11.05.2020 de identificare utilizator post telefonic - Rîmbu Alexandra Elena (f. 44), Hotărâre CJ Suceava nr. 121 din 27.06.2017, privind aprobarea organigramei și a statului de funcții ale Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava + organigrama (f. 45-74), declarație suspectă Mamciuc Dana-Mihaela din 08.02.2023 (f. 117-118), declarație suspectă Mamciuc Dana-Mihaela din 03.03.2023 (f. 119-120), declarație inculpată Mamciuc Dana-Mihaela din 12.07.2023 (f. 123-124), proces - verbal nr. 59/P/2020 din 08.02.2023 de predare primire telefon mobil de la suspecta Mamciuc Dana-Mihaela (f. 127), proces - verbal nr. 59/P/2020 din 03.03.2023 de predare primire telefon mobil către suspecta Mamciuc Dana-Mihaela (f. 128), declarație suspect Rîmbu Vasile din 20.03.2023 (f. 157-158), declarație inculpat Rîmbu Vasile din 13.07.2023 (f. 161-162), declarație martor Macovei Mircea - Alexandru din data de 23.06.2020 (f. 215), declarație martor Vacarașu Gheorghe din data de 07.03.2023 (f. 221-222), proces - verbal nr. 59/P/2020 din 07.03.2023 de predare primire telefon mobil de la martorul Vacarașu Gheorghe (f. 228), declarație martor Rîmbu Alexandra Elena din data de 31.03.2020 (f. 229-230), adresa DNA ST Suceava către Ministerul Sănătății din data de 01.09.2023 (f. 231-233), adresa nr. 2/26020 din data de 11.09.2023 a Ministerului Sănătății către DNA - ST Suceava (f. 234-285), adresa DNA ST Suceava către Spitalul Județean Suceava din data de 17.10.2023 (f. 286), adresa nr. N1/1003 din data de 19.10.2023 a Spitalului Județean Suceava către DNA - ST Suceava (f. 287-290), adresa DNA ST Suceava către Spitalul Județean Suceava din data de 17.10.2023 (f. 291-293), adresa nr. N1/1131 din data de 19.10.2023 a Spitalului Județean Suceava către DNA - ST Suceava (f. 294-298), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din data de 07.09.2020 (f. 299), adresa nr. 56/P/2020 din data de 05.10.2020 a PÎCCJ către DNA - ST Suceava (f. 300-303), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din data de 09.04.2021 (f. 304), adresa nr. 56/P/2020 din data de 28.04.2021 a PÎCCJ către DNA - ST Suceava (f. 305-315), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din data de 06.03.2023 (f. 316), adresa nr. 56/P/2020 din data de 21.03.2023 a PÎCCJ către DNA - ST Suceava (f. 317-321), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava din data de 27.05.2020 (f. 322), adresa nr. 111/P/2020 din data de 04.06.2020 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 323-333), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava din data de 27.05.2020 (f. 334), adresa nr. 241/P/2020 din data de 07.09.2021 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 335), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava din data de 22.12.2022 (f. 336-337), adresa nr. 111/P/2020 din data de 28.12.2022 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 338-353), adresa nr. 11 I/P/2020 din data de 30.12.2022 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 354-357), adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava din data de 06.03.2023 (f. 358), adresa nr. 11 I/P/2020 din data de 07.03.2023 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 359-360),

adresa DNA ST Suceava către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava din data de 21.03.2023 (f. 361), adresa nr. 11 I/P/2020 din data de 23.03.2023 a PT Suceava către DNA - ST Suceava (f. 362-388), **Volumul II: proces** - verbal din 22.03.2023 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Vacarașu Gheorghe la data de 17.04.2020 ora 10:44:17 (f. 29), proces - verbal din 13.05.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Macovei Mircea Alexandru la data de 23.04.2020 ora 20:58:54 (f. 30-32), proces - verbal din 22.03.2023 de redare a comunicație tip *Jxt* între Mamciuc Dana-Mihaela și utilizatorul postului telefonic cu numărul de apel la data de 01.05.2020 ora 18:32:23 (f. 33), proces - verbal din 22.03.2023 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu utilizatorul postului telefonic cu numărul de apel la data de 01.05.2020 ora 18:36:19 (f. 34), proces - verbal din 11.05.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Rîmbu Alexandra Elena la data de 01.05.2020 ora 18:39:59 (f. 35-41), proces - verbal din 11.05.2020 de identificare utilizator post telefonic - Rîmbu Alexandra Elena (f. 42), proces - verbal din 22.03.2023 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Vacarașu Gheorghe la data de 07.05.2020 ora 12:45:06 (f. 43), proces - verbal din 01.07.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu utilizatoarea (f. 44-45), postului telefonic cu numărul de apel la data de 23.06.2020 ora 13:31:22; proces - verbal din 29.06.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu utilizatoarea postului telefonic cu numărul de apel la data de 23.06.2020 ora 13:32:05 (f. 46-48), proces - verbal din 29.06.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu ADINA - utilizatoarea postului telefonic cu numărul de apel la data de 23.06.2020 ora 15:42:00 (f. 49-50), proces - verbal din 29.06.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu ADINA - utilizatoarea postului telefonic cu numărul de apel la data de 23.06.2020 ora 13:48:11 (f. 51-52), proces - verbal din 01.07.2020 de redare a convorbirii telefonice purtate de Mamciuc Dana-Mihaela cu Vasilciuc Irina la data de 24.06.2020 ora 18:42:14 (f. 53-55), procese verbale lucrători DNA - Serviciul Tehnic - imprimare convorbiri și comunicări telefonice interceptate și înregistrate (f. 56-60), proces - verbal DNA - ST Suceava - imprimare convorbiri și comunicări telefonice interceptate și înregistrate (f. 62), proces - verbal de percheziție informatică din 14.02.2023 (f. 84-86), proces - verbal de analiză date percheziție informatică din 06.03.2023 (f. 92-155), proces - verbal de percheziție informatică din 13.03.2023 (f. 182-183), proces - verbal de analiză date percheziție informatică din 23.03.2023 (f. 187-193), articole de presă din perioada martie - august 2020, privind pe inculpații Mamciuc Dana-Mihaela și Rîmbu Vasile, precum și evenimentele din luna martie 2020 de la Spitalul Județean Suceava (f. 196-210), articole de presă din perioada martie - aprilie 2020, privind comunicatele PT Suceava referitoare la evenimentele din luna martie 2020 de la Spitalul Județean Suceava, depuse la dosarul cauzei de către avocat Motan Larisa - apărător ales la inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela (f. 211-227).

Cauza a fost înregistrată la Tribunalul Suceava cu nr. 3950/86/2023 la data de 02.11.2023, iar prin încheierea din 08.11.2024, pronunțată în dosarul nr. 3950/86/2023/a1 al Tribunalului Suceava, definitivă prin încheierea nr. 254/23.12.2024 pronunțată de judecătorii de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Suceava, în temeiul art. 345 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a respins, ca nefondate, cererile formulate și excepțiile invocate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela, privind legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală.

În baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul 59/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Național Anticorupție – Serviciul Teritorial Suceava, emis la data de 24.10.2023, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor în cursul urmăririi penale și s-a dispus începerea judecății.

Inculpații au solicitat judecarea cauzei în lipsă și prin avocații aleși au precizat că doresc ca judecata să se desfășoare în procedura de drept comun și au contestat probele din cursul urmăririi penale.

Pe parcursul cercetării judecătorești, instanța de fond a procedat la audierea martorului Macovei Mircea Alexandru (declarație atașată la f. 103 – 104 vol. I dosar de fond). De asemenea,

prin încheierea din 10.02.2025 s-a dispus emiterea de adrese către Consiliul Județean Suceava și către Ministerul Sănătății pentru a înainta decizia/deciziile privind suspendarea inculpatului Rîmbu Vasile din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, pentru a preciza data și modalitatea comunicării deciziei/deciziilor către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava și dovada comunicării acesteia/acestora, precum și pentru a indica cine exercita efectiv atribuțiile specifice funcției de manager în cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava la data de 01.05.2020 și în baza căror documente justificative, precum și emiterea unei adrese către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava pentru a comunica data și modalitatea în care a primit și înregistrat decizia, sau, după caz, deciziile de suspendare a inculpatului Rîmbu Vasile din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, precum și pentru a indica cine exercita efectiv atribuțiile specifice funcției de manager în cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava la data de 01.05.2020 și în baza căror documente justificative.

Răspunsurile au fost înaintate instanței astfel: Ministerul Sănătății - prin adresa nr. 2/7640/13.02.2025 (f. 134-135 vol. I dosar de fond), Consiliul Județean Suceava - prin adresa nr. 7216/14.02.2025 (f. 137-148 vol. I dosar de fond) și Spitalul Clinic Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” – Suceava prin adresa nr. 1141674 din 14.02.2025 (f. 149-167 vol. I dosar de fond).

Analizând cu prioritate chestiunea prealabilă constând în excepția nelegalității actelor administrative, invocată de către inculpatul Rîmbu Vasile, prin avocat, instanța de fond a constatat:

Conform art. 4 din Legea nr. 554/2004:

(1) *Legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.*

(2) *Instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză. În situația în care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate prin încheiere interlocutorie, aceasta poate fi atacată odată cu fondul.*

(3) *În cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.*

(4) *Actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege.*

Astfel, se cer a fi întrunite anumite condiții de admisibilitate pentru ca legalitatea unui act administrativ să fie analizată, prin prorogare de competență în cadrul unui litigiu, inclusiv în cadrul unui proces penal.

În privința actului administrativ individual reprezentat de Dispoziția Consiliului Județean Suceava nr. 303/25.03.2020 prin care s-a dispus suspendarea inculpatului din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, instanța de fond a avut vedere că în apărare au fost expuse următoarele motive:

Potrivit art. 1 și 2 din Dispoziția nr. 303/25.03.2020 s-au dispus următoarele:

„1. Începând cu data prezentei, pe perioada stării de urgență instituită pe teritoriul României prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020, domnul Rîmbu Vasile se suspendă din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava.

1. Pe perioada suspendării din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență Sfântul Ioan cel Nou Suceava se suspendă și contractul de management nr. 28751/30.12.2016.”

Temeiul legal invocat pentru emiterea Dispoziției nr. 303/25.03.2020 îl reprezintă dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind

instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 212 din 16 martie 2020 (denumit în continuare „Decretul 195/2020

Potrivit art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul 195/2020:

„Art. 19. - Pe perioada stării de urgență, pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pot fi suspendați din funcțiile de conducere conducătorii unităților sanitare, direcțiilor de sănătate publică, caselor de asigurări de sănătate, serviciilor de ambulanță, precum și autorităților și instituțiilor publice centrale și locale cu atribuții în domeniul asistenței și protecției sociale, indiferent de statutul lor. Nu este necesar ca persoanele desemnate să exercite temporar aceste funcții să fie funcționari publici. ”

Astfel, cazul de suspendare prevăzut de dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul 195/2020 îl reprezintă neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu. Pe de altă parte, potrivit art. 183 indice 1 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății:

(1) Contractul de management și, respectiv, contractul de administrare se suspendă în următoarele situații:

a) concediu de maternitate;

b) concediu pentru incapacitate temporară de muncă pentru o perioadă mai mare de o lună;

c) managerul este numit sau ales într-o funcție de demnitate publică;

d) managerul este arestat preventiv sau se află în arest la domiciliu, în condițiile Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare. ”

Se poate observa că inculpatul nu se afla în niciuna din cele 4 ipoteze prescrise de dispozițiile art. 183¹ din Legea nr. 95/2006. Dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 adaugă la dispozițiile Legii nr. 95/2006, prin reglementarea unui nou caz în care se poate dispune suspendarea managerului de spital și a contractului de management, lucru nepermis de Constituție, în condițiile în care Legea nr. 95/2006 este lege organică, iar decretul președintelui privind instituirea stării de urgență este un act administrativ normativ. Dispoziția de suspendare nr. 303/25.03.2020 putea fi emisă doar în temeiul art. 183¹ din Legea nr. 95/2006, nicidecum în baza unui act administrativ normativ care adaugă la legea organică. Fiind un act administrativ individual, Dispoziția 303/25.03.2020 trebuia emisă în aplicarea art. 183¹ din Legea nr. 95/2006, nu contra lege.

Pe lângă încălcarea dispozițiilor art. 183¹ din Legea nr. 95/2006 prin emiterea Dispoziției nr. 303/25.03.2020, înseși dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 încalcă dispozițiile art. 4 - Ierarhia actelor normative din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, art. 1 alin. (3) privind principiul separației puterilor în stat, art. 1 alin. (5) din Constituție care reglementează obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 61 alin. (1) din Constituție care statuează asupra rolului Parlamentului de unica autoritate legiuitoare a țării, art. 73 alin. (1) și (3) și art. 76 alin. (1) din Constituție, care reglementează domeniul legilor organice și procedura de adoptare a acestora, precum și art. 93 alin. (1) din Constituție care reglementează limitele privind instituirea stării de urgență, respectiv, „potrivit legii”. Mai mult, potrivit art. 19 din Decretul nr. 195/2020 și Dispoziției nr. 303/25.03.2020 inculpatului i-a fost încălcat dreptul la muncă în condițiile în care restrângerea drepturilor și a libertăților nu se poate realiza decât prin lege, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 53 și ale art. 115 alin. (6) din Constituție.

Nelegalitatea vădită a dispozițiilor art. 19 din Decretul nr. 195/2020 prin raportare la dispozițiile legale și constituționale menționate supra iradiază și asupra Dispoziției nr. 303/25.03.2020. Nelegalitatea temeiului de drept determină întotdeauna nelegalitatea actului administrativ care se susține pe respectivul temei legal.

De altfel, aceleași considerente sunt reținute și în Decizia CCR nr. 152 din 6 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9, art. 14 lit. c¹)-f) și ale art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență și a ordonanței de urgență, în ansamblul său, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial nr. 387 din 13.05.2020 (denumită în continuare „Decizia CCR 152/2020”).

Prin Decizia CCR nr. 152/2020 instanța de contencios constituțional a statuat următoarele:

„86. În ceea ce privește natura juridică a decretului emis în temeiul art.93 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că decretul prin care Președintele instituie starea de urgență este adoptat în temeiul art.93 alin.(1) din Constituție, „potrivit legii” care reglementează regimul juridic al stării de urgență, respectiv potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/1999. În emiterea decretului, Președintele acționează ca organ de stat, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public. Așadar, potrivit dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr.554/2004 , decretul este un act administrativ emis de o autoritate publică în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice. (...)

88. (...) Așadar, întrucât reglementează o serie de reguli general obligatorii, autoritățile statului fiind însărcinate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor adoptate, iar persoanele fizice și juridice având obligația de a respecta cele statuate în cuprinsul actului, rezultă că, din perspectiva conținutului, decretul Președintelui este un act administrativ cu caracter normativ.

89. Având în vedere natura juridică a actului, Curtea reține că acesta nu poate decât să organizeze executarea, respectiv să pună în aplicare, prin raportare la situația de fapt existentă, dispozițiile de reglementare primară care statuează cu privire la regimul juridic al stării de urgență, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/1999. Cu alte cuvinte, decretul prin care se instituie starea de urgență este un act administrativ normativ, subsecvent legii, prin care se stabilesc în concret măsurile de primă urgență care urmează a fi luate, precum și drepturile și libertățile fundamentale al căror exercițiu urmează a fi restrâns.

90 (...) Având în vedere forța juridică inferioară legii, decretul Președintelui nu poate să deroge, să se substituie sau să adauge la lege, deci nu poate conține norme de reglementare primară. (...)

100. Pe de altă parte, însă, Curtea observă că printre măsurile de primă urgență Președintele a dispus, de exemplu, achiziționarea directă de către autoritățile publice centrale și entitățile juridice în care statul este acționar majoritar de materiale și echipamente necesare combaterii epidemiei [art. 10 din anexa nr. 2, intitulată Măsuri de primă urgență cu aplicabilitate directă, la Decretul nr. 195 din 16 martie 2020], plafonarea prețurilor la medicamente și aparatură medicală, la alimentele de strictă necesitate și la serviciile de utilitate publică [art.15 din anexă], suspendarea din funcțiile de conducere a conducătorilor unităților sanitare, direcțiilor de sănătate publică, caselor de asigurări de sănătate, serviciilor de ambulanță, precum și autorităților și instituțiilor publice centrale și locale cu atribuții în domeniul asistenței și protecției sociale indiferent de statutul lor, cu posibilitatea ca persoanele desemnate să exercite temporar aceste funcții să nu fie funcționari publici [art. 19 din anexă], transferuri între bugetele Ministerului Sănătății și al Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate [art. 20 din anexă], faptul că prevederile Legii nr. 19/2020 privind acordarea unor zile libere părinților pentru supravegherea copiilor, în situația închiderii temporare a unităților de învățământ, nu se aplică angajaților sistemului național de apărare, angajaților din penitenciare, personalului din unitățile sanitare publice și altor categorii stabilite prin ordin al ministrului afacerilor interne, al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri, și al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor, după caz [art. 32 din anexă], derogarea de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, persoana îndreptătită păstrându-și stimulentele de inserție în situația pierderii locului de muncă drept urmare a efectelor epidemiei COVID-19 [art.37 din anexă], neînceperea cursului prescripțiilor și termenelor de decădere de orice fel, iar, dacă au început să curgă, suspendarea lor, dispozițiile art. 2.532 pct. 9 teza a II-a din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil sau alte dispoziții legale contrare nefiind aplicabile [art. 41 din anexă], continuarea activității instanțelor judecătorești doar în cauzele de urgență deosebită, caz în care pot fixa termene scurte, inclusiv de la o zi la alta sau chiar în aceeași zi [art. 42 alin.(1) și (2) din anexă], suspendarea de plin drept a cauzelor civile fără a fi necesară efectuarea vreunui act de procedură în acest scop [art. 42 alin. (6) din anexă], întreruperea termenelor de exercitare a căilor de atac [art. 42 alin. (7) din anexă], limitarea activității de urmărire penală și cea a judecătorilor de drepturi și libertăți [art. 43 alin. (1)], suspendarea de drept a proceselor penale aflate în curs pe rolul instanțelor de

judecată, inclusiv a celor aflate în procedură în camera preliminară [art. 43 alin. (2)], stabilirea atribuțiilor Ministerului Afacerilor Externe [art. 48].

101. Aceste dispoziții, pe care Președintele le-a apreciat drept „măsuri de primă urgență cu aplicabilitate directă”, nu sunt prevăzute de art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 și constituie, în mod expres [art. 32, art. 37, art. 41] sau implicit, derogări de la legislația în vigoare la momentul instituirii stării de urgență. Președintele a dispus, pe de o parte, suspendarea sau neaplicarea unor dispoziții legale sau, pe de altă parte, modificarea și completarea unor legi, dispozițiile sale având impact asupra unor drepturi și libertăți fundamentale (dreptul la muncă, libertatea economică, accesul liber la justiție etc.).

102. Or, în acest context, Curtea apreciază că se impun a fi precizate câteva aspecte de ordin constituțional. În primul rând, dacă legiuitorul constituant ar fi considerat că prin decret, ca act administrativ normativ, Președintele, ca autoritate executivă, poate adopta norme cu putere de lege în perioada stării de urgență sau de asediu, ar fi prevăzut în mod expres această delegare legislativă, așa cum a reglementat prin art. 115 în cazul autorității executive a Guvernului. În al doilea rând, legiuitorul constituant a prevăzut expres în norma-cadru privind măsurile excepționale - art. 93 alin. (2) că „Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă de drept în cel mult 48 de ore de la instituirea stării de asediu sau a stării de urgență și funcționează pe toată durata acestora”. Rațiunea obligării Parlamentului, prin Constituție, să funcționeze pe toată durata declarării stării de asediu sau a stării de urgență este tocmai aceea de a crea posibilitatea intervenției legislative în regim de urgență, în orice domeniu pe care situația de criză îl afectează, inclusiv și mai ales atunci când este vizată restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți fundamentale. Continuitatea în plan legislativ a Parlamentului asigură luarea măsurilor excepționale impuse de situația de criză, în condițiile în care restrângerea drepturilor și a libertăților nu se poate realiza decât prin lege, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 53 și ale art. 115 alin. (6) din Constituție. Astfel, norma constituțională constituie o garanție împotriva eventualelor excese sau abuzuri ale autorităților publice executive, Parlamentul, ca organ reprezentativ suprem al poporului, acționând ca un garant al drepturilor și al libertăților cetățenilor. În al treilea rând, existența unei stări de asediu sau de urgență se încadrează per se în ipoteza de incidență a prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, care permit Guvernului să adopte ordonanțe de urgență „numai în situații extraordinare”. Așa fiind, inclusiv legiuitorul delegat are abilitarea constituțională să intervină cu celeritate și să modifice cadrul legislativ existent, adoptând măsurile normative pe care starea de fapt le impune. În concluzie, cadrul constituțional în vigoare delimitează în mod riguros competențele autorităților publice, respectiv partajarea atribuțiilor legislative de cele executive, excepția de la regulă fiind în mod expres reglementată și de strictă interpretare.

104. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că atribuția constituțională și legală privind instituirea stării de urgență poate fi exercitată de Președintele României doar în cadrul constituțional menționat și doar cu respectarea prevederilor legale la care Constituția face trimitere prin coroborarea art. 93 alin. (1) cu art. 73 alin. (3) lit. g), respectiv legea organică privind regimul stării de asediu și al stării de urgență.

105. Revenind la situația de speță, Curtea observă că modul în care Președintele și-a exercitat atribuția constituțională, prin depășirea cadrului legal, nu este consecința vreunui viciu de neconstituționalitate a actului normativ de reglementare primară în virtutea și în limitele căruia autoritatea publică era abilitată să acționeze. Așa cum s-a precizat anterior, stabilind competențele fiecărei autorități publice implicate în gestionarea situației de criză care a generat instituirea stării de urgență, nicio dispoziție a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 nu îl îndrituiește pe Președinte să acționeze dincolo de competențele sale constituționale, astfel că instanța constituțională nu poate sancționa, în cadrul controlului de constituționalitate pe care îl efectuează în procedura instituită de art. 146 lit. d) din Constituție referitoare la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate, normele legale criticate de autorul excepției.

106. Pe de altă parte, Curtea observă că, încuviințând instituirea stării de urgență, Parlamentul României avea obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor constituționale și legale pe care decretul Președintelui trebuia să le respecte. Or, prin articolul unic al Hotărârii nr. 3 din 19 martie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind instituirea

stării de urgență pe întreg teritoriul României, Parlamentul s-a limitat să încuviințeze măsura, fără ași îndeplini obligația de a verifica respectarea exigențelor pe care Constituția și legea le impun decretului Președintelui și de a sancționa exercitarea ultra vires a competențelor legale.

107. Prin Hotărârea nr. 4 din 16 aprilie 2020 privind încuviințarea prelungirii stării de urgență, Parlamentul a prevăzut expres la art. 2 modul în care poate fi restrâns exercițiul drepturilor și al libertăților fundamentale în starea de urgență, respectiv „numai prin acte normative cu putere de lege”, restrângerea trebuie să fie determinată exclusiv de prevenirea și combaterea epidemiei COVID-19, să fie temeinic motivată și cu respectarea strictă a exigențelor art. 53 alin.(2) din Constituție. De asemenea, art. 3 din hotărâre prevede că „modificările, abrogările sau completările actelor normative cu caracter legal, motivate de prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, se pot dispune numai prin acte normative cu caracter legal”. Cu toate acestea, Anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, intitulată Măsurile de primă urgență cu aplicabilitate directă, prin care s-au adoptat, de asemenea, derogări de la legislația în vigoare la momentul prelungirii stării de urgență, nu a fost supusă controlului parlamentar.”

De altfel, prin Hotărârea nr. 4 din 16 aprilie 2020 pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, adoptată de Parlamentul României și publicată în Monitorul Oficial nr. 320 din 16 aprilie 2020 (denumită în continuare „Hotărârea nr. 4/2020”) Parlamentul a prevăzut în mod expres că restrângerea unor drepturi fundamentale se poate face doar prin acte normative cu putere de lege. Astfel, Hotărârea nr. 4/2020 prevede următoarele:

„În temeiul prevederilor art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată, observând prevederile art. 13 pct. 16, art. 73 și 74 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4/1992, republicat, cu completările ulterioare, ținând cont de prevederile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare, reafirmând principiile constituționale potrivit cărora drepturile și libertățile cetățenilor, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme garantate, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din Decembrie 1989, asumându-ne o concepție comună despre aceste drepturi și libertăți este de cea mai mare importanță pentru realizarea deplină a acestui angajament, [...]

reafirmând scopul stării de urgență de sporire a eficienței actului administrativ, și nu de știrbire a calității democrației prin lipsă de transparență decizională și limitarea excesivă a exercițiului unor drepturi fundamentale,

reafirmând rolul Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, precum și faptul că acțiunea sa pe durata acțiunii de urgență trebuie să constituie o garanție împotriva oricăror excese sau abuzuri comise de autoritățile împuternicite să adopte măsuri excepționale în această perioadă, [...],

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articolul 1. Se încuviințează măsura prelungirii stării de urgență pe teritoriul României, pentru o perioadă de 30 de zile, instituită de Președintele României prin Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020.

Articolul 2.

(1) Pe durata stării de urgență, restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se dispune numai prin acte normative cu putere de lege.

(2) Restrângerea prev. la alin. (1) trebuie să fie determinată exclusiv de prevenirea și combaterea epidemiei COVID-19, temeinic motivată și cu respectarea strictă a exigențelor art. 53 alin. (2) din Constituția României, republicată.

(3) Durata restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți nu poate depăși durata stării de urgență.

Articolul 3

Modificarea, completarea sau abrogarea, după caz, a unor dispoziții prevăzute în acte normative cu putere de lege, motivate de prevenirea și combaterea epidemiei COVID-19, se dispune numai prin acte normative cu putere de lege. ”

Așa fiind, inculpatul a solicitat să se constate nelegalitatea Dispoziției nr. 303/25.03.2020 privind suspendarea sa din funcția de manager de spital și suspendarea contractului de management și să se soluționeze cauza fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

Față de motivele prezentate, instanța de fond a constatat că deși se menționează că excepția de nelegalitate privește Decizia nr. 303/2020 a Consiliului Județean Suceava, sunt expuse motive care țin de temeiul acestei dispoziții, respectiv Decretului nr. 195/2020 – care este însă un act administrativ normativ (conform Deciziei nr. 152/2020 a Curții Constituționale).

Astfel, s-a menționat că art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 adaugă la dispozițiile Legii nr. 95/2006 prin reglementarea unui nou caz de suspendare, ceea ce nu poate fi permis în condițiile în care Legea nr. 95/2006 este lege organică, iar decretul Președintelui României privind instituirea stării de urgență este un act administrativ normativ, fiind menționate și dispozițiile legale ce se consideră că au fost încălcate astfel, respectiv Legea nr. 24/2000 – art. 4 – ierarhia actelor normative, art. 1 alin. 3 privind separația puterilor în stat, art. 1 alin. 5 din Constituție – obligativitatea respectării constituției și a legilor, art. 61 alin. 1 din Constituție – rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, art. 73 alin. 1 și 3 și art. 76 alin. 1 din Constituție – domeniul legilor organice, art. 93 alin. 1 din Constituție – limitele privind instituirea stării de urgență.

Motivele de nelegalitate invocate în privința Decretului nr. 195/2020 nu pot fi analizate în cadrul procesului penal, prin raportare la art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004. Având în vedere că în cauză analiza legalității actului administrativ individual nu poate fi disociată din punct de vedere juridic de analiza actului administrativ normativ în baza căruia a fost emis, instanța de fond a apreciat că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prev. de art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, luând în considerare limita clară a prorogării de competență instituite.

În privința actului administrativ individual reprezentat de Ordinul nr. 539/29.04.2020 privind numirea doctorului Buzdugan Anatolie în funcția de manager interimar al Spitalului de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, instanța de fond a avut în vedere că în apărare au fost expuse următoarele motive:

Potrivit art. 1 din Ordinul nr. 539/29.04.2020 „Începând cu data prezentului ordin, domnul dr. Buzdugan Anatolie se numește în funcția de manager interimar al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, pe perioada situației de urgență instituite în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobat cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare.”

Temeiul legal pentru adoptarea Ordinului nr. 539/29.04.2020 l-au reprezentat dispozițiile Decretului nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României și dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență nr. 40/2020 privind întărirea capacității administrative a sistemului sanitar.

Potrivit art. 1 din OUG nr. 40/2020: „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pe perioada situației de urgență instituite în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Sănătății coordonează organizarea și funcționarea tuturor unităților sanitare din subordinea autorităților administrației publice locale și exercită inclusiv atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupă funcții de conducere în cadrul acestor unități.”

Astfel, începând cu 3 aprilie 2020 Ministerul Sănătății urma să coordoneze organizarea și funcționarea tuturor unităților sanitare din subordinea autorităților administrației publice locale și să exercite inclusiv atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupă funcții de conducere în cadrul acestor unități.

Ulterior, prin Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, în vigoare de la 15 aprilie 2020, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 311 din 14 aprilie 2020 (denumit în continuare „Decretul nr. 240/2020”) s-au prevăzut următoarele:

„Art. 32. - Pe durata stării de urgență, pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pot fi suspendate/demise din funcții persoanele cu funcții de conducere din cadrul Ministerului Sănătății sau din unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății, precum și din cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale cu atribuții în domeniul asistenței și protecției sociale, indiferent de statutul lor. Nu este necesar ca persoanele desemnate să exercite temporar aceste funcții să fie funcționari publici. ”

Astfel, după cum se poate observa din cuprinsul dispozițiilor art. 32 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, acest articol surprinde și încorporează în conținutul său modificările introduse prin OUG nr. 40/2020, act cu putere de lege, prin care se atribuie Ministerului Sănătății competența de coordonare a acestor unități sanitare, precum și atribuția acestui minister de a suspenda/demite din funcții persoanele cu funcții de conducere din cadrul acestor unități. Cu toate acestea, dispozițiile art. 32 din Anexa nr. 1 la Decret mențin posibilitatea de a se dispune suspendarea managerului de spital județean, în cazul de față de către Ministerul Sănătății și nu de către Consiliul Județean, pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, prevedere care este nelegală pentru argumentele expuse la pct. 1 supra.

Mai mult, spre deosebire de Decretul 195/2020, aplicarea Decretului nr. 240/2020 este condiționată de Parlament de respectarea dispozițiilor art. 2 și 3 din Hotărârea nr. 4/2020. Prin urmare, dispozițiile art. 32 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 trebuie coroborate cu dispozițiile art. 1 din OUG nr. 40/2020, art. 183¹ din Legea nr. 95/2006 și cu cele ale art. 2 și 3 din Hotărârea nr. 4/2020, iar suspendarea subsemnatului ar fi trebuit să se facă de către Ministerul Sănătății, așa cum prevăd dispozițiile legale din OUG nr. 40/2020 și doar pentru cazurile prevăzute de art. 183¹ din Legea nr. 95/2006, nicidecum pentru cazul constând în neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, adăugat la legea organică printr-un act administrativ normativ.

Chiar dacă, per absurdo, am admite că suspendarea managerului de spital se poate dispune și pentru alte cazuri decât cele prescrise de art. 183¹ din Legea nr. 95/2006, recte pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, numirea managerului interimar se poate dispune de către Ministerul Sănătății doar în cazul suspendării contractului de management, așa cum prevede art. 183¹ alin. (3) din Legea nr. 95/2006. Astfel, potrivit art. 183¹ alin. (3) din Legea nr. 95/2006 „Pe perioada suspendării contractului de management și, respectiv, contractului de administrare ministrul sănătății, conducătorul ministerelor sau instituțiilor cu rețea sanitară proprie sau primarul unității administrativ-teritoriale, primarul general al municipiului București sau președintele consiliului județean ori rectorul universității de medicină și farmacie, după caz, numesc un manager interimar, respectiv membrul comitetului director interimar.”

Or, în cazul subsemnatului, după data de 15.04.2020 când Dispoziția nr. 303/25.03.2020 a încetat să-și producă efectele, nu a existat un act administrativ emis de către Ministerul Sănătății prin care să se dispună suspendarea subsemnatului pe perioada stării de urgență instituită potrivit Decretului nr. 240/2020.

De altfel, chiar prin adresa nr. 2/7640/13.02.2025 emisă de Ministerul Sănătății se precizează următoarele: „cu privire la actele administrative de suspendare din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sf. Ioan cel Nou” a domnului Rîmbu Vasile la data de 01.05.2020, vă aducem la cunoștință că Ministerul Sănătății nu este emitentul documentelor solicitare, motiv pentru care nu va putem pune la dispoziție respectivele documente”.

Așadar, Ministerul Sănătății recunoaște că nu a emis acte administrative de suspendare a subsemnatului din funcția de manager al spitalului județean.

Așadar, Ordinul nr. 539/29.04.2020 emis de Ministerul Sănătății privind numirea managerului interimar este dat cu încălcarea dispozițiilor art. 183¹ alin. (3) din Legea nr. 95/2006, numirea managerului interimar putând fi dispusă doar în cazul suspendării contractului de management. În lipsa suspendării contractului de management nu poate fi declanșată procedura de numire a managerului interimar.

Prin urmare, s-a solicitat să se constate nelegalitatea Ordinului nr. 539/29.04.2020 privind numirea managerului interimar și să se soluționeze cauza fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

Prin adresa nr. 1/6471/27.02.025, Ministerul Sănătății a precizat că pune concluzii cu privire la excepția lipsei de interes, pe care prima instanță a calificat-o ca fiind o apărare de fond.

S-au arătat în legătură cu lipsa de interes invocată următoarele:

Potrivit definiției date de art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, legalitatea unui administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.

În consecință, din interpretarea acestor dispoziții legale, pot fi deduse condițiile de admisibilitate a excepției de nelegalitate, respectiv: excepția de nelegalitate trebuie să se refere la verificarea legalității unui act administrativ; excepția trebuie să aibă ca obiect un act administrativ unilateral cu caracter individual; excepția trebuie invocată în cadrul unui proces în curs; de actul administrativ care face obiectul excepției de nelegalitate să depindă soluționarea litigiului în fond.

Deci, o condiție esențială și cumulativă, pentru a fi admisă excepția de nelegalitate, este aceea ca, de actul administrativ ce reprezintă obiectul excepției de nelegalitate, să depindă soluționarea litigiului în fond.

În acest context, în considerarea dispozițiilor art. 32 - 33 Cod procedură civilă, trebuie reținut că interesul este determinat atunci când apelarea la un mijloc procesual ce intră în conținutul acțiunii civile poate fi justificată de un folos practic concret. În același sens, condiția interesului de a fi legitim impune ca acesta să fie corespunzător cerințelor legii materiale și procesuale, iar juridic proteguit înseamnă că un interes pur economic sau pur teoretic nu ar justifica exercițiul acțiunii civile.

Tot astfel, conform tezei I a art. 33 din Cod procedură civilă, interesul trebuie să fie născut și actual, deci să existe în momentul în care se exercită acțiunea civilă și pe tot parcursul derulării sale, în diverse forme de manifestare procesuală, în sensul că partea s-ar expune la un prejudiciu numai dacă nu ar recurge, în acel moment, la forma concretă de manifestare a acțiunii.

Or, în cauza dedusă judecării, este în sarcina instanței să verifice dacă, în limitele cadrului procesual obiectiv, fixat prin cererea de chemare în judecată, reclamantul justifică un interes legitim și determinat pentru a declanșa un asemenea demers și dacă admiterea acestei excepții de nelegalitate, cu consecința înlăturării efectelor Ordinului nr. 539/20.04.2020 emis de Ministerul Sănătății producea consecințe juridice pe planul propriului drept al reclamantului.

Prin prisma condiției de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, respectiv cea de legalitate a actului administrativ să depindă soluționarea litigiului pe fond, instanța de fond a apreciat că excepția nu este admisibilă.

Astfel, s-a reținut că, obiectul trimiterii în judecată impune cu necesitate a se stabili calitatea inculpatului la momentul la care se reține că ar fi fost săvârșite faptele, respectiv dacă acesta era sau nu suspendat din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava la data de 01.05.2020 și nu calitatea unei alte persoane care nu este trimisă în judecată și la care obiectul judecării nu se referă.

Apărarea a invocat faptul că Ordinul nr. 539/29.04.2020 emis de Ministerul Sănătății privind numirea managerului interimar este dat cu încălcarea dispozițiilor nr. 183¹ alin. 3 din Legea nr. 95/2006, numirea managerului interimar putând fi dispusă doar în cazul suspendării contractului de management.

Instanța de fond a reținut că pentru soluționarea fondului cauzei nu prezintă relevanță juridică penală legalitatea Ordinului nr. 539/29.04.2020 în condițiile în care nelegalitatea este invocată ca fiind derivată din situația de fapt din prezenta cauză, iar nu ca o cauză a trimiterii în judecată.

Pe cale de consecință, de legalitatea Ordinului Ministerului Sănătății nr. 539/29.04.2020 nu depinde soluționarea litigiului pe fond.

Concluziile scrise ale Ministerului Sănătății vizând lipsa de interes privesc, de fapt, condiția de admisibilitate anterior menționată și sunt în același sens cu motivele care au fost expuse de către instanța de fond, vizând inadmisibilitatea.

Analizând și coroborând materialul probator existent la dosarul cauzei, din cursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

Inculpatul Rîmbu Vasile a ocupat, în perioada 01.01.2017 – 14.05.2020, poziția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou”, având încheiat în acest sens contractul de management nr. 28751/28.12.2016 cu Consiliul Județean Suceava (f. 252-263, vol. I, dosar urmărire penală). Prin Dispoziția președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303/25.03.2020 s-a dispus suspendarea inculpatului Rîmbu Vasile din funcția de manager pe perioada stării de urgență instituită pe teritoriul României (f. 240, vol. I, dosar urmărire penală), iar la data de 13.05.2020, inculpatul a depus o cerere, înregistrată sub nr. 10447/13.05.2020 la Consiliul Județean Suceava, prin care a solicitat încetarea contractului său de management (f. 241, vol. I, dosar urmărire penală). Astfel, prin Ordinul nr. 630/14.05.2020 al Ministerului Sănătății s-a dispus încetarea contractului de management nr. 28751/28.12.2016 încheiat între inculpatul Rîmbu Vasile și Consiliul Județean Suceava, prin acordul părților, începând cu data de 14.05.2020 (f. 237, vol. I, dosar urmărire penală).

Inculpata Mamciuc Dana-Mihaela ocupa, la data comiterii faptei, poziția de șef al Serviciului Juridic, Relații cu Publicul și Securitatea Muncii din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava (f. 295, vol. I, dosar urmărire penală), fiind absolventă de studii superioare juridice. Potrivit fișei postului (f. 288-290, vol. I, dosar urmărire penală), numeroase din atribuțiile sale de serviciu sunt în legătură cu componenta juridică a activității spitalului („apără interesele instituției în fața instanțelor de judecată, autorităților de control, verifică și avizează din punct de vedere al legalității dispozițiile cu caracter normativ, asigură legalitatea măsurilor și actelor ce urmează să se încheie de către conducerea unității, răspunde de primirea citațiilor, avizează din punct de vedere juridic legalitatea tuturor contractelor, întocmește documentația necesară constituirii de parte civilă în cauzele penale în care spitalul este citat ca instituție” etc.). Începând cu data de 21.08.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a fost numită în funcția de director interimar al Direcției Resurse Umane, Juridic și Salarizare (f. 295, vol. I, dosar urmărire penală).

La data de 23.03.2020, procurori din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, examinând mai multe articole publicate la aceeași dată în mediul online, s-au sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunilor de *zădărnicierea combaterii bolilor*, prev. de art. 352 alin. 1 și 2 Cod penal, și *abuz în serviciu*, prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, la nivelul instituțiilor județului Suceava nu ar fi fost respectate măsurile dispuse cu privire la reglementările legislative în vigoare privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor infecto-contagioase. Din conținutul publicațiilor online analizate a rezultat că anumiți funcționari publici din sistemul medical și-ar fi exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, aducând atingere intereselor legitime ale cetățenilor prin faptul că, în contextul pandemiei existente la acel moment la nivel mondial, au solicitat cadrelor medicale din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, prezența la serviciu în data de 23.03.2020, atât a persoanelor testate pozitiv, negativ, cât și a celor suspectate de infecție cu noul coronavirus (COVID-19), rezultând o posibilă contaminare în masă (f. 363, vol. I, dosar urmărire penală).

Cauza a fost înregistrată sub nr. 1136/P/2020 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava, iar prin ordonanța din data de 25.03.2020 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, unitate de parchet competentă material să efectueze cercetările raportat la dispozițiile 36 alin. 1 lit. b) Cod procedură penal, cu referire la prevederile art. 356 alin. 1, 2 și 5 Cod penal (f. 366, vol. I, dosar urmărire penală).

În această modalitate, s-a format dosarul penal nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, dosar din care au fost divulgate informațiile nedestinate publicității sub aspectul cărora au fost efectuate cercetări în prezenta cauză și care, la momentul comiterii faptelor reținute în sarcina inculpaților, se afla în etapa urmăririi penale în rem. Potrivit relațiilor primite de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, în această cauză numitul Rîmbu Vasile a dobândit ulterior calitatea de suspect (f. 338-353, vol. I, dosar urmărire penală).

Astfel, din probatoriul administrat a rezultat că în cursul urmăririi penale în cauza cu numărul de mai sus, procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava au formulat

mai multe adrese către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, prin care au solicitat relații cu privire la aspectele care făceau obiectul cercetărilor.

În acest context, la data de 23.04.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, funcționarul din cadrul spitalului care, în calitate sa de șef al Serviciului Juridic, Relații cu Publicul și Securitatea Muncii, ținea evidența corespondenței cu organele de urmărire penală la acel moment, îi aduce la cunoștință martorului Macovei Mircea Alexandru, directorul medical al spitalului, că va trebui să pregătească un răspuns în scris la o adresă primită din partea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, prin care s-a solicitat înaintarea la dosarul cauzei a Ordinului de ministru invocat de către martor în relaționarea cu angajații spitalului, pentru a-i convoca la data de 23.03.2020, ora 07:30, indiferent dacă printre ei se aflau persoane confirmativ pozitiv pentru infecția cu *coronavirus*, suspectate de a fi infectate sau confirmate negativ la această infecție.

Astfel, la data de 23.04.2020, ora 20:58:54, Mamciuc Dana-Mihaela îl apelează pe Macovei Mircea-Alexandru și discută următoarele (f. 30-32, vol. II, dosar urmărire penală):

Începând cu minutul 11:11 și până la minutul 12:12:

Macovei Mircea - Alexandru: bun! Am înțeles. Mai zi-mi cu dosarele de la Parchet...

Mamciuc Dana-Mihaela: păi, asta v-am spus: că avem două adrese: una care o să v-o dau dumneavoastră, mâine...să-mi pregătiți un răspuns și în rest, pregătesc documentele în corespondențe, momentan!

Macovei Mircea - Alexandru: da' eu o să-ți răspund...o să...o să-ți pregătesc un răspuns în scris, mai.... (neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: da, bineînțeles!

Macovei Mircea - Alexandru: nu chiar...

Mamciuc Dana-Mihaela: dar nu vă...

Macovei Mircea - Alexandru: dau o hârtie...

Mamciuc Dana-Mihaela: da' vă...da, bineînțeles! Îmi dați...vă dau termen de 2-3 zile...vă pun acolo...mâine îi vineri. Vă dau până marți...

Macovei Mircea - Alexandru: așa...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...luni-marți...așa...

Macovei Mircea - Alexandru: da...stau mâine și îl scriu...

Mamciuc Dana-Mihaela: și îmi dați un răspuns scris, semnat, pe care vi-l asumați, pe care îl gândiți...care...nu așa.....(neinteligibil)...

[...]

Relațiile solicitate de organele de urmărire penală la care se face referire în această convorbire telefonică, se regăsesc în adresa nr. 111/P/2020 din data de 02.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, depusă la dosarul cauzei (f. 360, vol. I, dosar urmărire penală), cu următorul conținut:

„În interesul soluționării dosarului cu numărul de mai sus, vă solicităm să ne comunicați, în regim de urgență, ordinul de ministru în baza căreia s-a efectuat convocarea pentru data de 23.03.2020, ora 07:30, a întregului personal medical al Spitalului Județean Suceava, indiferent dacă aceste persoane erau confirmate pozitiv pentru infecția cu coronavirus, erau negative sau erau suspecte.

De asemenea, vă solicităm să ne comunicați cine a efectuat convocarea, modul de convocare, dacă întrunirea a avut loc, locația în care aceasta a fost organizată și lista participanților.”

Datele solicitate de unitatea de parchet priveau cercetările care se desfășurau în dosarul nr. 111/P/2020 sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de zădărnicierea combaterii bolilor și neluarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă (a se vedea în acest sens ordonanța de începere a urmăririi penale în rem nr. 1136/P/2020 din data de 23.03.2020 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava (f. 363, vol. I, dosar urmărire penală) – dosarul fiind ulterior în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, unde a fost înregistrat cu nr. 111/P/2020, potrivit celor arătate anterior; ordonanța nr. 111/P/2020 din data de 26.03.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava de schimbare a încadrării juridice (f. 364, 365, vol. I, dosar urmărire penală) și ordonanța nr. 111/P/2020 din data de 13.04.2020 de extindere a urmăririi penale în rem (f. 366-370, vol. I, dosar urmărire penală).

Din comunicatele de presă transmise de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava și Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, având în vedere interesul public major cu privire la cercetările care se desfășurau în această cauză, inculpatul Rîmbu Vasile a luat la cunoștință despre inițierea acestei anchete penale care avea ca scop lămurirea împrejurărilor în care survenise decesul mai multor pacienți internați în cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava care fuseseră confirmați pozitiv la testarea pentru Covid-19, existând indicii privind încălcarea de către mai mulți funcționari publici din cadrul spitalului a măsurilor stabilite de autorități în vederea prevenirii și limitării efectelor epidemiei de coronavirus, precum și împrejurările în care mai mulți funcționari publici din cadrul spitalului, au solicitat prezența la serviciu, la data de 23.03.2020, a persoanelor testate pozitiv la infecția cu Covid-19, negativ și a celor suspecte, rezultând o posibilă contaminare în masă cu acest prilej.

Întrucât ocupa poziția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava în perioada respectivă (suspendarea sa din funcție intervenind prin Dispoziția președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303 din data de 25.03.2020 - f. 250, vol. I, dosar urmărire penală), inculpatul Rîmbu Vasile a realizat că inclusiv activitatea sa urma să fie investigată, astfel că, folosindu-se de poziția de autoritate și ascendentul moral dobândite prin natura funcției (*relevante în acest sens fiind discuțiile dintre cei doi inculpați purtate prin intermediul aplicației informatice „WhatsApp”, astfel cum au fost relevate în urma efectuării percheziției informatice*) față de inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, șeful Serviciului Juridic din cadrul spitalului și persoana care îndeplinea atribuții de gestionare a relațiilor solicitate de organele de urmărire penală, a apelat la aceasta din urmă pentru a-i transmite informațiile nedestinate publicității privind ancheta penală care se afla la acel moment în etapa urmăririi penale in rem, prin încălcarea obligației sale de păstrare a confidențialității asupra aspectelor de care lua la cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în scopul cunoașterii din timp a strategiei de anchetă adoptată de organele de urmărire penală, precum și a datelor care l-ar fi putut incrimina, având în vedere că în cauza respectivă era cercetată și activitatea altor funcționari publici din cadrul spitalului cu care interacționase, sens în care facem referire la situația directorului medical Macovei Mircea Alexandru.

Astfel, cu ocazia efectuării în cauză a percheziției informatice, autorizată de către judecătorul de drepturi și libertăți, a rezultat că inculpatul Rîmbu Vasile, în perioada în care nu mai activa ca manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, a folosit aplicația bazată pe transferul criptat de date informatice „WhatsApp”, pentru a se interesa de la suspecta Mamciuc Dana-Mihaela în legătură cu solicitările de date/informații sau înscrisuri primite din partea procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava.

În acest sens, referindu-se la adresa nr. 111/P/2020 din data de 02.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, despre conținutul căreia avea cunoștință, inculpatul Rîmbu Vasile îi transmite un mesaj „WhatsApp” inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela la data de 22.04.2020, cu următorul conținut: „*până vineri când începe dr. Macovei nu răspundeți la adresă*”, solicitându-i acesteia din urmă să consulte răspunsul scris pe care îl va prezenta directorul medical Macovei Mircea Alexandru, pentru a-i comunica ulterior poziția adoptată de acesta în legătură cu solicitările procurorilor: „*și când aveți timp uitați va pe notițele pe care o să vi le dea domn dr.*” (f. 125 verso, 126, vol. II, dosar urmărire penală).

În continuare, inculpatul Rîmbu Vasile se asigură că nu s-a transmis încă un răspuns la adresa organelor de urmărire penală („*dar încă n ați formulat răspunsurile, pentru că are și el câteva idei*”), iar inculpata Mamciuc Dana-Mihaela îi comunică că va trimite în ziua următoare un răspuns parțial, urmând să înainteze ulterior și răspunsul scris pe care îl va da directorului medical Macovei Mircea Alexandru („*DI Macovei își va formula răspunsul și îl vom înainta, eu nu trimit fără răspunsul lui scris*”) – f. 126, 126 verso, vol. II, dosar urmărire penală.

Inculpatul Rîmbu Vasile era interesat să cunoască aspectele prezentate de directorul medical Macovei Mircea Alexandru în răspunsul dat solicitării organelor de urmărire penală, întrucât acesta putea oferi detalii care ar fi putut atrage inclusiv răspunderea sa penală, având în vedere că ambii au avut un grad de implicare în privința evenimentelor desfășurate la Spitalul Județean Suceava în dimineața zilei de 23.03.2020, cercetate în dosarul nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava.

Că așa au stat lucrurile rezultă cu certitudine din corespondența purtată între cei doi inculpați prin intermediul aplicației informatice „WhatsApp” pe marginea revenirii în activitate a directorului medical Macovei Mircea-Alexandru (din concediul medical ca urmare a infectării sale cu COVID-19), ocazie cu care inculpata Mamciuc Dana-Mihaela își manifestă îngrijorarea dacă nu cumva Macovei Mircea Alexandru „**își va urmări propriul interes**” în cadrul cercetărilor efectuate, în timp ce inculpatul Rîmbu Vasile îi răspunde că „**singur nu poate**” și că „**trebuie să privească în ansamblu**”, în sensul că orice variantă pe care o va oferi trebuie să-i avantajeze pe amândoi, altfel inclusiv Macovei Mircea-Alexandru va putea fi tras la răspundere penală (f. 123, vol. II, dosar urmărire penală).

Prin adresa de răspuns nr. TR72 din data de 24.04.2020 a Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, întocmită și semnată olograf de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela în calitate de șef al Serviciului Juridic, s-a comunicat Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava că „*având în vedere revenirea în activitate a dl. dr. Macovei Mircea Alexandru, vor fi solicitate, în regim de urgență, informațiile solicitate de dvs. în cuprinsul adresei comunicate în data de 03.04.2020, înregistrată la sediul nostru sub nr. 11273, prin care ați solicitat informații cu privire la ordinul de ministru în baza căruia s-a efectuat convocarea. Răspunsul urmează a vă fi comunicat cu celeritate*” (f. 327 - 330, vol. I, dosar urmărire penală).

Prin adresa nr. 14170 din data de 27.04.2020 a Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, întocmită și semnată olograf de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela în calitate menționată anterior, i s-a solicitat directorului medical Macovei Mircea Alexandru comunicarea unui răspuns scris cu privire la ordinul de ministru în baza căruia s-a efectuat convocarea pentru data de 23.03.2020, ora 07:30, a întregului personal medical al Spitalului Județean Suceava, indiferent dacă aceste persoane erau pozitive pentru infecția cu coronavirus, negative sau suspecte. Prin aceeași adresă susnumitului i s-a solicitat să precizeze cine a efectuat convocarea, modul de convocare, dacă întrunirea a avut loc la locația în care a fost organizată și lista participanților, punându-i-se în vedere să depună un răspuns scris cu privire la aceste aspecte cu celeritate, dar nu mai târziu de data de 29.04.2020, ora 12:00. În vederea redactării răspunsului, directorului medical Macovei Mircea Alexandru i s-a pus la dispoziție o fotocopie a adresei nr. 11273 din data de 03.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, unitatea de parchet care a solicitat aceste relații (f. 330, vol. I, dosar urmărire penală).

La data de 29.04.2020, sub nr. 14233, în evidențele Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava a fost înregistrat răspunsul directorului medical Macovei Mircea-Alexandru cu privire la aspectele solicitate prin adresa nr. 111/P/2020 din data de 03.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava. Astfel cum rezultă din conținutul acestui înscris, care se regăsește anexat dosarului cauzei, directorul medical Macovei Mircea Alexandru face de mai multe ori referire la implicarea inculpatului Rîmbu Vasile în evenimentele desfășurate la Spitalul Județean Suceava la data de 23.03.2020: „*această convocare a fost efectuată în urma unei discuții finale avute cu managerul Spitalului, dr. Vasile Rîmbu, în seara zilei de 22.03.2020. Managerul discutasese deja anterior cu Ministrul Sănătății (...) acest plan l-am comunicat imediat ca propunere managerului Spitalului, dl. Vasile Rîmbu, care a fost de acord (...) managerul mi-a comunicat apoi acest lucru, solicitându-mi a chema pentru a doua zi de dimineață tot personalul Spitalului pentru a fi testat, conform ordinului Ministrului (...) în urma unor discuții dintre managerul Spitalului și subsemnatul, s-au reconfirmat cele discutate de noi în seara/noaptea anterioară (...) împreună cu colegii mei am așteptat noile dispoziții ale managerului Spitalului*” (f. 331-333, vol. I, dosar urmărire penală).

Prin adresa nr. TR170 din data de 05.05.2020 a Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, întocmită și semnată olograf de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela în aceeași calitate, răspunsul scris prezentat de directorul medical Macovei Mircea Alexandru, înregistrat sub nr. 14233 din data de 29.04.2020 în evidențele instituției, a fost înaintat către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, cu referire la cercetările efectuate în dosarul nr. 111/P/2020 (f. 330 verso, vol. I, dosar urmărire penală)..

La data de 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile la momentul respectiv suspendat din funcția de manager al spitalului după cum s-a arătat anterior, i-a trimis inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela un bilețel conținând numărul de telefon al fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, precum și indicația

de a-i comunica acesteia datele și informațiile obținute în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu referire la dosarul penal instrumentat de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, pentru a cunoaște din timp detaliile cu privire la solicitările formulate de organele de urmărire penală, precum și cu privire la poziția exprimată de către dr. Macovei Mircea Alexandru în cadrul răspunsului scris înaintat la dosarul cauzei, astfel încât să-și poată formula apărări în funcție de toate aceste elemente probatorii, în situația în care organele de urmărire penală vor urmări atragerea răspunderii sale penale cu privire la aspectele cercetate.

Astfel, în urma efectuării percheziției informatice a rezultat că la data de 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile o întreabă, în conținutul unui mesaj transmis prin aplicația informatică „WhatsApp”, pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela dacă „te-a sunat cineva?”, acesta din urmă răspunzând că „încă nu, dar eram în același gând, tocmai am trimis sms. Eu acum am ajuns acasă. Nu am sunat direct, nu știu programul” (f. 130 verso, vol. II, dosar urmărire penală).

Mesajul la care face referire inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a fost adresat, la data de 01.05.2020, ora 18:32, numărului de apel și are următorul conținut „Bună ziua! Dana Mamciuc sunt sjsuv, te rog când ai timp să mă suni” (f. 154, vol. II, dosar urmărire penală).

Întrucât nu a primit niciun răspuns, Mamciuc Dana-Mihaela l-a întrebat, tot prin intermediul unui mesaj „WhatsApp”, pe inculpatul Rîmbu Vasile dacă „Nr de tel este corect?”, acesta din urmă indicându-i că numărul indicat conține o cifră greșită, făcând referire la numărul de telefon al fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, care este . În continuare, Mamciuc Dana-Mihaela menționează „A rsp o pers și a spus că este greșeală”, iar inculpatul îi răspunde: „Am scris greșit. Scuze!” (f. 130 verso, 131, vol. II, dosar urmărire penală).

Astfel, la data 01.05.2020, ora 18:36:19, Mamciuc Dana-Mihaela apelează o femeie, utilizatoare a postului telefonic, discutând următoarele (f. 34, vol. II, dosar urmărire penală):

Femeie: alo!

Mamciuc Dana-Mihaela: bună ziua!

Femeie: daa...

Mamciuc Dana-Mihaela: Alexandra?

Femeie: da, Alexandra! Spune!

Mamciuc Dana-Mihaela: aa, Dana Mamciuc sunt, din Suceava...

Femeie: așa...

Mamciuc Dana-Mihaela: am primit...

Femeie: ...și ce problemă... așa, și ce problemă ai, Alexandra?

Mamciuc Dana-Mihaela: am greșit numărul?

Femeie: păi, cred că ai greșit...

Mamciuc Dana-Mihaela: aah! Îmi cer...

Femeie: pe cine vroiai să suni?

Mamciuc Dana-Mihaela: cred că am greșit numărul. Îmi cer scuze! Am crezut că am sunat pe domnișoara Alexandra...

Femeie: aah! Am înțeles! Am înțeles! Nu! Ai greșit!

Mamciuc Dana-Mihaela: scuze! Îmi cer scuze!

Femeie: nu-i nimica!

Mamciuc Dana-Mihaela: ...(neinteligibil)...

Femeie: hai, Doamne ajută!

Mamciuc Dana-Mihaela: la revedere!

Femeie: la revedere! Hai...

În urma efectuării supravegherii tehnice în cauză a rezultat că inculpata Mamciuc Dana-Mihaela s-a conformat solicitării inculpatului Rîmbu Vasile, furnizându-i date și informații nedestinate publicității, referitoare la conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de directorul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea inculpatului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate, atrăgându-i atenția

numitei Rîmbu Alexandra Elena că „este bine ca domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește”, întrucât „lucrurile se vor bate cap în cap”.

Astfel, la data de 01.05.2020, ora 18:39:59, Mamciuc Dana-Mihaela, utilizatoare a postului telefonic , o apelează pe Rîmbu Alexandra-Elena, utilizatoare a postului telefonic , și discută următoarele (f. 35-41, vol. II, dosar urmărire penală):

Rîmbu Alexandra-Elena: alo!

Mamciuc Dana-Mihaela: alo! Bună ziua!

Rîmbu Alexandra-Elena: bună ziua!

Mamciuc Dana-Mihaela: Alexandra?

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: Dana-Mamciuc este numele meu, sunt din Suceava...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: am numărul de telefon de la fostul meu șef...de la domnul manager...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da! Da!

Mamciuc Dana-Mihaela: așa! Ăă...am...ați comandat să sun?

Rîmbu Alexandra-Elena: ...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ok! Eu nu știu subiectul...discuției....!

Rîmbu Alexandra-Elena: cred că...cred că...

Mamciuc Dana-Mihaela: așa...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...intuiesc despre ce e vorba! Care e termenul de...fa...pentru plângere? Pentru asta e vorba, nu?

Mamciuc Dana-Mihaela: nu știu exact! Deci, eu mai...ăăă...am aicea... o scrisorică și am adresat rugămintea să sun!

Rîmbu Alexandra-Elena: aha...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...despre caz! Dar nu știu exact care!

Rîmbu Alexandra-Elena: ...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am două subiecte pe aceeași hârtiuță: unu-i dosărelul penal, unu-i dosărelul cu fonduri!

Rîmbu Alexandra-Elena: așa...ăă...

Mamciuc Dana-Mihaela: dacă mă ajuți să mă pui în temă...poate îmi dau seama ... (neinteligibil)... !

Rîmbu Alexandra-Elena: nu știu nici eu! Nici eu nu știu mai mult! Ăăă...careee...pfuuu... cred că ambele! Nu-mi dau seama! ...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: păi, hai să le luăm pe rând!

Rîmbu Alexandra-Elena: da!

Mamciuc Dana-Mihaela: dosărelul penal este *in rem*....

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da...

Mamciuc Dana-Mihaela: are două capete: ”zădărnicierea combaterii bolilor” și ăăă...”abuz în serviciu”...

Rîmbu Alexandra-Elena: a fost...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...”abuz în serviciu”...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...ăăă...așa este în ordonanța de...ăăă...în ordonanță...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am avut solicitate foarte multe documente, nu am avut posibilitatea să le comunic din 25 martie până la data prezentă, decât o mică parte. Le-am adus la cunoștință că-mi este imposibil să fac aceste comunicări pentru că nu există resursă umană disponibilă care să pregătească aceste înregistrări...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: și că, practic, îmi este...ăăă...limitată capacitatea de asigurarea a asistenței medicale pentru că ei mi-au cerut și foi de observație...foarte multe....

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...a pacienților! Eu am dedus de aicea că problema...zic eu "problema"...ei vor să verifice că...foarte mulți pacienți au decedat pe secții, nu în ATI...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: așa...și mi-au cerut foile de observație a pacienților decedați pe secții. Eu nu am avut...în secțiile alea sunt contaminate și le-am invocat că eu nu cunosc la data respectivă...că nu cunosc protocolul nou privind decontaminarea și alte chestii...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...ei, astea-s...astea-s....da...o să fie date...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: ăăă...oricum, eu comunic cu ei...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...necesare...

Mamciuc Dana-Mihaela: da...eu, oricum comunic cu ei doar pe format electronic! Ei nu primesc niciun document de la noi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...în format letric...doar pe...totul scanez și trimit pe mail! Și am dat...partea asta de...ne-au cerut ei acuma, ultima dată...contractul de la prestatorul servicii epidemiolog...ăăă...structura compartimentului, fișele de post, contractele de muncă...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, e normal...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...toate documentele...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...necesare...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: da, îs...sunt foarte multe! Deci, noi, la data prezentă suntem la ... (neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: spune!

Rîmbu Alexandra-Elena: cred că celelalte...celălalt caz era...aici nu avem...(neinteligibil)...sunt procedurile normale de...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî, îhî...da...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: doar atâta pot să-ți spun că: ăăă...domnul Macovei mi-a dat miercuri răspunsul pentru că dumnealui avea o adresă prin care s-a solicitat să aducă...nu! a fost comunicat un înscris în care mi-a fost solicitat să pun la dispoziție ordinul de ministrul în baza că...care a stat la bază...convocării tuturor cadrelor medicale, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ori, eu am așteptat să vină domnul Macovei, să fie sănătos ca să-i înmânez acel...văd că solicitarea a făcut-o dumnealui...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: și când s-a întors mi-a dat și mi-a făcut un răspuns elaborat. Are și el un avocat contractat...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: nu știu de unde este pentru că nu vreau să intru în foarte multe detalii care nu mă privesc...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: și mi-a dat acel răspuns! Eu am să-l pregătesc și pe el. Ideea este, dacă vrei, sincer, părerea mea: la un moment dat, lucrurile se vor bate cap în cap! Din ce am citit eu în răspunsul lui! Și este bine ca și domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește, indiferent de situație...ei, practic, fiecare...vor...vor...se vor uita să dea vina în altă parte! Asta este părerea mea!

Rîmbu Alexandra-Elena: ...da de ce a...răspunsul...a dat un răspuns elaborat...în ce sens?

Mamciuc Dana-Mihaela: foarte elaborat! Deci, am un răspuns elaborat, cred că are patru sau cinci pagini în care explică situația de fapt!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: dar mod...dar din ...din cuprins...asta este părerea mea la prima lectură...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...n-am stat să-l citesc ...(neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: da..

Mamciuc Dana-Mihaela: nici n-am avut timp! Nu de alta: nu vreau să-l vadă nimeni! El este, momentan, securizat la mine, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...nu vreau să intre în circuit să...pentru că la noi foarte ușor ajung informațiile în presă, peste tot, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, normal...

Mamciuc Dana-Mihaela: prima mea impresie a fost, citindu-l, că a responsabilizat de la conducerea spitalului până la conducerea Consiliului Județean, pe toată lumea, că a fost în cunoștință de cauză și că nici o măsură care a luat-o, n-a luat-o, cumva, de capul lui, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: ...că toată lumea a fost informată! Că toate demersurile au fost făcute au fost...aduse la cunoștință, ori verbal, ori pentru ele a avut aprobarea, verbală sau tacită, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: și de aicea mi-am dat seama, clar, după răspuns, este întocmit de un avocat! Nu știu exact cine este apărătorul ales...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: ideea este că pe asta va merge! Deci, asta este părere...feeling-ul meu când am citit! Ăăă...că nu a făcut nimica singur, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...și că pentru fiecare lucru...asta... "am avut o aprobare...c-a fost verbală, c-a fost un consimțământ, că o fost o discuție telefonică"...știi...ăăă...cum să-ți spun...este făcută așa o descriere a situației de ansamblu în care sunt menționate foarte multe persoane...domnul manager, domnul președinte, nu mai știu cine..., am sunat, m-am consultat, mi-a dat acordul"...știi...în sensul ăsta este elaborat...!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...aha...inclusiv și cu povestea cu ordinul, ce-a spus?

Mamciuc Dana-Mihaela: da, bineînțeles! Acolo a spus c-a vorbit cu domnul manager și că domnul manager i-a spus să facă acest demers pentru că a vorbit cu domnul ministru COSTACHE, la vremea aceea, chiar în paranteză...care i-a spus că „se va elabora până dimineață un ordin în acest sens! Eu, la rândul meu, am sunat mai departe...și am sunat la Consiliu și am vorbit cu nu știu care și mi-a spus să procedez așa!"...cumva că i-ar fi confirmat! ...ce s-a...(neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: Consiliul...

Mamciuc Dana-Mihaela: da. Și domnul manager...și a spus...a mai spus..., a spus că aceasta este măsura pe care eu trebuie s-o iau"...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: bine.....(neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: am înțeles!

Mamciuc Dana-Mihaela: ...ei...și atunci asta e, știi... răspândirea responsabilității peste tot! Sus - jos, stânga - dreapta! Pe asta se va merge, părerea mea!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: până la un moment dat vor fi *fairplay*, știi...lucrurile! Sau se vor pretinde că sunt *fair-play*! Dar apoi...asta-i o chestiune până apară avocații care au idei ...(râde)... știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, bine...da, înțeleg! Deci, o zis că, practic, toată lumea a...s-a discutat, că s-a știut...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...despre povestea asta ...că i-a spus ceva și apoi că a confirmat cu altcineva!

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: am înțeles! Da...ok...este...na, fiecare declară ce...

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am întrebat...ăăă...în...când...am avut acel răspuns în mână...l-am întrebat dacă acesta corespunde adevărului....

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: mi s-a părut firesc să întreb! Și, dacă știe că lucrurile, sigur au stat așa!? Și mi-a confirmat că "da"! Eu nu pot să ni....nu contest conținutul, nu pot să-l critic, nu...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, normal...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...absolut nimic! Dar, na...am întrebat că...chiar lucrurile au stat așa!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: altceva nu puteam să fac, știi!

Rîmbu Alexandra-Elena: da! E firesc! E normal! Ok! Și celelalte, celelalte...?

Mamciuc Dana-Mihaela: acum suntem cu fondurile europene, să revenim! În fondurile europene sunt două situații...două sunt acelea...eu le-am împărțit în două: eu am un dosar unde am paisprezece note...ăă...de corecție financiară...ăăă...care au fost contestate...

[...]

Rîmbu Alexandra-Elena: nu putem vorbi pe *WhatsApp*, mai bine...?

Mamciuc Dana-Mihaela: ba da!

Rîmbu Alexandra-Elena: ...pe...să vă sun eu?

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî, îhî!

Rîmbu Alexandra-Elena: bine!

Mamciuc Dana-Mihaela: ok! Bine!

Rîmbu Alexandra-Elena: Bine! Mulțumesc!

Mamciuc Dana-Mihaela: bine!

În această convorbire telefonică inculpata Mamciuc Dana-Mihaela face referire la conținutul următoarelor adrese care se regăsesc la dosarul nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, prin care organele de urmărire penală au solicitat relații de la Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, adrese în posesia cărora inculpata a intrat cu prilejul exercitării atribuțiilor sale de serviciu și în privința cărora îi revenea obligația legală de a păstra confidențialitate, fiind date și informații nedestinate publicității din moment ce se refereau la o anchetă penală aflată în desfășurare, în etapa urmăririi penale în rem:

- adresa nr. 1136/P/2020 din data de 25.03.2020 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava prin care s-a solicitat Spitalului Județean Suceava, printre altele, „*copii după actele medicale întocmite în legătură cu persoanele decedate*” (f. 324, vol. I, dosar urmărire penală);

- adresa nr. 111/P/2020 din data de 15.04.2020 (cu revenirea din data de 23.04.2020) a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava prin care s-a solicitat Spitalului Județean Suceava, printre altele, „*structura Compartimentului de epidemiologie al Spitalului Județean „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava în cursul anului 2020, până în prezent, și atribuțiile acestuia*”, precum și „*predarea înscrisurilor relevante în acest sens (dispoziții de numire, contracte, fișe ale posturilor etc.*” (f. 325, vol. I, dosar urmărire penală).

De asemenea, în cadrul aceleiași convorbiri telefonice, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela îi divulga interlocutoarei sale, Rîmbu Alexandra Elena, aspecte referitoare la conținutul răspunsului scris (înregistrat sub nr. 14233 din data de 29.04.2020 la Spitalul Județean Suceava și înaintat unității de parchet la data de 05.05.2020 - f. 330 verso, 331-333, vol. I, dosar urmărire penală) formulat de către directorul medical Macovei Mircea Alexandru, prin care prezenta organelor de urmărire penală împrejurările în care s-a realizat convocarea personalului medical din cadrul spitalului în dimineața zilei de 23.03.2020, cu referire la rolul avut de către inculpatul Rîmbu Vasile în desfășurarea acestor evenimente, aspecte care erau o componentă principală a cercetărilor efectuate în dosarul nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, după cum s-a arătat.

Din conținutul discuției telefonice se decelează totodată faptul că inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a acceptat solicitarea inculpatului Rîmbu Vasile de a-și încălca obligația legală de a păstra confidențialitatea datelor și informațiilor nedestinate publicității în posesia cărora intrase cu ocazia exercitării atribuțiilor sale de serviciu, în modalitatea prezentată anterior, pentru a-i asigura acestuia din urmă un avantaj în cadrul cercetărilor care se efectuau în cadrul dosarului penal, prin facilitarea accesului acestuia, cu încălcarea dispozițiilor legale, la anumite date deținute de către organele de urmărire penală ca urmare a cercetărilor efectuate, astfel încât să-și poată concepe o strategie de

apărare adaptată acestor elemente probatorii, pentru a evita atragerea răspunderii sale penale („la un moment dat lucrurile se vor bate cap în cap (...) și este bine ca domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește, indiferent de situație”).

În sensul interdicției legale pe care inculpata Mamciuc Dana-Mihaela o avea în ceea ce privește divulgarea aspectelor care priveau cercetările efectuate de către procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, despre care luase la cunoștință cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, dispozițiile procesual penale care stipulează în mod clar împrejurările în care o persoană vizată de o anchetă penală poate consulta înscrisurile care se regăsesc la dosarul cauzei.

Potrivit art. 94 Cod procedură penală prevede dreptul părților și al subiecților procesuali principali, de a consulta dosarul, direct sau prin intermediul avocatului lor, prin studierea actelor acestuia, notarea datelor sau informațiilor din dosar, precum și obținerea unor fotocopii după aceste piese ale dosarului.

Astfel, la data de 01.05.2020, reprezentând momentul încălcării de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a obligației de a păstra confidențialitate informațiilor nedestinate publicității referitoare la cercetările efectuate în dosarul penal nr. 111/P/20020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, cunoscute prin prisma atribuțiilor sale de serviciu, în modalitatea acceptării solicitării inculpatului Rîmbu Vasile de a divulga datele cunoscute către fiica sa, Rîmbu Alexandra Elena, urmărirea penală în cauza menționată se desfășura *in rem*, astfel că Rîmbu Vasile nu avea la acel moment calitatea de subiect procesual principal și cu atât mai puțin, cea de parte în procesul penal, astfel încât, potrivit dispozițiilor procesuale amintite, el nu avea posibilitatea legală de a lua la cunoștință de actele dosarului, de conținutul adreselor formulate de organele de urmărire penală pentru lămurirea împrejurărilor cauzei, precum și de răspunsurile astfel primite, aceste elemente probatorii urmând a fi evaluate în această etapă exclusiv de către organele de urmărire penală.

Astfel cum rezultă din relațiile solicitate de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, Rîmbu Vasile a dobândit calitatea de suspect în dosarul nr. 111/P/2020 abia la data de 12.06.2020, iar cererea de consultare a dosarului cauzei a fost respinsă prin ordonanța procurorului din data de 19.06.2020. Ulterior, suspectul Rîmbu Vasile a solicitat din nou consultarea dosarului, însă și această cerere a fost respinsă de procuror prin ordonanța din data de 22.04.2021 (f. 338-352, vol. I, dosar urmărire penală).

Fiind audiat în cauză în cursul urmăririi penale, martorul Macovei Mircea-Alexandru a declarat că la data de 27.04.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, în calitate de șef al Serviciului Juridic din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava i-a comunicat o adresă din partea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava prin care se solicita ordinul de ministru în baza căruia s-a dispus convocarea pentru data de 23.03.2020, ora 07:30, a întregului personal medical al spitalului, numele persoanei care a făcut convocarea, modul de convocare, dacă întrunirea a avut loc, precum și alte detalii în legătură cu acest eveniment. Martorul a relatat că a consultat un avocat, după care a întocmit un răspuns scris la această adresă, cu privire la modul în care s-au succedat evenimentele în zilele de 22 și 23 martie 2020, iar la data de 29.04.2020 a depus acest răspuns la secretariatul spitalului pentru a fi transmis unității de parchet. Totodată, martorul a declarat că în acel dosar penal are calitatea de suspect, însă la momentul la care a întocmit acel răspuns scris urmărirea penală se efectua *in rem*, neavând calitate procesuală în cauză la acea dată. La interpelarea organului de urmărire penală, martorul a arătat că în răspunsul scris a făcut referire și la anumite acțiuni întreprinse de inculpatul Rîmbu Vasile, în calitatea sa de manager al spitalului. De asemenea, martorul a declarat că, ulterior momentului la care a întocmit acel răspuns scris, nu a discutat cu inculpata Mamciuc Dana-Mihaela și nici cu vreo altă persoană despre aspectele consemnate, aceste date fiind destinate unității de parchet din partea căreia a primit adresa. De asemenea, martorul a declarat că singura persoană care cunoaște despre conținutul răspunsului pe care l-a formulat este apărătorul său ales și nu a transmis acest înscris, în format letric sau electronic, niciunei alte persoane (f. 215-217, vol. I, dosar urmărire penală).

În cauză a fost citată în cursul urmăririi penale în vederea audierii martora Rîmbu Alexandra Elena, care însă s-a prevalat de dreptul legal la tăcere prevăzut de art. 117 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, având în vedere faptul că este fiica inculpatului Rîmbu Vasile (f. 229, 230, vol. I, dosar urmărire penală). Martora s-a prevalat de dreptul de a nu da declarații și în cursul judecății.

Cu prilejul audierilor în cursul urmăririi penale, Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela s-au prevalat de dreptul la tăcere, atât în calitate de suspecti, cât și de inculpați (f. 117-120, 123, 124, 157, 158, 161, 162, vol. I, dosar urmărire penală).

Instanța de fond a constatat pe baza întregului probatoriu administrat și analizat că situația de fapt reținută în actul de sesizare se confirmă astfel sub toate aspectele, iar în cursul cercetării judecătorești nu au intervenit aspecte cu caracter de noutate.

În declarația dată la data de 10.02.2025, în cursul cercetării judecătorești, martorul Macovei Mircea Alexandru a precizat că menține declarația pe care a dat-o în cursul urmăririi penale. Acesta a confirmat aspectele legate de înaintarea răspunsului la cererea inculpatei, cu mențiunea că în acel răspuns a făcut referire și la inculpatul Rîmbu Vasile. Acesta a menționat că în răspunsul înaintat a făcut precizări cu privire la discuțiile pe care le-a purtat cu inculpatul Rîmbu Vasile în noaptea respectivă, discuții care vizau situația spitalului la momentul respectiv, precum și comunicarea dintre Rîmbu Vasile și Ministerul Sănătății la momentul respectiv. Martorul a mai precizat că inculpatul Rîmbu Vasile avea cunoștință despre convocarea medicilor în vederea testării și a lămuririi situației epidemiologice. De asemenea, a precizat că a făcut referire în punctul de vedere la măsurile întreprinse de verificare epidemiologică din data de 23.03.2020 care fuseseră discutate cu inculpatul Rîmbu Vasile.

Instanța de fond a reținut că declarația martorului, sub aspect probator, nu aduce elemente de fapt noi, în contextul ansamblului probelor administrate în cauză, aceasta fiind în acord cu toate aspectele de fapt care rezultă din probe în legătură cu situația inculpatului Rîmbu Vasile.

Prin adresa nr. 2/7640/13.02.2025 a Ministerului Sănătății s-a comunicat: „cu privire la aspectele administrative de suspendare din funcția de manager al Spitalului Județean „Sfântul Ioan cel Nou” a domnului Rîmbu Vasile la data de 01.05.2020, vă aducem la cunoștință că Ministerul Sănătății nu este emitentul documentelor solicitate, motiv pentru care nu vă putem pune la dispoziție respectivele documente; prin adresa nr. 10447/13.05.2020 înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. NT 2361/14.05.2020, Consiliul Județean Suceava ne aduce la cunoștință faptul că prin decizia Președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303/25.03.2020 s-a dispus suspendarea domnului Rîmbu Vasile din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sf. Ioan cel Nou” pe durata stării de urgență instituită pe teritoriul României prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020. Totodată, se comunică că domnul Rîmbu Vasile, manager al Spitalului Județean de Urgență „Sf. Ioan cel Nou, a solicitat Consiliului Județean Suceava încetarea contractului de management încheiat cu acesta.”

Prin adresa nr. 7216/14.02.2025 a Consiliului Județean Suceava s-a comunicat:

„La solicitarea dumneavoastră înregistrată la Consiliul Județean Suceava cu nr. 7216/1.02.2025, vă comunicăm următoarele:

Prin adresa nr. 4155/25.03.2020, transmisă de Ministerul Sănătății către Instituția Prefectului Județului Suceava și remisă Consiliului Județean Suceava, pentru luare la cunoștință și conformare, Ministerul Sănătății recomandă suspendarea conducerii Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, pe perioada stării de urgență. Astfel, în data de 25.03.2020 a fost emisă Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303, prin care s-a dispus suspendarea din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava a domnului Rîmbu Vasile, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020. Dispoziția sus-menționată a fost comunicată Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava prin poșta electronică la data de 25.03.2020, precum și cu adresa nr. 7439/25.03.2020.

Potrivit prevederilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/02.04.2020 privind întărirea capacității administrative a sistemului sanitar, începând cu data de 03.04.2020, pe perioada stării de urgență, Ministerul Sănătății coordonează organizarea și funcționarea tuturor unităților sanitare din subordinea autorităților administrației publice locale și exercită inclusiv atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupă funcții de conducere în cadrul acestor unități. Precizăm că starea de urgență a fost instituită pe întreg teritoriul României pe perioada 16.03.2020 - 14.05.2020, prin Decretele Președintelui României nr. 195/16.03.2020 și nr. 240/15.04.2020. Având în vedere cele menționate anterior, prin Ordinul nr. R539/29.04.2020, Ministerul Sănătății l-a numit în funcția de manager interimar al Spitalului

Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava pe domnul Buzdugan Anatolii, pe perioada stării de urgență. Astfel, la data de 01.05.2020, domnul Buzdugan Anatolii deținea funcția de manager interimar al unității sanitare publice, având atribuțiile specifice acestei funcții, stabilite prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1374/05.12.2016.

Anexăm prezentei următoarele documente, în copie certificată pentru conformitate cu originalul: Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303/25.03.2020; - adresa Instituției Prefectului Județului Suceava nr. 6215/20/4/25.03.2020; adresa Ministerului Sănătății nr. 4155/25.03.2020; Dovada comunicării prin poșta electronică a Dispoziției Președintelui Consiliului Județean Suceava nr. 303/25.03.2020 către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava; adresa nr. 7439/25.03.2020 de înaintare a Dispoziției nr. 303/2020 către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava; Borderoul recomandatelor din 27.03.2020; Ordinul Ministrului Sănătății nr. R539/29.04.2020, împreună cu adresele Consiliului Județean Suceava, respectiv Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, înregistrate la autoritate cu nr. 9360/28.04.2020.”

Prin adresa nr. 1141674/14.02.2025 a Spitalului Clinic Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava s-a comunicat:

„1) Referitor la solicitarea dvs. privind comunicarea datei și modalitatea în care unitatea sanitară a primit și înregistrat Decizia de suspendare a dl. Rîmbu Vasile, vă facem cunoscut că, urmare a consultării Registrului de Intrări, Dispoziția de suspendare nr. 303 din data de 25 martie 2020 a fost comunicată de către Consiliul Județean Suceava, înregistrată în evidențele unității sanitare în data de 26 martie 2020, conform mențiunilor din registru, anexat;

1.1) Referitor la încetarea contractului de management a dl. Rîmbu Vasile, vă facem cunoscut că Ordinul nr. 630/14.05.2020 al Ministerului Sănătății, privind încetarea contractului de management cu data de 14.05.2020, a fost înregistrat în evidența unității sanitare în data de 15.05.2020;

2) La data de 01.05.2020 atribuțiile de management au fost exercitate efectiv de dl. dr. Buzdugan Anatolie - manager interimar, numit în baza Ordinului nr. 539/29.04.2020 al Ministerului Sănătății, comunicat la sediul unității sanitare în data de 29.04.2020 și înregistrat sub nr. IN 205 precum și în baza Contractului de management nr. 9572 din data de 30.04.2020 încheiat cu Consiliul Județean Suceava, comunicat la sediul unității sanitare în data de 05.05.2020, înregistrat sub nr. 1248.”

Instanța de fond a avut în vedere că un prim aspect contestat de către inculpați este legat de calitatea inculpatului la data la care se reține săvârșirea infracțiunilor, respectiv la data de 01.05.2020.

Conform Dispoziției nr. 303/25.03.2020 a Consiliului Județean Suceava, „începând cu data prezentei, pe perioada stării de urgență instituită pe teritoriul României prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020, domnul Rîmbu Vasile se suspendă din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava.,,

Temeiul suspendării din funcția de manager, respectiv Dispoziția nr. 303/25.03.2020 prevede în mod clar faptul că suspendarea este dispusă pe perioada stării de urgență. Faptul că această stare de urgență a fost instituită prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020 și că această mențiune „instituită pe teritoriul României prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020” apare în mod firesc în conținutul Dispoziției, nu are în opinia instanței relevanță cu privire la durata efectelor pe care le-a produs, nu este consemnată pentru a indica perioada, ci pentru a preciza temeiul.

Deși s-a arătat că ulterior a fost dispusă prelungirea stării de urgență prin Decretul Președintelui României nr. 240/2020 și potrivit art. 1 din O.U.G. nr. 40/2020, începând cu data de 03.04.2020, pe perioada stării de urgență, Ministerul Sănătății coordona organizarea și funcționarea tuturor unităților sanitare din subordinea autorităților administrației publice locale și exercita inclusiv atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupau funcții de conducere în cadrul acestei unități, instanța de fond a reținut că aceste dispoziții nu impiedică în vreun fel în producerea efectelor Dispoziției nr. 303/2020 de suspendare a inculpatului. Nu există niciun temei în baza căruia să se poată aprecia că se impunea ca Ministerul Sănătății, la momentul prelungirii stării de urgență, să aibă obligația de a da o nouă dispoziție cu privire la situația

inculpatului (de suspendare/de prelungire a suspendării), cu atât mai mult cu cât dispozițiile anterior menționate se refereau la prerogativa de a exercita „inclusiv atribuția de suspendare”, ori în cazul de față suspendarea fusese deja dispusă prin Dispoziția Consiliului Județean Suceava.

Un alt argument prezentat de către inculpată este acela că măsura suspendării din funcție de conducere nu putea opera automat prin prelungirea stării de urgență de vreme ce nu există niciun temei legal în acest sens. Instanța de fond a apreciat că măsura suspendării a fost dispusă *ab initio* pe perioada stării de urgență, fără o limitare în timp, fiind evident că această măsură s-a considerat că trebuie impusă în legătură cu însăși starea excepțională care a determinat-o, iar nu în raport cu un interval determinat.

De asemenea, s-a mai precizat în apărarea inculpatei că dacă intenția ar fi fost de a prelungi de drept o astfel de măsură, acest lucru ar fi fost prevăzut în mod expres în decret, așa cum s-a procedat cu alte măsuri - respectiv art. 26 din Decretul nr. 240/2020 care prevede că actele normative cu valabilitate până la data de 14.04.2020 privind acordarea serviciilor medicale, precum și a celor privind programele naționale de sănătate își prelungesc aplicabilitatea pe durata stării de urgență, iar Decretul nr. 240/2020 nu a prevăzut o prelungire de drept a suspendării.

Și în apărarea inculpatului au fost expuse motive în legătură cu calitatea inculpatului de la momentul la care s-a reținut săvârșirea infracțiunii, precizându-se că la acel moment nu avea calitatea de manager suspendat și că, pe cale de consecință, s-ar impune achitarea în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală.

Astfel, avocatul inculpatului a menționat în concluziile scrise că și în situația în care, *ad absurdum*, s-ar aprecia că fapta există, prin raportare la înscrisurile comunicate de către Ministerul Sănătății, la argumentele expuse în excepția de nelegalitate și în notele scrise depuse la ședința din 03.03.2025 este evident că inculpatul nu avea calitatea de manager suspendat la data săvârșirii presupusei fapte, așa cum în mod greșit se susține în rechizitoriu. Dispoziția CJ nr. 303/2020 a produs efecte doar până la 15.04.2020, și nu până la 14.05.2020, iar Ordinul nr. 539/2020 de numire a unui manager interimar a fost emis în lipsa emiterii unui ordin al Ministerului Sănătății, de suspendare inculpatului din funcție, astfel cum prevedeau dispozițiile OUG nr. 40/2020. La data de 01.05.2020 nu exista niciun act administrativ privind suspendarea din funcție.

S-a mai arătat în apărarea inculpatului că managerul spitalului nu poate fi acuzat de obținerea unui folos necuvenit ca urmare a obținerii de informații nepublice, întrucât, potrivit Contractului de management, acesta are, *inter alia*, obligația de a pune la dispoziția organismelor competente, adică inclusiv parchetelor, la solicitarea acestora, informații privind activitatea spitalului. În aceste condiții, s-a apreciat că nu este întrunit elementul prevăzut de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, și anume ca informațiile nepublice să fie furnizate „unei persoane neautorizate la aceste informații”.

Instanța de fond a avut în vedere că, potrivit art. 26 din Decretul nr. 240/2020, *actele normative cu valabilitate până la data de 14 aprilie 2020, care privesc acordarea serviciilor medicale, inclusiv îngrijirilor la domiciliu, a medicamentelor, dispozitivelor medicale, tehnologiilor și dispozitivelor asistive, în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, precum și a celor privind programele naționale de sănătate - preventive și curative își prelungesc aplicabilitatea pe durata stării de urgență.*

Ori, în prezenta cauză, așa cum s-a arătat, nu este vorba despre o Dispoziție cu valabilitate „până la data de 14 aprilie 2020”, cum se prevede în art. 26 din Decret, ci o dispoziție dată pe întreaga durată a stării de urgență.

Astfel, instanța de fond a reținut că, la data de 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile avea calitatea de manager suspendat al Spitalului Județean Clinic de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava. Având în vedere că odată cu suspendarea din funcția de conducere, conform Dispoziției nr. 303/2020 a Consiliului Județean, pe perioada suspendării, prin aceeași Dispoziție s-a dispus și suspendarea contractului de management nr. 28751/30.12.2016, este dincolo de orice dubiu faptul că la data săvârșirii faptei inculpatul nu era persoană autorizată să acceseze informațiile nedestinate publicității.

De altfel, nu rezultă că inculpatul ar fi exercitat sau și-ar fi manifestat măcar intenția de a exercita funcția de conducere după momentul suspendării, inclusiv la data de 01.05.2020, când atribuțiile manageriale erau exercitate efectiv de Buzdugan Anatolie, așa cum rezultă din cele

comunicate de către Consiliul Județean Suceava, inculpatul având în mod clar reprezentarea faptului că la data de 01.05.2020 este suspendat din funcția de manager și că Dispoziția de suspendare își produce efectul.

Avocatul inculpatei a mai menționat că, deși se face referire la un „bilet/scrisorică”, nu există nicio dovadă a existenței acestor înscrisuri, nu se indică modalitatea concretă în care s-ar fi transmis acel bilet, cine ar fi redactat și transmis biletul și care sunt probele care dovedesc un astfel de demers. S-a mai arătat că lipsesc elementele probatorii din care să rezulte că s-ar fi transmis indicația de a se comunica datele și informațiile obținute în exercitarea atribuțiilor de serviciu. De asemenea, s-a precizat că nu este dovedită nici împrejurarea că numita Rîmbu Alexandra Elena ar fi transmis inculpatului Rîmbu Vasile informațiile referitoare la ancheta penală, fiind simple susțineri ce nu pot fi coroborate cu mijloace de probă. De asemenea, s-a susținut că nu se indică în ce repere de timp, loc și context numita Rîmbu Alexandra Elena ar fi furnizat acele informații către inculpatul Rîmbu Vasile.

În același sens, prin notele de concluzii, pentru inculpat s-a solicitat achitarea pe motiv că fapta nu există, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

Astfel, s-a argumentat că existența presupusului „bilet” este extrasă și dedusă de parchet din discuția purtată între inculpata Mamciuc Dana Mihaela și Rîmbu Alexandra Elena. Astfel, inculpatul este acuzat de săvârșirea unei presupuse fapte doar pentru faptul că două persoane poartă o discuție telefonică în care se face referire, în mod cât se poate de vag, la persoana sa, fără a exista, însă, nicio probă directă și concretă privind presupusa faptă de instigare la săvârșirea acestei infracțiuni. Mai mult, instigarea presupune existența intenției, care trebuie demonstrată, nicidecum prezumată. Or, în cazul lor, nu există niciun element concret care să susțină acuzația de determinare, cu intenție, a unei persoane, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Așa fiind, această singură mențiune din rechizitoriu apreciază inculpatul că nu este în măsură să probeze dacă a existat presupusa faptă de instigare la săvârșirea unei infracțiuni, descrierea faptei fiind una vagă, lapidară, generică, lipsind detaliile relevante, precum și elementele probatorii din care să rezulte că ar fi săvârșit infracțiunea.

Instanța de fond a apreciat că pentru realizarea elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000 este suficient ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate publicității să se realizeze sub orice formă, inclusiv în mod indirect, prin intermediar. Astfel, instanța de fond a considerat că infracțiunea s-a consumat încă din momentul în care inculpata, fiind determinată de către inculpat, a prezentat martorei informațiile ce nu erau destinate publicității.

Faptul că aceste date au fost puse la dispoziție la cererea inculpatului este evident și rezultă din cele precizate de către inculpată în discuțiile cu martora: „Deci, eu mai...ăăă....am aicea.... o scrisorică și am adresat rugămintea să sun! (...) eu am două subiecte pe aceeași hârtiuță: unu-i dosărelul penal, unu-i dosărelul cu fonduri! (...) dosărelul penal este în rem....(...)”zădărnicierea combaterii bolilor” și ăăă... ”abuz în serviciu”...”

Astfel, nu există niciun dubiu că în perioada de referință inculpatul, fiind interesat personal de cercetările care se efectuau, i-a solicitat inculpatei să-i transmită prin intermediul martorului informații la care nu avea acces. Nu prezintă relevanță sub aspectul conținutului constitutiv în planul obiectiv al infracțiunilor dacă era „un bilet” sau „o scrisorică”. Cert este că inculpatul Rîmbu Vasile a determinat-o printr-un mesaj scris pe suport - hârtie pe inculpată să îi comunice informațiile care nu era destinate publicității, aspectele descriptive și elementele probatorii suplimentare la care avocații fac referire nefiind necesare, în condițiile în care în context probator discuțiile purtate sunt suficiente pentru probarea situației de fapt, în plan subiectiv intenția directă calificată prin scop rezultând în mod clar în contextul probelor administrate și analizate.

Tot în apărarea inculpatei s-a mai arătat că în cuprinsul rechizitoriului nu se indică în concret categoria de informații nepublice de care s-ar fi folosit, respectiv dacă este acuzată că ar fi folosit informații clasificate sau informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter. De asemenea, nu s-a arătat care este temeiul/criteriul în funcție de care au fost clasificate ca fiind nedestinate publicității sau având caracter confidențial. S-a mai arătat că deși în cuprinsul rechizitoriului se face referire la dosarul nr. 1136/P/2020 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava și la dosarul nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava,

adresele emise în cele două dosare nu poartă mențiunea „nedeșinat publicității” sau „confidențial”. Nu orice diseminare de informații confidențiale intră în sfera de aplicare a textului legal criticat, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru existența infracțiunii nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme, reglementare, statutare, ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații nedeșinate publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizat în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Se mai arată că analizând jurisprudența Curții Constituționale și a ÎCCJ, precum și disp. art. 12 lit. e din Legea nr. 544/2001 din prisma sintagmei „informații ce nu sunt destinate publicității”, rezultă că nu orice informații privind procedura anchetei penale îmbracă forma datelor clasificate sau confidențiale, ci doar acele date a căror divulgare ar periclita rezultatul anchetei. Datele cuprinse în adresele nr. 1136/P/2020 și în dosar nr. 111/P/2002 nu sunt nici măcar susceptibile de a periclita în vreun fel rezultatul anchetei, de vreme ce lămuririle solicitate vizează date de parametri statistici care oricum erau accesibile publicului, fiind furnizate inclusiv de mass-media și articole de presă, iar pe de altă parte, structura Compartimentului de epidemiologie al Spitalului Județean este una publică, măsurile privind prevenirea, limitarea răspândirii infecției virale sunt prevăzute de protocoale publice, accesibile oricărei persoane interesate.

S-a mai arătat că nu s-a dovedit că inculpata ar fi transmis, divulgat sau pus la dispoziția inculpatului Rîmbu Vasile conținutul adreselor și nici punctul de vedere întocmit de martorul Macovei Mircea, deci nu a divulgat informații nedeșinate publicității. A apreciat inculpata că acordarea unui sfat nu poate avea valențe penale.

S-a mai precizat că poziția martorului Macovei Mircea mai fusese expusă în cadrul dosarului nr. 56/P/2020, dosar în care a fost audiat și numitul Rîmbu Vasile, în calitate de martor, tot sub aspectul situației de fapt, iar Parchetul de pe lângă ICCJ a constatat că declarațiile martorilor se coroborează și susțin aceeași situație de fapt, încât prin ordonanța nr. 56/P/2020 s-a dispus clasarea față de ministrul Nelu Tătaru. Ar rezulta că punctul de vedere întocmit de martorul Macovei Mircea prin care a expus situația de fapt din perioada 22-23.05.2020 nu cuprinde elemente necunoscute inculpatului Rîmbu Vasile, fiind transpuse măsurile întreprinse de martorul Macovei Mircea, măsuri discutate în prealabil cu inculpatul Rîmbu Vasile.

Astfel, s-a arătat în apărarea inculpatei că probele dovedesc că datele pe care le-a transmis numitei Rîmbu Alexandra Elena aveau caracter general, accesibile publicului, nefiind de tipul celor prevăzute de conținutul constitutiv al infracțiunii imputate, respectiv nu s-au expus argumentele pentru care divulgarea datelor respective ar putea periclita ancheta penală pentru a putea fi calificate informații nedeșinate publicității și, contrar acuzației, informațiile transmise nu aveau aptitudinea de a îngreuna urmărirea penală.

Argumente în legătură cu conținutul și natura informațiilor au fost aduse și în apărarea inculpatului.

Astfel, s-a menționat că informațiile la care se face referire în actul de sesizare sunt generale și lipsite de relevanță, avocatul inculpatului făcând trimitere la conținutul convorbirii telefonice dintre inculpată și martor. S-a arătat că pasajele respective nu echivalează cu veritabile informații (nepublice) dintr-un dosar penal și că nu ar putea afecta buna desfășurare a procesului penal sau rezultatul anchetei, informațiile având un conținut vag, general, lapidar, nefiind în măsură să fie folosite în vreun fel și nu se arată în ce fel aceste informații i-ar fi putut consolida inculpatului strategia de apărare, în condițiile în care, dacă i s-ar fi permis accesul la dosar, oricum ar fi luat cunoștință de conținutul acestora. S-a mai arătat că singurul care ar fi putut aprecia asupra efectelor concrete pe care le-ar fi putut avea divulgarea acestor informații este parchetul care a efectuat urmărirea penală în respectiva cauză și nu Direcția Națională Anticorupție.

În continuare, avocatul inculpatului face referire la solicitarea făcută în dosarul nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava de fotocopiere a dosarului nr. 111/P/2020, cu mențiunea că prin ordonanța din 26.03.2021 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava s-a dispus restricționarea dreptului apărătorului ales de consultare a dosarului „întrucât prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale” și respingerea cererilor de fotocopiere a dosarului și a ordonanțelor de începere „in rem” a urmăririi penale, de continuare a urmăririi penale și de schimbare a încadrării juridice. S-a mai arătat că împotriva

ordonanței a formulat plângere întemeiată pe dispozițiile art. 339 Cod procedură penală și că prin ordonanța din 13.04.2021 emisă de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava s-a admis plângerea formulată împotriva ordonanței de restricționare a accesului din 26.03.2021, s-a infirmat ordonanța nr. 111/P/2020 din 26.03.2021, cu trimiterea cauzei în vederea motivării de către organul de urmărire penală a actului procesual. În raport de ordonanța din 22.04.2021 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, avocatul inculpatului a menționat că motivarea acestei ordonanțe are relevanță dintr-o triplă perspectivă prin raportare la obiectul cauzei:

i) este necesară motivarea în concreto, și nu în abstracto, a modului în care accesul la anumite informații din dosarul de urmărire penală poate periclita rezultatul anchetei și buna desfășurare a urmăririi penale;

ii) singurul parchet în măsură să aprecieze în concreto asupra modului în care accesul la informațiile din dosarul de urmărire penală poate periclita rezultatul anchetei și buna desfășurare a urmăririi penale este chiar parchetul care efectuează urmărirea penală în respectiva cauză, nicidecum un parchet terț, cum este în cazul de față Direcția Națională Anticorupție;

(iii) parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava prezintă trei motive pentru care apreciază că accesul la dosarul de urmărire penală ar afecta buna desfășurare a urmăririi penale: identificarea unui număr de persoane vătămate/victime cu privire la care se efectuează cercetări, urma audierea angajaților spitalului în calitate de martori (afirmație făcută la data de 22.04.2021) și situația epidemiologică deosebită care a necesitat adaptarea activității de urmărire penală.

A precizat avocatul inculpatului că niciunul dintre cele trei motive nu au legătură cu informațiile solicitate sau prezentate prin cele trei adrese menționate și care ar fi fost furnizate de către inculpata Mamciuc Dana Mihaela. În măsura în care accesul la informațiile din cele trei adrese la care se face referire în rechizitoriu ar fi fost în măsură să pericliteze rezultatul anchetei sau să afecteze buna desfășurare a urmăririi penale, se impunea o explicație concretă, punctuală, prin raportare la elementele concrete ale cauzei, nicidecum una abstractă, așa cum a procedat Direcția Națională Anticorupție.

Mai mult, s-a arătat că prin ordonanța din 10.02.2025 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava în dosarul nr. 1136/136/P/2020 (nr. vechi 111/P/2020) s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal, zădărnicierea combaterii bolilor, prev. de art. 352 alin. 2 și 5 Cod penal, neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă, prev. de art. 349 alin. 1 Cod penal de către Rîmbu Vasile și că față de presupusele informații furnizate de inculpata Mamciuc Dana Mihaela nu aveau nicio relevanță și nu puteau, pe de o parte, afecta desfășurarea urmăririi penale sau periclita rezultatul anchetei, iar pe baza acestora nu se putea pregăti o strategie de apărare.

Instanța de fond a avut în vedere că potrivit art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, *folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite*, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Prin „informații ce nu sunt destinate publicității” se înțelege, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (*deciziile nr. 50 din data de 02.02.2017, nr. 520 din data de 06.07.2017, nr. 549 din data de 13.07.2017*), toate acele informații nepublice care pot fi de două categorii, și anume, informații clasificate care intră sub incidența Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, și informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter.

Instanța de fond a reținut că în rechizitoriu sunt, de altfel, prezentate pe larg motivele pentru care se consideră că informațiile ce formează obiectul acuzației sunt considerate ca fiind în acord cu tipicitatea obiectivă a infracțiunii. Astfel:

În sfera informațiilor confidențiale intră acele informații care, fără a avea caracter clasificat, sunt supuse unui regim restrictiv de circulație, unor limitări și îngrădiri legale, impuse de interese sociale superioare. Nu orice diseminare de informații confidențiale intră în sfera de aplicare a textului legal criticat, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru existența infracțiunii nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme legale, regulamentare, statutare etc., ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate

publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

Cât privește informațiile confidențiale, Curtea a constatat, în primul rând, că, potrivit art. 2 din Legea nr. 78/2000, persoanele prevăzute la art. 1 sunt obligate să îndeplinească îndatoririle ce le revin din exercitarea funcțiilor, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate, cu respectarea strictă a legilor și a normelor de conduită profesională, și să asigure ocrotirea și realizarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, fără să se folosească de funcțiile, atribuțiile ori însărcinările primite, pentru dobândirea pentru ele sau pentru alte persoane de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite. Drept urmare, ținând seama de natura și diversitatea informațiilor confidențiale ce pot fi deținute de subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, Curtea a reținut că legiuitorul nu avea cum să prevadă în textul criticat toată paleta de informații, motiv pentru care identificarea ori individualizarea lor se va face în funcție de domeniul specific prevăzut în legile speciale, regulamente ori convenții sau angajamente ale subiectului activ.

Astfel, atât în jurisprudența Curții Constituționale (*decizia nr. 101 din data de 01.03.2018*), cât și a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală (*decizia nr. 277/A din data de 29.10.2018*), s-a reținut că informațiile dintr-un dosar penal aflat în faza de urmărire penală pot fi informații clasificate ce intră sub incidența Legii nr. 182/2002 sau informații confidențiale. În acest sens, coroborând dispozițiile art. 285 alin. 2 Cod procedură penală potrivit cărora „procedura în cursul urmăririi penale este nepublică”, cu caracterul cel puțin confidențial al informațiilor dintr-un dosar penal, doctrina și jurisprudența în materie au acceptat în mod unanim faptul că urmărirea penală are caracter nepublic. Această concluzie își găsește rațiunea în faptul că unele activități cum sunt: strângerea probelor în vederea stabilirii vinovăției făptuitorului, conservarea unor urme care să ajute la aflarea adevărului, dejucarea unor planuri ale făptuitorilor care încearcă să denatureze sau să ascundă probe pentru a se sustrage răspunderii penale, luarea măsurilor preventive etc., ar fi mult îngreunate, iar unele chiar imposibil de realizat dacă persoanele cu interes direct în cauză, și nu numai acestea, ar cunoaște în amănunt întreaga strategie de cercetare a organelor de urmărire penală sau ar lua cunoștință de întregul material probator înainte de terminarea urmăririi penale.

De asemenea, potrivit art. 12 lit. e) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare.

Instanța de fond a reținut că argumentele parchetului privind natura de informații nedestinate publicității a celor care fac obiectul urmăririi penale sunt întemeiate în raport cu dispozițiile art. 285 alin. 2 Cod procedură penală și prin raportare la jurisprudența relevantă menționată.

În legătură cu descrierea situației de fapt, procurorul a făcut referire și la dispozițiile art. 12 lit. e din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public. Însă, față de obiectul acuzației, instanța de fond a apreciat că această referire este făcută strict pentru a reliefa caracterul nepublic al informațiilor privind procedura în timpul anchetei penale, în acord cu dispozițiile art. 285 alin. 2 Cod procedură penală și nu în mod necesar pentru a evidenția periclitarea efectivă a urmăririi penale în cazul de față. Prin raportare la obiectul acuzației, la tipicitatea infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, instanța de fond a constatat că pentru realizarea conținutului constitutiv al acestei infracțiuni nu se prevede că este necesar să se creeze în concret o stare de pericol, așa cum impun, de exemplu dispozițiile art. 277 alin. 1 Cod penal.

Cu toate acestea, instanța de fond a reținut că inculpații, prin conduita lor, au creat în mod evident o stare de pericol pentru urmărirea penală în momentul în care au fost divulgate informațiile care nu erau destinate publicității, din moment ce au fost expuse informații vizând stadiul cercetărilor, obiectul adreselor emise de organele judiciare și aspecte vizând chiar situația inculpatului în raport de starea de fapt de la acel moment. Nu există însă nicio dovadă în sensul că starea de pericol, care trebuie evaluată strict la momentul săvârșirii infracțiunii (respectiv la data de 01.05.2020) s-ar fi materializat în vreun fel. În privința evaluării stării de pericol pe care o putea

reprezenta intrarea în posesia informațiilor de către inculpat nu se poate pronunța decât parchetul care întocmește rechizitoriul, iar nu o altă unitate de parchet, așa cum solicită inculpatul.

În privința apărărilor inculpatului în legătură cu motivele vizând restricționarea accesului la dosarul cauzei, instanța de fond a constatat că motivele pentru care s-a dispus restricționarea au fost evaluate în raport de stadiul cercetărilor în momentul la care acesta a solicitat pe cale legală accesul la dosar.

Însă obiectul prezentei cauze nu este în legătură cu cele constatate și combătute în procedura prev. de art. 339 Cod procedură penală și nici nu poate fi raportat la un alt moment decât cel la care se reține săvârșirea faptelor, în legătură cu o altă stare de fapt (cea în care inculpatul solicita pe cale legală accesul la dosar).

Obiectul acuzației vizează exclusiv momentul în care inculpatul a solicitat informații din dosar pe cale ilicită. Având în vedere că infracțiunea nu este una de rezultat, nu prezintă relevanță soluția pronunțată ulterior în cauza penală instrumentată și în legătură cu care au fost solicitate și oferite informațiile nepublice, cu mențiunea că instanța a respins în cauză proba cu înscrisul constând în ordonanța de clasare.

Prin natura informațiilor furnizate de către inculpată, acestea se plasează în sfera celor confidențiale, nefiind date privind unele informații clasificate în prezenta cauză. Nu interesează pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii dacă informațiile purtau sau nu mențiunea „nedestinat publicității” sau „confidențial”, fiind suficient ca acele informații să fie confidențiale, nedestinate publicității prin natura lor. Având în vedere gradul de instruire al inculpaților, dar și conduita acestora care rezultă din probe, este evident că aceștia au conștientizat natura informațiilor, imposibilitatea de transmitere a acestora de către inculpată în mod legal.

Contrar celor susținute în apărarea inculpatei, instanța de fond a constatat că din convorbirile purtate de aceasta cu martorul Rîmbu Alexandra rezultă în mod indubitabil că aceasta a transmis informațiile nedestinate publicității reținute în actul de sesizare, relevante fiind următoarele fragmente de convorbire în care inculpata intervine: *„ei mi-au cerut și foi de observație a pacienților! Eu am dedus de aicea că problema...zic eu ”problema”...ei vor să verifice că...foarte mulți pacienți au decedat pe secții, nu în ATI...(.) așa....și mi-au cerut foile de observație a pacienților decedați pe secții...(.) ne-au cerut ei acuma, ultima dată...contractul de la prestatorul servicii epidemiolog...ăăă...structura compartimentului, fișele de post, contractele de muncă... (...)domnul Macovei mi-a dat miercuri răspunsul pentru că dumnealui avea o adresă prin care s-a solicitat să aducă (...) mi-a fost solicitat să pun la dispoziție ordinul de ministrul (...)*

Ideea este, dacă vrei, sincer, părerea mea: la un moment dat, lucrurile se vor bate cap în cap! Din ce am citit eu în răspunsul lui! Și este bine ca și domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește, indiferent de situație...ei, practic, fiecare...vor...vor...se vor uita să dea vina în altă parte! Asta este părerea mea! (...)

Deci, am un răspuns elaborat, cred că are patru sau cinci pagini în care explică situația de fapt!

Nu de alta: nu vreau să-l vadă nimeni! El este, momentan, securizat la mine, știi... (....)

prima mea impresie a fost, citindu-l, că a responsabilizat de la conducerea spitalului până la conducerea Consiliului Județean, pe toată lumea, că a fost în cunoștință de cauză și că nici o măsură care a luat-o, n-a luat-o, cumva, de capul lui, știi...(....)

că toată lumea a fost informată! Că toate demersurile au fost făcute au fost...aduse la cunoștință, ori verbal, ori pentru ele a avut aprobarea, verbală sau tacită, știi...(....)

ideea este că pe asta va merge! Deci, asta este părere....feeling-ul meu când am citit! Ăăăă... că nu a făcut nimica singur, știi...(....)

și că pentru fiecare lucru....asta...”am avut o aprobare...c-a fost verbală, c-a fost un consimțământ, că o fost o discuție telefonică”....știi....ăăă...cum să-ți spun...este făcută așa o descriere a situației de ansamblu în care sunt menționate foarte multe persoane....domnul manager, domnul președinte, nu mai știu cine...,am sunat, m-am consultat, mi-a dat acordul”....știi...în sensul ăsta este elaborat...!(...)

da, bineînțeles! Acolo a spus c-a vorbit cu domnul manager și că domnul manager i-a spus să facă acest demers pentru că a vorbit cu domnul ministru COSTACHE, la vremea aceea, chiar în paranteză....care i-a spus că „se va elabora până dimineață un ordin în acest sens! Eu, la rândul

meu, am sunat mai departe...și am sunat la Consiliu și am vorbit cu nu știu care și mi-a spus să procedez așa!”cumva că i-ar fi confirmat! ...ce s-a...(neinteligibil)... (...)

da. Și domnul manager....și a spus....a mai spus....,a spus că aceasta este măsura pe care eu trebuie s-o iau”...(....)

ei...și atunci asta e, știi... răspândirea responsabilității peste tot! Sus - jos, stânga - dreapta! Pe asta se va merge, părerea mea!(...)

până la un moment dat vor fi fairplay, știi...lucrurile! Sau se vor pretinde că sunt fair-play! Dar apoi...asta-i o chestiune până apară avocații care au idei ...(râde)... știi”

Astfel, s-a observat că inculpata redă informații legate de obiectul cercetărilor, obiectul adreselor și modul în care se răspunde organelor judiciare inclusiv în raport cu persoana inculpatului Rîmbu Vasile. S-a observat astfel că inculpata a furnizat informații care nu erau la dispoziția publicului.

Deși se încearcă acreditarea ideii că inculpata i-ar fi oferit inculpatului un „simplu sfat”, instanța de fond a reținut că recomandarea la care se referă inculpata, în contextul faptic stabilit, intră în sfera ilicitului penal întrucât tinde spre obținerea de către inculpat a unui avantaj nepatrimonial necuvenit și este în legătură cu scopul special infracțional prevăzut de lege.

În legătură cu existența dosarului nr. 56/P/2020, cu privire la faptul că punctul de vedere întocmit de martorul Macovei Mircea prin care a expus situația de fapt din perioada 22-23.05.2020 nu cuprinde elemente necunoscute inculpatului Rîmbu Vasile, fiind transpuse măsurile întreprinse de martorul Macovei Mircea, măsuri discutate în prealabil cu inculpatul Rîmbu Vasile, instanța de fond a reținut că apărarea nu poate fi primită, având în vedere că inculpatul, la momentul instigării, nu a cunoscut în detaliu informațiile nedestinate publicității la care urma să i se ofere accesul în mod ilegal, acesta fiind de fapt și motivul pentru care a instigat.

În privința motivelor invocate de către inculpată vizând aplicarea principiului *ultima ratio*, împrejurarea că fapta reținută în rechizitoriu nu prezintă gravitatea pentru a se circumscrie ilicitului penal, ci „poate atrage alte forme de răspundere - Legea nr. 95/2006”, instanța de fond a avut în vedere că în materie penală, acest principiu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ, etc., fiind improprie în realizarea acestui deziderat. Mai mult, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că, din perspectiva principiului *ultima ratio*, în materie penală nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală.

Instanța de fond a observat că inculpata face referire la aspecte care țin de activitatea de legiferare, de includere în anumite forme de ilicit a unor fapte antisociale, astfel încât în cauză nu se poate pronunța o soluție prin raportare la principiul menționat, în condițiile în care în prezent fapta este deja incriminată de lege ca infracțiune și sunt îndeplinite toate condițiile pentru tragerea la răspundere penală.

Un alt argument invocat în apărare este cel legat de existența scopului infracțiunii, respectiv dacă s-a urmărit un folos necuvenit, respectiv scopul de a-i asigura inculpatului Rîmbu Vasile un folos necuvenit, constând în posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale. S-a arătat că inculpatul nu ar fi putut să-și construiască o apărare astfel încât să se sustragă de la răspunderea penală în baza datelor furnizate, că nu ar fi putut fi exonerat de răspunderea penală în doar prin simpla obținere a datelor. În plus, s-a arătat în apărarea inculpatei că „posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale” presupune o situație - premisă, respectiv premisa ca inculpatul să dețină calitatea de subiect într-o cercetare penală la data transmiterii informațiilor, respectiv 01.05.2020, iar la data de 01.05.2020 inculpatul nu era implicat în nicio anchetă penală, urmărirea penală desfășurându-se *in rem*. S-a mai arătat că pregătirea strategiei de apărare nu poate fi condiționată de pretensele informații ce formează obiectul prezentei cercetări, de vreme de aceeași strategie de apărare putea fi pregătită de numitul Rîmbu Vasile prin exercitarea drepturilor garantate de Codul de procedură penală (art. 10, 78, 83 și urm.). S-a mai arătat că transmiterea pretinselor

informații nu poate fi calificată ca fiind în scopul obținerii unui folos necuvenit - „posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare”, în sens contrar, ar însemna să lipsim de semnificație drepturile reglementate prin art. 10, 78, 83 Cod procedură penală, să nege dreptul la apărare într-un proces penal, prin raportare la dreptul suspectului/inculpatului de a lua cunoștință de probele administrate în cursul urmăririi penale și să insereze dreptul la apărare în sfera ilicitului.

Și în apărarea inculpatului s-a invocat faptul că acesta nu era implicat în nicio anchetă penală, urmărirea penală fiind începută cu privire la fapta și că în lipsa calității de suspect, nu avea dreptul la apărare în carul procesului penal și, pe cale de consecință, nu putea „pregăti o strategie de apărare”, adică nu putea urmări un astfel de scop, de altfel inculpatul neavând nici măcar calitatea de martor. Astfel, a arătat inculpatul că nu putea urmări obținerea unui folos necuvenit, constând în pregătirea strategiei de apărare.

Instanța de fond a avut în vedere că orice acțiune conștientă a unei persoane este caracterizată întotdeauna de existența unui scop. În cauză, pe baza tuturor probelor administrate este evident că scopul cu care inculpatul a acționat a fost acela de a obține unele informații la care nu avea acces care să îi creeze un avantaj constând în posibilitatea de pregătire anticipată a unei strategii de apărare care să-i permită evitarea răspunderii penale. Această concluzie s-a putut trage pe baza întregii conduite a inculpatului care a urmărit obținerea de informații prin încălcarea legii, prezentând relevanță în acest sens interesul inculpatului în legătură cu cercetările efectuate (fiind de notorietate faptul că acele cercetări îl puteau viza), expunerea opiniei acestuia în legătură cu modalitatea în care ar trebui să fie formulat răspunsul către organele judiciare și însăși acțiunea ilicită constând în demersul ilicit de obținere a informațiilor. Contrar celor menționate în apărarea inculpaților, instanța de fond a avut în vedere că, prin raportare la elementele de tipicitate ale infracțiunilor ce fac obiectul judecății, nu există niciun temei pentru a se considera că inculpatul trebuia deține vreo calitate în cauza în care efectua cercetări, cum nu prezintă relevanță faptul că urmărirea penală era începută în rem. Esențial este faptul că inculpatul, în contextul faptic deja prezentat, a conștientizat în momentul în care a săvârșit infracțiunea că cercetările se pot dezvolta în sensul implicării sale, că a anticipat faptul că poate dobândi calitatea de suspect/inculpat în respectiva cauză penală instrumentată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și că informațiile pe care le va obține pot fi inclusiv în legătură cu propria persoană, ceea ce, de altfel, s-a și confirmat ulterior. În acest context, s-a reținut că, este evident că o strategie de apărare pe baza unor informații care nu sunt desinate publicului, putea fi pregătită de către inculpat chiar în condițiile în care urmărirea penală se desfășura în rem.

Deși se face referire la posibilitățile de exercitare a dreptului la apărare în procesul penal pe cale legală, această apărare nu a putut fi primită, luând în considerare că în cauză inculpatul nu a optat pentru obținerea de informații în conformitate cu legea, ci pe calea ilicitului penal.

De asemenea, s-a mai arătat că există o lipsă de identitate între datele solicitate prin adresele nr. 111/P/2020 și nr. 1136/P/2020 și informațiile transmise numitului Rîmbu Vasile, care au natura unor date generice, echivoce, lipsite de elemente concrete, accesibile oricărei persoane chiar din presă, fără a fi apte a prejudicia în vreun fel ancheta și de a conferi numitului Rîmbu Vasile privilegiul de a evita atragerea răspunderii penale. Or, din împrejurarea că la data de 01.05.2020, inculpatul deținea funcția de manager, fiind suspendat doar exercițiul funcției, nu rezultă că inculpata ar fi oferit informații de natura celor nedestinate publicității.

Instanța de fond a menționat deja faptul că inculpata a transmis informații concrete, legate inclusiv de situația personală a inculpatului în cursul urmăririi penale. De asemenea, luând în considerare că inculpatul nu putea exercita efectiv atribuțiile de manager pe durata suspendării, este evident că nu putea intra în mod legal în posesia informațiilor. În privința apărării inculpatei în sensul că din probatoriul administrat nu rezultă că ar fi adoptat rezoluția infracțională de a-l ajuta pe inculpat în sensul de a se sustrage de la urmărirea penală, instanța de fond a reținut că această apărare nu este în întemeiată, în condițiile în care inculpata a precizat în convorbirea cu martorul, așa cum s-a arătat: *”Ideea este, dacă vrei, sincer, părerea mea: la un moment dat, lucrurile se vor bate cap în cap! Din ce am citit eu în răspunsul lui! Și este bine ca și domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește, indiferent de situație...ei, practic, fiecare...vor...vor...se vor uita să dea vina în altă parte! Asta este părerea mea! (...)*” Este evident, luând în considerare convorbirile efectuate, cât și pregătirea juridică, faptul că inculpata a conștientizat că inculpatul Rîmbu Vasile,

având acces la informațiile nedestinate publicității, ar putea fi avantajat în contextul dat al anchetei penale și ar putea concepe strategii de apărare adaptate pentru a scăpa de răspunderea penală.

Sub aspectul încadrării juridice a faptei, în analiza cererii de schimbare a încadrării juridice care a fost formulată în cursul judecății de către inculpată, prin avocat, așa cum arată însuși avocatul inculpatei, infracțiunea pentru care aceasta este trimisă în judecată este plasată în categoria infracțiunilor de corupție, ca element specific al acestei infracțiuni sub aspectul conținutului constitutiv reținându-se scopul special, respectiv scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 277 alin. 1 Cod penal, urmarea imediată a infracțiunii constă într-o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției.

S-a dedus că intenția legiuitorului a fost aceea de a include în sfera infracțiunii ce face obiectul trimiterii în judecată o arie mai mare de relații sociale, nu numai cele circumscrise domeniului înfăptuirii justiției.

Astfel, așa cum s-a putut observa și cum a admis, de altfel, și apărarea inculpatei, obiectul juridic al celor două infracțiuni este diferit. În cazul infracțiunii de corupție obiectul juridic general îl reprezintă relațiile sociale privind prestigiul unor instituții, onestitatea și probitatea funcționarilor publici sau ale altor persoane care își desfășoară activitatea în aceste instituții, relații care impun interdicția obținerii unor foloase necuvenite în legătură cu îndatoririle de serviciu, iar infracțiunile contra înfăptuirii justiției obiectul juridic îl reprezintă relațiile sociale privind înfăptuirea justiției.

Având în vedere sfera de protecție impusă de infracțiunea prev. de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, instanța de fond a constatat că aceasta este una mai extinsă, intenția legiuitorului fiind aceea de a sancționa mai asupra divulgarea informațiilor nepublice în realizarea unui scop ilicit, pentru sine sau pentru altul. Astfel, instanța de fond a apreciat că ori de câte ori divulgarea făcută de către un funcționar a informațiilor nepublice precum cele enumerate la art. 277 alin. 1 Cod penal, indiferent dacă acțiunea este susceptibilă de a îngreuna sau împiedica urmărirea penală, în situația în care este săvârșită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, încadrarea juridică este cea prev. de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În cauză situația de fapt care este prezentată în actul de sesizare și care se confirmă în urma cercetării judecătorești evidențiază existența scopului specific al infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, astfel că încadrarea juridică nu a putut fi schimbată nici în infracțiunea prev. de art. 277 alin. 1, nici în vreo altă infracțiune care ar putea prezenta unele elemente de tipicitate comune cu cea în discuție.

Instanța de fond a mai avut în vedere apărările făcute de către inculpat prin avocat privind interpretarea istorico-teleologică a dispozițiilor art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, au fost prezentate următoarele argumente:

Codul penal din 1968 prevedea la art. 298, cu denumirea marginală Divulgarea secretului economic, din Titlul VIII - Infracțiuni la regimul stabilit pentru anumite activități economice, următoarele: „(1) Divulgarea unor date sau informații care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să producă pagube, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani. (2) Dacă fapta prev. în alineatul precedent este săvârșită de altă persoană, oricare ar fi modul prin care a ajuns să cunoască datele sau informațiile, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.”

Ulterior, prin art. 12 alin. (1) lit. b din Legea nr. 78/2000, în vigoare de la 18 mai 2000, a fost reglementată infracțiunea care face obiectul prezentei cauze. Potrivit art. 12 alin. (1) lit. b din respectiva lege:

„Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite ;

b) folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații.”

Potrivit dispozițiilor art. 12 lit. e) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 23 octombrie 2001, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma

anchetei efectuate sau în curs de desfășurare. Legea nr. 544/2001 face parte din categoria legilor ordinare. De asemenea, aceasta nu conține nicio infracțiune prin care să se sancționeze penal furnizarea informațiilor nepublice din cursul urmăririi penale.

Prin Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial nr. 510/2009 din 24.07.2009 au fost reglementate infracțiunile prevăzute de art. 277 - Compromiterea intereselor justiției și art. 304 - Divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice din Codul penal.

Potrivit art. 277 alin. (1) și (2) din Codul penal:

„1) Divulgarea, fără drept, de informații confidențiale privind data, timpul, locul, modul sau mijloacele prin care urmează să se administreze o probă, de către un magistrat sau un alt funcționar public care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției, dacă prin aceasta poate fi îngreunată sau împiedicată urmărirea penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Dezvăluirea, fără drept, de mijloace de probă sau de înscrisuri oficiale dintr-o cauză penală, înainte de a se dispune o soluție de netrimitere în judecată ori de soluționare definitivă a cauzei, de către un funcționar public care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(3) Dezvăluirea, fără drept, de informații dintr-o cauză penală, de către un martor, expert sau interpret, atunci când această interdicție este impusă de legea de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă. „

În Expunerea de motive la proiectul de lege privind Codul penal (https://cdep.ro/pls/proiectelupl_pck2015.proiect?cam=2&idp=10255), pct. 2.29, pag. 37-38, se rețin următoarele:

„2.29. Compromiterea intereselor justiției (art. 277). Reglementarea acestei noi infracțiuni urmărește în primul rând creșterea gradului de exigență față funcționarii care își desfășoară activitatea în domeniul administrării justiției în legătură cu modul de gestionare a unor date și informații pe care le obțin în cursul unui proces penal, care pot influența semnificativ aflarea adevărului ori dreptul la un proces echitabil al persoanei cercetate sau judecate. Practica judiciară a dovedit fără echivoc că reglementările actuale nepenale sunt insuficiente și ineficiente astfel că folosirea mijloacelor penale pentru atingerea scopului urmărit este justificată și apare ca singura soluție viabilă.

Astfel, incriminarea faptei de divulgare, fără drept, de informații confidențiale privind data, timpul, locul modul sau mijloacele prin care urmează să se administreze o probă în cursul urmăririi penale, de către un funcționar care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției, are drept scop împiedicarea scurgerilor de informații, dar nu orice fel de informații privitoare la urmărirea penală, ci doar a acelor care pot împiedica sau îngreuna administrarea unor probe (de pildă divulgarea identității unui suspect ale cărui mijloace de comunicare sunt interceptate, dezvăluirea unei operațiuni sub acoperire preconizată ori aflată în desfășurare, divulgarea datelor din conținutul unei autorizații de percheziție care nu a fost încă efectuată, dezvăluirea de informații privind data și locul în care urmează să se realizeze o prindere în flagrant etc.).

În același timp, în scopul de a întări garanțiile privind dreptul la un proces echitabil și în special prezumția de nevinovăție, consacrate în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a fost incriminată fapta de dezvăluire, fără drept, de mijloace de probă sau înscrisuri oficiale dintr-o cauză penală înainte de a se dispune o soluție de netrimitere în judecată ori de soluționarea definitivă a cauzei, de către un funcționar care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției. Potrivit Convenției, statele semnatare au, pe lângă obligația negativă de a se abține de la orice încălcare a drepturilor în afara limitelor permise, și obligația pozitivă de a lua măsurile necesare să asigure garantarea acestor drepturi împotriva încălcării lor de către orice altă persoană, astfel că încălcarea prezumției de nevinovăție angajează responsabilitatea statului în cazul încălcării oricăreia dintre cele două obligații arătate. Prin această reglementare se urmărește împiedicarea funcționarilor să prezinte public mijloace de probă (declarații de martori, expertize, înregistrări audio-video procese verbale de redare a conținutului unor convorbiri înregistrate etc.) dintr-un proces penal în curs de desfășurare în scopul de a nu transforma prezumția de nevinovăție într-o provizorie de vinovăție până la soluționarea cauzei. În plus, aprecierea unei probe, indiferent de conținutul acesteia, poate duce

adesea la concluzii eronate atâta timp cât nu este evaluată în raport de întregul probator al dosarului pentru a-i stabili astfel legalitatea, relevanta și forța probatorie (de pildă o interceptare telefonică din conținutul căreia rezultă cu certitudine comiterea unei infracțiuni poate fi declarată nelegală dacă pe parcursul procesului se dovedește că nu a fost autorizată sau că este falsificată; o mărturie care ulterior este dovedită ca fiind mincinoasă, etc.) dar odată adusă la cunoștința publicului, o probă aparent incriminatoare, va induce în mod inevitabil ideea de vinovăție, iar uneori aceasta nu mai poate fi schimbată nici măcar prin prezentarea verdictului oficial de nevinovăție constatat de autoritățile judiciare.

Pe de altă parte, s-a urmărit ca reglementarea să nu permită ascunderea sub motivarea protejării intereselor justiției a unor manifestări contrare acestor interese comise de autorități, considerent pentru care a fost prevăzută o cauză justificativă potrivit căreia divulgarea ori dezvăluirea de acte sau activități ilegale comise de autorități într-o cauză penală nu intră în sfera ilicitului penal."

De asemenea, potrivit art. 304 alin. (1) și (2) din Codul penal:

„ (1) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele sau activitatea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care ia cunoștință de acestea, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(3) Dacă, urmare a faptei prevăzute în alin. (1) și alin. (2), s-a săvârșit o infracțiune împotriva investigatorului sub acoperire, a martorului protejat sau a persoanei incluse în Programul de protecție a martorilor, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani, iar dacă s-a comis cu intenție o infracțiune contra vieții, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani."

În expunerea de motive, la pct. 2.76, pag. 41, se rețin următoarele:

„(...) Divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice constituie o incriminare nouă numai sub aspectul caracterului autonom al reglementării întrucât în privința conținutului aceasta reunește în linii mari actualele reglementări prevăzute în art. 298 (divulgarea secretului economic) și art. 20 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor. (...)”

Ulterior adoptării Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Parlamentul a adoptat Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial nr. 486/2010 din 15.07.2010. Potrivit art. 285 alin. (2) Cod procedură penală „Procedura în cursul urmăririi penale este nepublică”. Astfel, dispozițiile care atribuie un caracter nepublic informațiilor din cursul urmăririi penale au fost introduse în Noul Cod de procedură penală și au intrat în vigoare la 1 februarie 2014, dispozițiile art. 285 alin. (2) din Noul Cod de procedură penală neavând corespondent în Vechiul Cod de procedură penală. La pag. 11 din Expunerea de motive la proiectul de lege privind codul de procedură penală se statuează „Proiectul prevede în mod expres că procedura din cursul urmăririi penale este nepublică și necontradictorie."

Cu alte cuvinte, la data edictării dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000, intenția legiuitorului nu a vizat sancționarea faptei de divulgare/folosire a unor informații nepublice din cursul urmăririi penale, acestea nefiind definite ca informații nepublice sub imperiul vechii reglementări. Așadar, intenția legiuitorului nu trebuie și nu poate fi ignorată în interpretarea și aplicarea acestor dispoziții legale (par. 37-37, Decizia CCR nr. 265/2014).

Mai mult, așa cum am arătat supra, sub imperiul vechiului cod penal, infracțiunea de divulgare a unor date sau informații care nu sunt destinate publicității de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu își avea sediul în dispozițiile art. 298 Cod penal.

Faptul că, începând cu 1 februarie 2014, data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură penală, aceste informații au dobândit caracter nepublic, nu echivalează cu intenția legiuitorului de sancționa penal și divulgarea/folosirea acestor informații pe tărâmul dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000. Nu poate fi admisă teza potrivit căreia elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 au fost reconfigurate, implicit, de legiuitor, începând cu 1 februarie 2014. Orice sancționare a divulgării informațiilor din cursul urmăririi penale poate fi făcută doar pe tărâmul art. 277 din Codul penal,

nicidecum pe cel al art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000, întrucât intenția legiuitorului, la momentul adoptării Legii nr. 78/2000, nu a fost de a sancționa și divulgarea/folosirea de informații din urmărirea penală, acestea neavând un astfel de caracter la acea epocă. Nu poate fi primit nici argumentul potrivit căruia caracterul nepublic al acestor informații își avea sediul în dispozițiile art. 12 lit. e) din Legea nr. 544/2001, întrucât, și aceasta a fost adoptată ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 78/2000. Mai mult, așa cum am arătat supra, Legea nr. 544/2001 face parte din categoria legilor ordinare. Or, prin Decizia CCR 650/2018, Curtea a statuat următoarele: „Or, Curtea reține că noua de procedură nu este lege organică, ci ordinară, iar norma de incriminare care este lege organică ar fluctua în funcție de prevederile unei legi ordinare, producându-se o împlinire a conținutului său normativ prin norma la care trimite. S-ar ajunge la situația în care latura obiectivă a noiei de incriminare si fie reglementată pro parte printr-o lege organică, pro parte printr-o lege ordinară, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) și art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție. în acest sens, ca jurisprudență relevantă, se reține Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, paragraful 43, prin care Curtea a statuat că „atunci când adoptă reglementări de natura legii penale, legiuitorul este ținut de exigentele formale cuprinse în art. 65 alin. (1), art. 73 alin. (3) lit. h), art. 75 și art. 76 alin. (1) din Constituție. ”

Având în vedere aceste aspecte, din interpretarea istorico-teleologică și sistematică a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 rezultă că art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 nu poate fi interpretat în sensul că aceste dispoziții se referă și la informațiile nepublice din cursul urmăririi penale.

Instanța de fond a avut în vedere faptul că argumentele prezentate de către apărare nu se susțin. Astfel, în ceea ce privește caracterul procedurii în cursul urmăririi penale, în noua reglementare, confirmând opiniile doctrinare care s-au exprimat în legătură cu regulile de desfășurare a fazei de urmărire penală, inclusiv în ceea ce privește lipsa de publicitate, legiuitorul a prevăzut în mod expres prin dispozițiile Noului Cod de procedură penală caracterul nepublic al acesteia. Astfel, caracterul nepublic al urmăririi penale nu reprezintă un element de noutate în lumina noilor reglementări procesuale penale, ci reprezintă chiar unul dintre cele trei principii specifice acestei faze a procesului penal, alături de caracterul preponderent scris și cel al lipsei de contradictorialitate, care au fost tot timpul recunoscute la nivel de doctrină și jurisprudență. În aceste condiții, instanța de fond a apreciat că informațiile privind procesul penal în faza de urmărire penală și-au păstrat caracterul nepublic atât înainte, cât și după reglementarea infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000. Astfel, nu s-a putut reține că la data edictării dispozițiilor anterior menționate intenția legiuitorului nu a vizat sancționarea faptei de divulgare/folosire a unor informații nepublice din cursul urmăririi penale, cum precizează apărarea inculpatului, cu atât mai mult cu cât dispozițiile art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000 nu fac trimitere expresă la unele norme care să definească noțiunea de „informații care nu sunt destinate publicității”.

Pentru toate motivele expuse, instanța de fond și-a format convingerea că s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpații au acționat în modul și împrejurările descrise în actul de sesizare, în realizarea scopului prevăzut de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000 și că motivele de achitare expuse de către avocații inculpaților nu se susțin.

Convingerea instanței de fond se fundamentează pe următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale și cercetării judecătorești: probele administrate în cursul urmăririi penale, menționate în partea introductivă a motivării - Anexa la rechizitoriu, declarația martorului Macovei Mircea Alexandru (declarație atașată la f. 103-104 vol. I dosar de fond), adresa Ministerului Sănătății nr. 2/7640/13.02.2025 (f. 134-135 vol. I dosar de fond), adresa Consiliului Județean Suceava nr. 7216/14.02.2025 (f. 137-148 vol. I dosar de fond) și adresa Spitalului Clinic Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” – Suceava nr. 1141674 din 14.02.2025 (f. 149-167 vol. I dosar de fond).

A apreciat judecătorul fondului că, în drept, fapta inculpatului **Rîmbu Vasile** constând în aceea că, *în calitate de manager suspendat al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la data de 01.05.2020, cu intenție, a determinat-o pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, șef al Serviciului Juridic din cadrul aceluiași spital, să-i transmită, prin intermediul numitei Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin*

*exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de managerul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numitului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-și asigura un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000.*

De asemenea, fapta inculpatei Mamciuc Dana Mihaela constând în aceea că, la data de **01.05.2020**, având calitatea de șef al Serviciului Juridic din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la solicitarea inculpatului Rîmbu Vasile, manager suspendat în cadrul aceluiași spital, cu intenție, i-a transmis acestuia, prin intermediul fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de directorul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numitului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-i asigura acestuia din urmă un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

Instanța de fond a reținut că inculpata a solicitat achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, precizând că fapta descrisă în rechizitoriu nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, nefiind realizată latura obiectivă a infracțiunii, acțiunea ilicită și scopul urmărit.

Având în vedere că pentru toate motivele expuse anterior, instanța de fond a constatat întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii, în cauză nu se poate dispune achitarea inculpatei.

Instanța de fond a constatat că faptele întrunesc toate trăsăturile esențiale ale infracțiunii, respectiv: sunt prevăzute de legea penală ca infracțiuni, sunt săvârșite cu vinovăție, sunt nejustificate și imputabile inculpaților, nefiind incidentă în cauză niciuna dintre cauzele limitativ prevăzute de art. 18-31 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că nu s-a făcut dovada existenței vreunei cauze justificative sau de neimputabilitate dintre cele prevăzute de lege.

Sub aspectul laturii obiective, instanța de fond a reținut că elementul material al infracțiunilor este realizat de permiterea de către inculpată a accesului neautorizat la informațiile care nu erau destinate publicității, respectiv determinarea din partea inculpatului la o astfel de conduită ilicită, scopul fiind acela de a se crea un folos necuvenit inculpatului, respectiv posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării răspunderii penale.

Art. 12 lit. b din Legea 78/2000 nu condiționează existența infracțiunii de obținerea efectivă pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, ci doar ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informații ce nu sunt destinate publicității, să fie realizată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Astfel, este suficient pentru întrunirea elementelor constitutive ale acestei infracțiuni exclusiv urmărirea acestui scop la momentul permiterii accesului, iar nu și realizarea efectivă a scopului.

Urmarea imediată a infracțiunilor este reprezentată de crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale în legătură cu încrederea publică în persoanele care au acces la informații nepublice.

Legătura de cauzalitate între elementul material al laturii obiective și urmarea socialmente periculoasă rezulta din materialitatea faptelor – *ex re*.

Sub aspectul laturii subiective, inculpații au săvârșit infracțiunea cu intenție directă, calificată prin scop, în forma prevăzută de art. 16 alin. 3 lit. a C.pen.

La individualizarea pedepselor, instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 74 alin. 1 Cod penal, în sensul că stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În raport de criteriile prevăzute la lit. a, b, d Cod penal, instanța de fond a avut în vedere că inculpatul Rîmbu Vasile, cunoscând că nu este în drept să intre în posesia informațiilor nepublice, a făcut demersuri pentru a le obține, conștientizând că încalcă normele penale, urmărind exclusiv scopul personal de a putea anticipa modul în care se va desfășura ancheta și a-și adecva posibilitățile de apărare în funcție de stadiul cercetărilor și de informațiile deținute de organele de urmărire penală, iar inculpata a dat curs acestui demers cu caracter infracțional, creându-se o stare de neîncredere publică în legătură cu securitatea datelor oficiale confidențiale, care nu pot fi expuse public. Astfel, se evidențiază în privința ambilor inculpați o predispoziție în încălcarea normelor, în realizarea unor interese.

Față de criteriul prevăzut la lit. c, instanța de fond a reținut că nu există până în prezent date în sensul că acțiunile ilicite ale inculpaților ar fi produs în concret scopul urmărit ori alte consecințe care să fie luate în considerare la individualizarea pedepsei.

Cu privire la criteriile de individualizare prevăzute la lit. e, f, instanța de fond a avut în vedere că inculpații nu au antecedente penale. Pe parcursul procesului penal inculpații s-au prevalat de dreptul la tăcere, drept recunoscut de lege.

În privința persoanei inculpaților, instanța de fond a avut în vedere că inculpata Mamciuc Dana Mihaela are vârsta de 40 de ani, are studii superioare, este jurist, în prezent fiind director interimar al Direcției Juridice și Resurse Umane din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, nu este căsătorită. Inculpatul Rîmbu Vasile are vârsta de 65 de ani, are studii superioare, economist, în prezent este primar al Municipiului Suceava.

Instanța de fond a avut în vedere la individualizarea pedepsei că legea prevede o sancțiune unică pentru infracțiunile săvârșite, respectiv pedeapsa închisorii de la 1 la 5 ani, această pedeapsă fiind considerată de către legiuitor ca fiind singura aptă să conducă la prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Instanța de fond a apreciat, față de toate criteriile de individualizare analizate, că pedeapsa închisorii de 1 an și 4 luni este în acord cu realizarea scopului pedepsei în privința ambilor inculpați.

În privința individualizării executării pedepselor, instanța de fond a considerat că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 80 alin. 1 lit. a C.pen. pentru a se putea dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, întrucât fapta, prin prisma criteriilor de individualizare analizate, prezintă un nivel de gravitate care nu permite a se renunța la aplicarea sancțiunii penale.

Însă instanța de fond a constatat că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile pentru a se putea dispune amânarea aplicării pedepsei. Astfel, are în vedere că potrivit art. 83 alin. 1 Cod penal: instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei, stabilind un termen de supraveghere, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;

d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, dar se impune supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.

În privința condițiilor prevăzute de art. 83 alin. 1 lit. a, b, c Cod penal, instanța de fond a constatat că pedeapsa stabilită este mai mică de doi ani închisoare, inculpații nu au mai fost condamnați anterior la pedeapsa închisorii; aceștia nu au antecedente penale și au fost depuse la dosar declarațiile autentificate cu nr. 184/03.03.2025 la Biroul Notarial Olaru Mihaela Violeta (în cazul inculpatului Rîmbu Vasile) și cu nr. 575/26.02.2025 la Societatea Profesională Notarială „Rotaru și Asociații” (în cazul inculpatei Mamciuc Dana Mihaela), prin care inculpații au declarat că sunt de acord cu prestarea muncii neremunerate în folosul comunității în situația în care vor fi găsiți vinovați.

De asemenea, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile săvârșite este mai mică de 7 ani închisoare și nu există date în sensul că inculpații s-au sustras de la urmărirea penală sau judecată ori că ar fi încercat să zădărnicească aflarea adevărului ori identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a participanților, fiind astfel îndeplinită și condiția prevăzută de art. 83 alin. 2 Cod penal.

În ceea ce privește condiția impusă de art. 83 alin. 1 lit. d Cod penal, instanța de fond a reținut că inculpații nu au intrat în conflict cu legea penală până la vârsta de 40 de ani (inculpata Mamciuc Dana Mihaela), respectiv 65 de ani (inculpatul Rîmbu Vasile), iar ulterior săvârșirii infracțiunii nu au comis alte fapte antisociale de natură penală, așa cum rezultă din fișa de cazier judiciar, astfel încât faptele pentru care sunt trimiși în judecată au caracter izolat în raport cu conduita socială generală a acestora. În privința posibilității inculpaților de a înțelege gravitatea faptelor și de a-și conforma pe viitor conduita exigențelor normelor penale, instanța de fond a avut în vedere că inculpații au studii superioare, sunt încadrați în muncă și au fost de acord inclusiv cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, astfel încât a apreciat prin raportare la datele care caracterizează persoana acestora că exercitarea unei supravegheri pe o perioadă determinată este suficientă și nu se impune aplicarea imediată a pedepselor.

Pentru toate aceste motive, instanța de fond, în temeiul art. 52 Cod procedură penală, art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, a respins ca inadmisibilă excepția de nelegalitate a Dispoziției nr. 303/25.03.2020 a Consiliului Județean Suceava, iar în temeiul art. 52 Cod procedură penală, art. 4 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, a respins ca inadmisibilă și excepția de nelegalitate a Ordinului Ministerului Sănătății nr. 539/29.04.2020, excepții invocate de inculpatul Rîmbu Vasile, prin avocat ales.

S-a stabilit față de inculpatul **Rîmbu Vasile**, pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prev. de art. 47 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 83 Cod penal, **a fost amânată aplicarea pedepsei închisorii** pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul va trebui să respecte următoarele **măsuri de supraveghere**:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;

- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 86 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c) - e) urmează a se comunica Serviciului de Probațiune Suceava.

În baza art. 404 alin. 3 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului cu privire la dispozițiile art. 88 Cod penal referitoare la revocarea amânării aplicării pedepsei, dacă pe parcursul termenului de supraveghere nu respectă cu rea-credință măsurile de supraveghere sau săvârșește o nouă infracțiune.

S-a stabilit față de inculpata **Mamciuc Dana-Mihaela**, pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 83 Cod penal, **a fost amânată aplicarea pedepsei închisorii** pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 85 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpata va trebui să respecte următoarele **măsuri de supraveghere**:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 86 alin. (1) Cod penal pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. (1) lit. c) - e) urmează a se comunica Serviciului de Probațiune Suceava.

În baza art. 404 alin. (3) Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatei cu privire la dispozițiile art. 88 Cod penal referitoare la revocarea amânării aplicării pedepsei, dacă pe parcursul termenului de supraveghere nu respectă cu rea-credință măsurile de supraveghere sau săvârșește o nouă infracțiune.

În baza art. 274 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligat inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana Mihaela la plata către stat a sumei de 5700 lei, fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat, fiind incluse și cheltuielile judiciare din cursul urmăririi penale.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Suceava și inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie pentru motivele dezvoltate în scris și cele susținute oral cu prilejul dezbaterilor la termenul din 23.04.2025.

1. În concret, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava** a criticat hotărârea pronunțată de judecătorul fondului sub aspectul netemeiniciei, în ceea ce privește individualizarea modalității de executare a pedepselor aplicate inculpaților Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela, apreciind că nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei, întrucât faptele comise de cei doi inculpați prezintă un grad ridicat de pericol social, în raport de mijloacele folosite, modul și împrejurările în care faptele au fost comise, persoana și atitudinea inculpaților, impunându-se să se dispună suspendarea executării pedepselor sub supraveghere, soluție mult mai adecvată pentru ca aceștia să își adapteze conduita normelor legale.

S-a considerat că nu este suficientă, pentru a se dispune soluția amânării aplicării pedepsei, îndeplinirea formală a condițiilor statuate de legiuitor în art. 83 Cod penal, ci este necesară

evaluarea gravității faptei în ansamblul materialității de comitere, în raport de persoana celui care a comis-o și de scopurile pentru care o pedeapsă este instituită. Îndeplinirea formală a condițiilor ce țin de pedeapsa individualizată, de lipsa condamnărilor anterioare, de acordul pentru muncă comunitară, nu determină automat aplicabilitatea instituției amânării aplicării pedepsei, ea reprezentând o facultate pentru judecător, așa cum clar stipulează art. 83 Cod penal în debutul normei. Această facultate are semnificația unei evaluări pe care instanța o are la îndemână și pe care este ținută să o facă, evaluare ce impune în mod neechivoc identificarea tuturor împrejurărilor favorabile și nefavorabile ce țin de persoana inculpatului și de fapta comisă și care trebuie să se reflecte în conținutul pedepsei.

În acest sens, s-a menționat că din probele administrate în cauză a rezultat faptul că inculpatul Rîmbu Vasile, după ce a aflat că era vizat de o anchetă penală care avea ca scop lămurirea împrejurărilor în care survenise decesul mai multor pacienți internați în cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, care fuseseră confirmați pozitiv la testarea pentru Covid-19, existând indicii privind încălcarea de către mai mulți funcționari publici din cadrul spitalului a măsurilor stabilite de autorități în vederea prevenirii și limitării efectelor epidemiei de coronavirus prin solicitarea prezenței la serviciu în data de 23.03.2020 a persoanelor testate pozitiv, negative și a celor suspecte, a fost preocupat constant să cunoască datele solicitate unității medicale de către organele de urmărire penală.

Astfel, la data de 02.04.2020, prin adresa nr. 111/P/2020, Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava a solicitat Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava să comunice mai multe date, printre care și persoana care a decis convocarea din data de 23.03.2020 a personalului medical la Spitalul Județean, indiferent de starea de sănătate a acestora.

Perchezițiile informatice efectuate în cauză au relevat că încă din data de 22.04.2020, cu toate că era suspendat din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, inculpatul Rîmbu Vasile a încercat să controleze modalitatea de transmitere a datelor solicitate unității medicale de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, cerându-i inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela, prin intermediul unor mesaje transmise prin aplicația WhatsApp, să nu răspundă la această adresă până ce nu va consulta răspunsul scris pe care îl va prezenta directorul medical Macovei Mircea Alexandru. Cu prilejul acestor discuții, inculpatul Rîmbu Vasile i-a solicitat inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela, asupra căreia avea un ascendent moral, să consulte răspunsul martorului Macovei Mircea Alexandru, pentru a-i fi comunicată ulterior poziția adoptată de acesta în legătură cu solicitările organelor de urmărire penală. S-a făcut precizarea că acest răspuns putea atrage inclusiv răspunderea penală a inculpatului Rîmbu Vasile, având în vedere faptul că acesta a avut un grad mare de implicare în privința evenimentelor desfășurate la Spitalul Județean Suceava în ziua de 23.03.2020, cercetate în dosarul instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava.

În acest context, la data de 01.05.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a luat legătura cu numita Rîmbu Alexandra, fiica inculpatului Rîmbu Vasile, căreia i-a comunicat date și informații nedestinate publicității, referitoare la conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de directorul medical al spitalului, martorul Macovei Mircea Alexandru într-un document destinat exclusive organelor de anchetă.

În această discuție telefonică, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a arătat că are numărul de telefon al numitei Rîmbu Alexandra de la „fostul șef...de la domnul manager...”, și că pe o hârtiuță are două subiecte, respectiv „unu-i dos[relul penal, unu-i dosărelul cu fonduri”, aspecte care demonstrează că anterior, inculpatul Rîmbu Vasile i-a solicitat fostei sale subalterne să-i comunice prin intermediul fiicei sale date despre ancheta penală care îl viza și conținutul răspunsului scris formulat de către directorul medical Macovei Mircea Alexandru.

De asemenea, din aceste discuții telefonice rezultă ușurința cu care inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, în calitate de șef Serviciu Juridic din cadrul Spitalului Județean Suceava, a furnizat aceste informații nedestinate publicității numitei Rîmbu Alexandra, cu toate că era conștientă că avea obligația legală de a păstra confidențialitatea acestor date care se refereau la o anchetă penală aflată în desfășurare („nu vreau să-l vadă nimeni! El este, momentan, securizat la mine, știi...”).

S-a considerat că fapta inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela, de a furniza inculpatului Rîmbu Vasile, la data de 01.05.2020, aceste informații nedestinate publicității, prin intermediul numitei Rîmbu Alexandra, este cu atât mai gravă cu cât răspunsul scris formulat de directorul medical Macovei Mircea Alexandru, înregistrat la Spitalul Județean Suceava la data de 29.04.2020, a fost înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava abia la data de 05.05.2020.

Având în vedere circumstanțele comiterii faptelor mai sus expuse, s-a apreciat că nu este oportună o soluție de amânare a aplicării pedepsei, ci este necesară condamnarea inculpaților la pedepse cu închisoarea, corespunzător individualizate, care să conducă la conștientizarea de către aceștia a consecințelor pe care urmează să le suporte din cauza nesocotirii legislației penale.

S-a considerat că circumstanțele personale ale inculpaților nu pot fi analizate disociat de celelalte criterii prevăzute de art. 74 Cod penal, iar circumstanțele reale de comitere a faptelor relevă o gravitate considerabilă a acestora.

Chiar dacă inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela au avut o conduită procesuală corectă, solicitând ca judecata să se desfășoare în lipsă, drept consacrat de art. 353 alin. (6) Cod procedură penală, trebuie remarcat că la ultimul termen de judecată din data de 03.03.2025, avocatul ales al inculpatului Rîmbu Vasile a arătat cu ocazia dezbaterilor, referitor la dosarul penal instrumentat de Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava, că „altul a fost scopul în legătură cu acest dosar, nu să ascultăm și să aplicăm legea” (aspect care nu a fost consemnat în încheierea de ședință), fapt care demonstrează o lipsă de asumare a faptei comise.

Pedeapsa implică atât un scop educativ, cât și un scop preventiv special și general, iar în procesul de individualizare trebuie să se asigure atât constrângerea și reeducarea inculpaților, cât și premisele că, sub amenințarea cu pedeapsa prevăzută în norma penală, ceilalți destinatari ai legii penale își conformează conduita exigențelor acesteia.

S-a mai apreciat că inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela trebuie condamnați la pedeapsa cu închisoarea, cu suspendarea acesteia sub supraveghere, având în vedere, faptul că este necesar ca inculpații să se convingă de necesitatea respectarea legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În consecință, în temeiul disp. art. 421 alin. 1 pct.1 lit.a Cod procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii atacate și pe fond pronunțarea unei hotărâri temeinice, în sensul motivelor invocate, respectiv condamnarea inculpaților la pedepse cu închisoarea, iar în ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei închisorii, aplicarea disp. art. 91 Cod penal referitoare la suspendarea pedepsei sub supraveghere.

2. Inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărătorul său ales, avocat Iavorschi Alexandru, a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței nr. 85/2025 și, în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, iar în subsidiar, să se dispună admiterea excepției de nelegalitate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună achitarea sa, pentru unul din cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) - *fapta nu există*, art. 16 alin. (1) lit. b) - *fapta nu este prevăzută de legea penală*, art. 16 alin. (1) lit. c) - *nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea*, iar în plan terțiar, în temeiul art. 396 alin. (3) raportat la art. 80-82 din Codul penal să se dispună renunțarea la aplicarea pedepsei.

În sprijinul primei solicitări, criticile inculpatului Rîmbu Vasile au vizat trei aspecte, respectiv:

a) lipsa motivării încheierii nr. 245/2024 pronunțată în dosar nr. 3950/86/2023/al de judecătoria de cameră preliminară de la Curtea de Apel Suceava, prin care s-a respins contestația împotriva încheierii din 08.11.2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Suceava în dosar nr. 3950/86/2023/al, care i-a fost comunicată și nici nu se regăsește la dosarul cauzei, însă cu toate acestea judecătorul fondului a stabilit primul termen de judecată și a dispus începerea cercetării judecătorești în prezenta cauză.

În opinia apărării începerea judecății în această cauză nu putea fi dispusă în lipsa încheierii motivate nr. 245/2024 pronunțată în dosar nr. 3950/86/2023/al. Mai mult, prezenta cauză nu putea fi soluționată prin sentință în lipsa acestei încheieri. Dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și dreptul la dublu grad de jurisdicție în materie penală au fost iremediabil afectate, singura modalitate de restabilire a legalității fiind desființarea sentinței nr. 85/2025 și trimiterea cauzei spre rejudecare pentru a se garanta respectarea acestor drepturi.

În acest sens a făcut trimitere la jurisprudența instanței de contencios constituțional - de exemplu, Decizia nr. 257 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 22.06.2017, Decizia nr.631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.831 din 6 noiembrie 2015, Decizia nr.641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.887 din 5 decembrie 2014, și Decizia nr.257 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.472 din 22 iunie 2017) unde Curtea a constatat că rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală este extrem de important și are o influență directă asupra desfășurării judecării pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului.

De asemenea, prin Decizia CCR nr. 33/2018, par. 177, Curtea a statuat că „în situația în care nu judecătorul care a participat la dezbateri și la deliberări este acela care redactează/motivează hotărârea judecătorească, garanțiile pe care Constituția și legea le consacră pentru protejarea dreptului la un proces echitabil, pentru asigurarea unei justiții imparțiale, înfăptuite în numele legii, rămân instrumente declarative, lipsite de efectivitate, inutile. Cu alte cuvinte, întreaga reglementare referitoare la independența justiției, la regulile de procedură penală sau civilă referitoare la soluționarea cauzelor, la necesitatea săvârșirii unui act de justiție motivat, este lipsită de efecte juridice dacă hotărârea judecătorească prin care „se spune dreptul” este întocmită de o persoană care nu îndeplinește calitatea de judecător al cauzei, deci care este străină procedurii jurisdicționale, actului deliberativ care a condus la soluția adoptată și, implicit, actului de justiție în sine.”

Aplicând, mutatis mutandis, considerentele Deciziei CCR nr. 33/2018 la speța de față, dacă aceste garanții sunt lipsite de efect în cazul în care hotărârea e redactată/motivată de o persoană care nu a participat la dezbateri și deliberări, cu atât mai mult acestea sunt aneantizate în cazul în care motivarea hotărârii lipsește cu desăvârșire.

În acest context a considerat că alegația instanței potrivit căreia „nu sunt identificate în acest moment motive concrete pentru a crede că dreptul la apărare și la un proces echitabil al inculpaților ar putea să fie afectat” se plasează în afara principiilor constituționale și convenționale privind exigențele dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare. Cu titlu de exemplu, în funcție de conținutul încheierii nr. 245/2024, ar fi putut accesa dispozițiile art. 386¹ Cod procedură penală - Reluarea procedurii de camera preliminară potrivit căreia „Dacă în cursul judecării se constată nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, instanța, prin încheiere, desființează actul prin care s-a dispus începerea judecării și stabilește limitele în care procedura va fi reluată, încheierea fiind supusă contestației în condițiile art. 425¹.” Or, în lipsa încheierii nr. 245/2025 a fost văduvit de acest drept. De asemenea, în funcție de conținutul încheierii nr. 245/2025, ar fi putut apela la dispozițiile art. 282 Cod procedură penală invocând o posibilă nelegalitate a acesteia. Or, și în acest caz, dreptul garantat pe tărâmul art. 282 Cod procedură penală a fost aneantizat. În fine, chiar și în ipoteza neaccesării celor două dispoziții legale, subsemnatul sunt îndrituit de a cunoaște motivele pentru care Curtea de Apel Suceava a respins contestația subsemnatului în Dosar nr. 3950/86/2023/al, ca garanție a dreptului la un proces echitabil. De asemenea, însăși instanța ar fi trebuit să cunoască aceste motive pentru a ști pe ce baze se construiește judecata în primă instanță.

Importanța motivării hotărârilor este reflectată pe larg în Decizia CCR nr. 33 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial nr.146 din 15.02.2018, fiind redată în extenso pct.162-178. Aceste principii degajate din textura Deciziei CCR nr. 33/2018 sunt exacerbate în cazul în care lipsește hotărârea motivată, așa cum se întâmplă în speța dedusă judecării.

Potrivit hotărârii *Perlata c/Greciei* (par. 27-31), încălcarea dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, constituie un motiv de recurs/casare distinct, chiar dacă acesta nu este prevăzut în mod expres printre motivele de recurs/casare din Codul de procedură civilă al statului.

Având în vedere faptul că obligația de motivare a hotărârii reprezintă însăși garanția judecării efective a cauzei cu respectarea tuturor drepturilor prevăzute de art. 6 CEDO, în lipsa motivării încheierii nr. 245/2025, judecata în procedura de camera preliminară apare a nu fi

efectivă, echivalând cu o denegare de dreptate, nelegalitate care iradiază și judecata în prima instanță.

Așadar, prin raportare la art. 2 - Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție prin care se instituie obligația statelor de a asigura dublu grad de jurisdicție în materie penală, în lipsa unei soluționări efective a cauzei în procedură preliminară, singura soluție capabilă să respecte cerințele Convenției apare casarea cu trimitere spre rejudecare la instanța de fond. În caz contrar, instanța de apel, în calitate de ultimă instanță, ar judeca pentru prima dată în mod efectiv cauză în ipoteza în care încheierea nr. 245/202 s-ar comunica între timp, lucru incompatibil deopotrivă cu dispozițiile art. 6, cât și cu dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Printre cazurile de desființare a sentinței primei instanțe și rejudecării de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată prevăzute de dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) Cod procedură penală - Soluțiile la judecata în apel, nu figurează și cel privind încălcarea de către instanță a obligației de motivare, astfel cum aceasta a fost interpretată de CEDO. Pe de altă parte, potrivit par. 104 din Decizia CEDO Dumitru Popescu c/României „Curtea constată că statutul conferit Convenției în dreptul intern permite instanțelor naționale să înlăture - din oficiu sau la cererea părților - prevederile dreptului intern pe care le consideră incompatibile cu Convenția și protocoalele sale adiționale.. ”

Pe cale de consecință, în cazul în care există o contradicție între dreptul intern și Convenție, judecătorul este obligat să judece contra legem și să aplice direct Convenția.

Având în vedere aceste aspecte, a apreciat sentința nr. 85/2025 este nelegală în lipsa motivării încheierii nr. 245/2024 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Suceava, fiind dată cu încălcarea art. 6 parag. 1 și art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, context în care, în virtutea par. 104 din Decizia CEDO Dumitru Popescu c/României se impune desființarea acesteia și rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost pronunțată, în conformitate cu dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) prin raportare la art. 6 parag. 1 și art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, rejudecare care ar trebui să înceapă abia după comunicarea încheierii nr. 245/2024.

b.) cazul de nulitate prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală - *compunerea completului de judecată*, prin prisma modului de soluționare a cererilor formulate în apărare, pe care judecătorul fondului le-a respins, a modalității de desfășurare a cercetării judecătorești și a soluționării cauzei prin pronunțarea hotărârii apelate la un interval scurt de timp de la momentul dezbaterilor care au avut loc la data de 03.03.2025, respectiv la data de 07.03.2025, dată la care i-a și fost comunicată, aspecte care, în opinia apărării, prin comparație cu alte cauze pe care același magistrat le avea de soluționat - la care a făcut trimitere punctual (cauza nr. 1762/86/2022 aflată pe rolul Tribunalului Suceava, pentru care judecătorul în cauză a stabilit un termen de 7 zile pentru a se pronunța asupra excepției nulității absolute, respectiv la data de 10.03.2025; cauza nr. 1762/86/2022, unde instanța a amânat pronunțarea peste 2 săptămâni, respectiv la datele de 11.03.2025, 13.03.2025, 17.03.2025, pentru ca soluția să fie pronunțată la data de 18.03.2025; cauza nr. dosarul 3950/86/2023/a2, având ca obiect excepția de neconstituționalitate, cu privire la care instanța a rămas în pronunțare la data de 28.02.2025, soluția fiind dată la data de 07.03.2025, iar motivarea la data de 18.03.2025), converg spre suspiciunea rezonabilă că instanța de fond a activat dispozițiile art. 391 - 394, art. 396, art. 400 și urm. Cod procedură penală în timp ce în cauză încă nu se încheiase cercetarea judecătorească și conturează lipsa de imparțialitate a judecătorului care a pronunțat sentința nr. 85/2025, sancțiunea fiind desființării hotărârii apelate și rejudecarea cauzei de către prima instanță.

c.) În fine, cu prilejul dezbaterilor, apărătorul inculpatului a reiterat excepția nulității absolute a camerei preliminare și a susținut că atât camera preliminară, cât și judecata în fond, în opinia sa, au fost efectuate de către un judecător care nu era specializat în soluționarea cauzelor de corupție.

2. În legătură cu respingerea excepției de nelegalitate a Dispoziției nr. 303/25 martie 2020 a Consiliului Județean Suceava și a Ordinului nr. 539 din 29.04.2020 a Ministerului Sănătății, inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărător ales, a considerat că în mod eronat prima instanță a dispus în respingerea acesteia ca inadmisibilă, în contextul în care Dispoziția nr. 303/2020 a Consiliului Județean Suceava, care s-a bazat pe art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr.

195/2020, ce a adăugat un nou caz de suspendare a managerului de spital, respectiv neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, a fost dată cu încălcarea prevederilor art. 183¹ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, lege care prevede condițiile precise pentru suspendarea contractului de management al unui spital, condiții care nu au fost îndeplinite în cazul său.

În opinia sa, Curtea Constituțională a stabilit deja nelegalitatea acestei prevederi prin Decizia CCR nr. 152/2020, astfel că instanța de fond nu era deci chemată să reanalizeze legalitatea Decretului nr. 195/2020, ci să aplice considerentele Deciziei CCR nr. 152/2020, cu referire la paragrafele 90-104, care a analizat deja legalitatea actului normativ.

Așa cum a arătat în excepția de nelegalitate, nu se află în niciuna dintre cele patru situații prevăzute de art. 183¹ din Legea nr. 95/2006 la data de 25.03.2020, dată a suspendării sale din funcția de manager al Spitalului Județean, iar dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 adaugă la cele prevăzute de Legea nr. 95/2006 un nou caz în care se poate dispune suspendarea managerului de spital și a contractului de management, însă această adăugare este neconstituțională, întrucât Legea nr. 95/2006 este lege organică, iar Decretul Președintelui privind instituirea stării de urgență este un act administrativ normativ.

Curtea Constituțională a României a stabilit deja în Decizia nr. 152/2020 că un act administrativ normativ nu poate adăuga prevederi la o lege organică. Prin urmare, Dispoziția nr. 303/2020 putea fi emisă doar în temeiul art. 183¹ din Legea nr. 95/2006, nicidecum în baza unui act administrativ normativ care adaugă la legea organică.

Chiar și fără a analiza legalitatea Decretului, instanța de fond trebuia să constate că Dispoziția nr. 303/2020 a Consiliului Județean Suceava nu se bazează pe una dintre situațiile prevăzute de art. 183¹ din Legea nr. 95/2006 pentru suspendarea managerului.

A mai arătat că nu a solicitat anularea Decretului, ci doar recunoașterea nelegalității Dispoziției Consiliului Județean Suceava nr. 303/2020, emisă pe baza unei prevederi neconstituționale.

În ceea ce privește Ordinul Ministerului Sănătății nr. 539/29.04.2020, a arătat că potrivit jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, excepția de nelegalitate este un instrument procedural defensiv ce are ca scop nu anularea actului administrativ, ci eliminarea efectelor acestuia din contextul litigiului supus judecății.

Art. 4 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 prevede că instanța de contencios administrativ care constată nelegalitatea unui act va soluționa cauza fără a lua în considerare acel act.

Excepția de nelegalitate este admisibilă doar dacă există o legătură directă între soluția litigiului și actul administrativ vizat. Or, în speță, excepția de nelegalitate invocată împotriva Ordinului nr. 539/2020 avea ca scop soluționarea cauzei fără a se ține seama de acest act. Cu toate acestea, instanța a respins excepția, argumentând că nu este admisibilă.

Or, în opinia sa, argumentația instanței este eronată și a solicitat admiterea excepției de nelegalitate întrucât, în opinia sa, Ordonanța nr. 539/2020 a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. 183¹ alin. (3) din Legea nr. 95/2006, care prevede că numirea unui manager interimar este posibilă doar în cazul suspendării contractului de management, că în lipsa unei suspendări a contractului de management, procedura de numire a managerului interimar nu putea fi declanșată.

Ținând cont și de faptul că Ministerul Sănătății a confirmat prin Adresa nr. 2/7640/13.02.2025 că nu a emis acte administrative de suspendare a inculpatului din funcția de manager al spitalului, a solicitat admiterea excepției de nelegalitate formulate, să se constate nelegalitatea Dispoziției nr. 303/2020 și a Ordinului nr. 539/29.04.2020 și să soluționeze cauza fără a lua în considerare actele a căror nelegalitate a fost constatată.

3. Pe fondul cauzei, în sprijinul soluției de achitare solicitate, inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărător ales, a invocat, în esență, că:

- la data săvârșirii presupusei fapte, respectiv 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile nu avea calitatea de manager suspendat, întrucât, în opinia apărării, Dispoziția Consiliului Județean Suceava nr.303 din data de 20.03.2020 fiind emisă în temeiul Decretului 195/2020 a avut o aplicabilitate limitată la durata stării de urgență, adică 30 de zile, astfel că a expirat la 15 aprilie 2020, și un alt act administrativ de suspendare sau de prelungire a suspendării din funcție, emis de Ministerul Sănătății în conformitate cu art.1 din OUG 40/2020, nu a existat, iar Ordinul nr. 539/2020 de numire a unui manager interimar a fost emis în absența unui ordin al Ministerului Sănătății privind

suspendarea inculpatului Rîmbu Vasile din funcție, conform prevederilor OUG nr. 40/2020 și art. 1831 alin. (3) din Legea nr. 95/2006.

- fapta nu există, întrucât, acuzația de instigare la accesul neautorizat la informații confidențiale, prevăzută de art. 47 alin. 1 Cod penal în raport cu art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000 este formulată exclusiv pe baza unei presupuse comunicări între acest inculpat și inculpata Mamciuc Dana Mihaela, descrisă la pag. 14 din rechizitoriul.

„La data de 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile, la momentul respectiv suspendat din funcția de manager al spitalului, după cum s-a arătat anterior, i-a trimis inculpatei Mamciuc Dana Mihaela un bilețel conținând numărul de telefon al fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, precum și indicația de a-i comunica aceste date și informațiile obținute în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu referire la dosarul penal instrumentat de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, pentru a cunoaște din timp detaliile cu privire la solicitările formulate de organele de urmărire penală, precum și cu privire la poziția exprimată de către dr. Macovei Mircea Alexandru în cadrul răspunsului scris înaintat la dosarul cauzei, astfel încât să-și poată formula apărări în funcție de toate aceste elemente probatorii, în situația în care organele de urmărire penală vor urmări atragerea răspunderii sale penale cu privire la aspectele cercetate.”, fără a se detalia modalitatea concretă prin care ar fi fost transmis un „bilețel” conținând numărul de telefon al fiicei inculpatei, Rîmbu Alexandra Elena, și nici conținutul „indicației” date pentru a comunica informații nepublice. Or, în absența unor elemente probatorii concrete, acuzația se bazează pe presupuneri și interpretări subiective ale unei conversații telefonice între cele două persoane implicate.

Mai mult, a considerat inculpatul că rechizitoriul nu aduce dovezi cu privire la intenția sa de a determina accesul neautorizat la informații confidențiale în scopul obținerii unor avantaje personale însă instigarea presupune existența unei intenții deliberate și demonstrabile, iar în prezentul caz nu există niciun element care să o susțină.

Concluzionând, inculpatul a apreciat că acuzația formulată se bazează pe presupuneri și interpretări subiective ale unei conversații telefonice, dintre el și inculpata Mamciuc Dana-Mihaela fără a prezenta dovezi concrete cu privire la modalitatea de transmitere a informațiilor, conținutul „indicației” date sau intenția sa.

A considerat inculpatul că instanța de fond a pronunțat hotărârea apelată s-a bazat exclusiv pe fragmente dintr-o conversație dintre inculpată și martora Rîmbu Alexandra Elena, așa cum au fost prezentate în rechizitoriul, fără a fi coroborată cu alte dovezi, ceea ce constituie o încălcare a prevederilor art. 4 alin. (2) și art. 5 din Cod procedură penală, precum și ale art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

A considerat inculpatul că toate elementele care configurează o acuzație și o condamnare trebuie să rezulte din împrejurări de fapt obiective indicate cu precizie de către acuzare, că presupunerile și supozițiile nu sunt admisibile și că această abordare contravine prevederilor art. 1 - Legalitatea Incriminării Cod penal, art. 4 alin. (2) - Prezumția de Nevinovăție din Codul de procedură penală, care prevede că "După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului", precum și art. 7 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Având în vedere cele menționate, a considerat că acuzația nu este dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă și că orice îndoială ar fi trebuit interpretată în favoarea inculpatului.

- fapta nu e prevăzută de legea penală, pentru considerentul că presupusele informații furnizate nu reprezintă informații nepublice și nu au relevanță din perspectivă procesual penală, cât și din interpretarea istorico-teleologică a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000.

S-a arătat că în rechizitoriul se menționează cereri repetate ale organelor de urmărire penală cu privire la documente medicale, contracte și alte acte administrative legate de activitatea spitalului, iar persoana care furnizează informațiile susține că s-au solicitat o multitudine de documente, inclusiv foi de observație ale pacienților decedați pe secții, contractul cu prestatorul de servicii epidemiologice, fișe de post și contracte de muncă. De asemenea, se menționează primirea unui răspuns elaborat din partea conducerii spitalului, care pare să responsabilizeze o gamă largă de persoane pentru deciziile luate în contextul situației investigate. Or, din punctul de vedere al

inculpatului informațiile furnizate sunt vagi și lipsite de detalii concrete și nu oferă elemente precise care ar putea fi utilizate într-un proces penal sau care ar putea afecta desfășurarea anchetei.

Așa cum se precizează în sentința nr. 85/2020, accesul la dosar ar fi permis cunoașterea conținutului acestor informații oricum și, prin urmare, nu este clar în ce măsură ele ar fi putut contribui la consolidarea strategiei de apărare.

Mai mult, prin Ordonanța de clasare a cauzei din 10 februarie 2025, emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava în dosar nr. 1136/136/P/2020 (nr. vechi 111/P/2020), s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, zădărnicierea combaterii bolilor și neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă de către suspectul Rîmbu Vasile.

În contextul menționat, a considerat că este evident că presupusele informații furnizate de inculpata Mamciuc Dana Mihaela nu aveau nicio relevanță pentru ancheta penală, că acestea nu puteau afecta buna desfășurare a urmăririi penale sau periclita rezultatul anchetei și nici nu puteau servi la elaborarea unei strategii de apărare.

Interpretând dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 în contextul său istoric și sistematic, expuse pe larg în motivele de apel, a concluzionat că acestea nu se referă la informațiile nepublice din cursul urmăririi penale.

- imposibilitatea urmăririi obținerii unui folos necuvenit

A mai susținut inculpatul Rîmbu Vasile că, acuzația conform căreia informațiile confidențiale ar fi fost folosite pentru a "pregăti o strategie de apărare" în contextul unei anchete penale în care era "implicat" la data de 01 mai 2020 este nefondată, motivând că, la acea dată, nu avea statutul de suspect într-un dosar penal, urmărirea penală fiind declanșată cu privire la faptă, nu la persoană, conform art. 305 alin. (1) Cod procedură penală, acest statut fiindu-i acordat abia în luna iunie 2020, moment în care a dobândit dreptul la apărare garantat de art. 10 - Dreptul la apărare, art. 78 - Drepturile suspectului și art. 83 - Drepturile inculpatului din Cod procedură penală.

A susținut inculpatul că, înainte de luna iunie 2020, în lipsa calității de suspect, nu avea dreptul la apărare și, prin urmare, nu putea "pregăti o strategie de apărare" și, de altfel, nici măcar statutul de martor nu îl avea în respectivul dosar penal.

Concluzia sa este că nu putea urmări obținerea unui avantaj necuvenit constând în pregătirea unei strategii de apărare la data de 01 mai 2020, întrucât nu avea nevoie de o asemenea strategie în absența calității de parte sau subiect procesual principal în cauză (art. 32 și 33 Cod procedură penală).

Mai mult, prin ordonanța de clasare din 10 februarie 2025 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, s-a stabilit că nu era "implicat" la data de 01 mai 2020 iar afirmația instanței, conform căreia a conștientizat posibilitatea implicării sale în investigație la momentul săvârșirii presupusei infracțiuni, consideră inculpatul că este neclară, întrucât ordonanța de clasare menționează că fapta nu este prevăzută de lege penală și, prin urmare, nu constituie infracțiune.

Sintetizând, inculpatul apelant Rîmbu Vasile a **concluzionat** că:

a) Judecată la instanța de fond nu putea începe și nici continua în lipsa unei încheieri motivate pronunțate de Curtea de Apel Suceava în Dosarul nr. 3950/86/2023/a1.

b) Redactarea sentinței nr. 85/2025 într-un interval de timp inițial estimat la două zile, ulterior prorogat până la 07.03.2025, ridică suspiciuni serioase cu privire la posibilitatea redactării acesteia în timpul desfășurării cercetărilor judecătorești.

c) La data comiterii infracțiunii, inculpatul Rîmbu Vasile nu avea calitatea de manager suspendat, neexistând niciun act administrativ emis de Ministerul Sănătății care să ateste suspendarea din funcție după data de 15.04.2020.

d) Chiar dacă s-ar admite, în mod ipotetic, că la data de 01.05.2020 inculpatul ar fi fost suspendat din funcție în temeiul Dispoziției nr. 303/2020, care și-ar fi produs efectele și după data de 15.04.2020, adică după expirarea Decretului nr. 195/2020 care a stat la baza emiterii sale, Dispoziția nr. 303/2020 ar fi nelegală, conform argumentelor prezentate în excepția de nelegalitate și în notele scrise depuse în ședința din 03.03.2025.

e) Chiar dacă s-ar admite, în mod ipotetic, că pe data de 01.05.2020, inculpatul era suspendat din funcție, iar conducerea efectivă a spitalului era asigurată de un manager interimar

conform Ordinului nr. 539/2020, acest ordin este nelegal întrucât numirea unui manager interimar trebuia să fie precedată de suspendarea oficială a managerului spitalului județean, conform art. 183¹ alin. (3) din Legea nr. 95/2006, argumentele în acest sens fiind detaliate în excepția de nelegalitate și în notele scrise depuse în ședința din 03.03.2025.

f) Chiar dacă, ipotetic, pe data de 01.05.2020, inculpatul avea calitatea de manager suspendat, nu există dovezi concludente că ar fi instigat pe inculpata Mamciuc Dana Mihaela să furnizeze informații nepublice. Condamnarea s-a bazat exclusiv pe un singur element de probă, respectiv pasaje din conversația dintre inculpată și martora Rîmbu Alexandra, preluate din rechizitoriu care nu a fost corelată cu alte dovezi și nici conversația în cauză nu a fost ascultată integral și nemijlocit de instanța de fond.

g) Informațiile prezentate în conversația dintre inculpată și martor nu sunt relevante și nu au putut periclita rezultatul anchetei, afecta urmărirea penală sau ajuta la elaborarea unei strategii de apărare. În măsura în care ar fi existat posibilitatea de a periclita ancheta sau de a contribui la pregătirea apărării, acest lucru trebuia arătat în concreto, nu prin acuzații vagi și generale, fiind necesară o motivare specifică cauzei și nu una generală.

h) Doar Parchetul care a desfășurat urmărirea penală în cauză este în măsura a aprecia efectele concrete ale divulgării informațiilor respective, considerând că un parchet terț, cum este Direcția Națională Anticorupție, nu poate face o apreciere corectă în această privință, așa cum în mod greșit a reținut instanța de fond.

i) La data adoptării prevederilor art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000, legiuitorul nu a avut în vedere și informațiile din etapa urmăririi penale, acestea dobândind caracter nepublic explicit abia prin noul Cod de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014.

j) Pe data de 01.05.2020 inculpatul nu era implicat în nicio anchetă penală și, prin urmare, nu putea urmări obținerea unei strategii de apărare, dreptul la apărare născându-se doar în patrimoniul martorului, suspectului sau inculpatului.

Având în vedere argumentele prezentate anterior, a solicitat instanței să dispună, în baza prevederilor art. 421 alin. (2) Cod procedură penală, precum și ale art. 6 paragraf 1 și 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în principal, admiterea apelului, desființarea sentinței nr. 85/2025 și rejudecarea cauzei de către instanța care a pronunțat sentința inițială.

În subsidiar, inculpatul a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței primei instanțe și, rejudecând apelul, să fie admisă excepția de nelegalitate, iar în temeiul art. 420 alin. (11) Cod procedură penală, având în vedere prevederile art. 396 alin. (5), a solicitat pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună achitarea sa, în principal pentru cazul prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. a), respectiv "fapta nu există". În subsidiar, a solicitat să se dispună achitarea sa pentru cazul prevăzut de art. 16 alin. (1) litera b), respectiv "fapta nu este prevăzută de legea penală".

În al doilea subsidiar, a solicitat să se dispună achitarea sa în baza dispozițiilor de art. 16 alin. (1) litera c) și, în al treilea subsidiar, a solicitat renunțarea la aplicarea pedepsei, în temeiul art. 396 alin. (3) raportat la articolele 80-82 Cod penal.

În completarea motivelor de apel, prin notele scrise depuse la data de 11 aprilie 2024, inculpatul Rîmbu Vasile și-a argumentat motivele de apel, făcând o analiză juridică complexă cu privire la interpretarea sintagmei "în scopul obținerii pentru (...) altul de (...) foloase necuvenite" din art. 12 din Legea nr. 78/2000, susținând în esență, că fapta comisă nu corespunde tiparelor prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 și, prin urmare, nu este sancționată penal.

Astfel, punctul central al analizei a fost determinarea exactă a ce constituie un "folos necuvenit" în contextul legislației române și a tratatelor internaționale, având la bază Deciziile Curții Constituționale (CCR), respectiv Decizia nr. 50/2017 și nr. 584/2018, art. 3 din Convenția penală privind corupția și art. 15 lit. b) din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției și s-a concluzionat că "Posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare" nu reprezintă un "folos necuvenit" iar, pe de altă parte "folosul necuvenit" trebuie să fie solicitat și primit de subiectul activ al infracțiunii, pentru sine sau pentru altul, cu scopul expres de a influența executarea unor acte oficiale.

Or, în speța de față, fapta de divulgare presupusă a informațiilor nepublice nu se integrează în tiparul prescris de considerentele deciziilor CCR și ale dispozițiilor convențiilor internaționale iar

o altă interpretare a sintagmei „un folos necuvenit pentru altul”, similar celei din speța dedusă judecății, s-a apreciat că reprezintă o interpretare extensivă a norme penale, în vădită tensiune cu dispozițiile art. 7 parag. 1 din Convenție și art. 23 alin. (12) din Constituție.

Inculpatul a invocat decizia ICCJ nr. 277/A/2018 care stabilește că subiectul activ al infracțiunii este cel care dorește să obțină foloase necuvenite pentru sine sau pentru altcineva, iar accesul la informații este doar mijlocul prin care se ajunge la acel scop.

În concluzie, a solicitat inculpatul admiterea apelului, desființarea sentinței de condamnare și achitarea sa în temeiul art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) Cod procedură penală.

3. Inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a solicitat să se dispună achitarea sa, în baza art. 16 lit. b Cod procedură penală, indicând, în esență, argumente ce contestă concluziile instanței de fond și invocând lipsa probelor concrete și a unor temeuri legale solide care să susțină acuzația.

Mai exact, a susținut că situația de fapt stabilită de prima instanță este eronată deoarece se bazează exclusiv pe prezumții formulate în rechizitoriu și pe un proces-verbal de redare a unei convorbiri cu martora Rîmbu Alexandra Elena.

De asemenea, se contestă existența unui bilețel prin care inculpatul ar fi transmis indicații inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela cu privire la furnizarea unor informații din dosarul penal instrumentat de Parchetul Tribunalului Suceava, argumentul principal fiind că nu există dovezi materiale cu privire la existența acestui bilețel, conținutul său sau chiar persoana care l-a redactat.

Deși se face referire la un „bilețel”, nu există dovezi concrete ale existenței sale și nu sunt indicate modalitatea de transmitere a bilețelului, cine l-a redactat sau cine l-a transmis, nici probe care să ateste un astfel de demers. Se menționează că bilețelul ar fi conținut instrucțiuni de comunicare a datelor și informațiilor obținute în exercitarea atribuțiilor de serviciu referitoare la dosarul penal instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, dar lipsesc elementele probatorii care să confirme transmiterea unor astfel de „instrucțiuni”.

Prima instanță afirmă că datele au fost puse la dispoziție la cererea inculpatului Rîmbu Vasile însă această concluzie se bazează pe discuțiile dintre inculpată și martora, dar nu sunt furnizate dovezi concrete care să susțină afirmația.

A considerat inculpata că, motivarea primei instanțe este inadmisibilă deoarece face abstracție de apărările formulate și deduce existența presupusului „bilețel” doar din discuția cu martora Alexandra Elena Rîmbu, unde se face referire într-un mod vag la o „scrisorică”. Or, simpla menționare a unei hârtii într-o conversație privată, în absența altor mijloace de probă, nu constituie dovadă că inculpatul Rîmbu Vasile a redactat și transmis către inculpata Mamciuc Dana bilete prin care ar fi pretins divulgarea de informații.

Prima instanță afirmă că nu există dubii cu privire la intenția inculpatului Rîmbu Vasile, dar nu sunt prezentate probe care să susțină afirmația iar probele administrate în cauză nu sunt suficiente pentru a susține acuzația conform căreia inculpatul Rîmbu Vasile a solicitat intenționat transmiterea de informații cu privire la ancheta penală prin intermediul fiicei sale, Alexandra Elena Rîmbu.

De asemenea, nu este dovedită nici transmiterea informațiilor către inculpatul Rîmbu Vasile de către Alexandra Elena Rîmbu.

În concluzie, a apreciat că acuzația este extrem de generală și nu indică reperele de timp, loc și context în care ar fi avut loc transmiterea informațiilor, că deși prima instanță consideră că infracțiunea s-a consumat în momentul în care inculpata a prezentat martorei informațiile nedestinate publicității, această afirmație este inadmisibilă deoarece acuzația se referă la transmiterea informațiilor către inculpatul Rîmbu Vasile prin intermediul martorului.

Prin urmare, s-a solicitat reexaminarea cauzei având în vedere lipsa de probe concrete și caracterul extrem de general al acuzației.

S-a subliniat, în continuare, că afirmația potrivit căreia bilețelul ar fi conținut indicații pentru pregătirea apărării în vederea exonerării de răspunderea penală este doar o prezumție lipsită de suport probator, că lipsesc elementele probatorii care să ateste transmiterea unor astfel de indicații și, în plus, nu există dovezi că martora Rîmbu Alexandra Elena ar fi furnizat informații despre ancheta penală inculpatului Rîmbu Vasile.

S-a reafirmat principiul potrivit căruia sarcina probei revine organelor judiciare și că interpretarea probelor se face la fiecare etapă a procesului penal și s-a amintit de prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpata până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, susținându-se că hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe solide care atestă vinovăția inculpatului, iar în situația în care apar îndoieli cu privire la vinovăție, îndoieli ce nu pot fi eliminate prin probe suplimentare, instanța este obligată să pronunțe o soluție de achitare, aceste cerințe consolidând conceptul prezumției de nevinovăție și transformând-o dintr-o simplă regulă într-un drept fundamental al fiecărei persoane: dreptul de a fi considerat nevinovat până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre penală definitivă.

În legătură cu acuzația de divulgare a informațiilor nepublice, s-a susținut că, rechizitoriul nu precizează categoria concretă de informații nepublice folosite, adică dacă sunt informații clasificate în conformitate cu Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate sau informații confidențiale pentru care există obligația păstrării caracterului secret și nici nu se explică criteriul de clasificare a informațiilor ca fiind nedestinate publicității.

Deși rechizitoriul face referire la dosarele nr. 1136/P/2020 și nr. 111/P/2020 ale parchetelor din Suceava, adresele emise în aceste dosare nu conțin mențiunea „nedestinat publicității” sau „confidențial”.

S-a subliniat că nu orice divulgare de informații confidențiale constituie infracțiune, că legislația penală prevede ca element esențial pentru existența infracțiunii permisiunea accesului unor persoane neautorizate la informații nedestinate publicității sau folosirea acestor informații în scopul obținerii de avantaje personale.

Instanța de fond a respins argumentele apărării, considerând că acuzațiile parchetului sunt întemeiate însă inculpata Mamciuc Dana Mihaela critică decizia instanței de fond, arătând că nu a fost analizat caracterul informațiilor presupus a fi transmise prin prisma criteriilor art. 12 lit. e din Legea nr. 544/2001, susținând că nu orice informație referitoare la procedura penală este clasificată sau confidențială, ci doar acele date a căror divulgare ar putea periclita rezultatul anchetei.

De asemenea, a subliniat că instanța de fond nu a luat în considerare statuările obligatorii ale Curții Constituționale din Decizia nr. 50/2 februarie 2017.

În opinia apărării, simplă menționare a sintagmei „informații nedestinate publicității” nu este suficientă pentru a caracteriza latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 și s-a apreciat că, rechizitoriul trebuie să precizeze concret tipul de informații folosite, ancheta penală în care ar fi fost implicat inculpatul și criteriul de clasificare a datelor ca fiind nedestinate publicității.

Au fost aduse o serie de critici la adresa motivării rechizitoriului, subliniind deficiențele în argumentarea acuzațiilor formulate, nefiind susținute de probe concrete și bazându-se pe afirmații vagi și nefondate.

Analizând jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și prevederile art. 12 lit. e din Legea nr. 544/2001 în legătură cu expresia „informații ce nu sunt destinate publicității”, se constată că nu toate informațiile legate de procedura anchetei penale au caracterul de date clasificate sau confidențiale, ci doar acele date a căror divulgare ar putea periclita rezultatul anchetei intră în această categorie.

Cu alte cuvinte, informațiile divulgate trebuie să aibă o importanță semnificativă în sistemul probator al cauzei, fiind indispensabile pentru desfășurarea investigației. Divulgarea lor ar trebui să aibă potențialul de a îngreuna, compromite sau împiedica urmărirea penală.

În contextul caracterizării sintagmei „informații ce nu sunt destinate publicității”, analiza conținutului adreselor emise în dosar nr. 1136/P/2020 și în dosar nr. 111/P/2020 relevă faptul că datele cuprinse în aceste adrese nu prezintă niciun risc de a periclita rezultatul anchetei. Lămuririle solicitate vizează parametri statistici deja accesibili publicului, informații furnizate și de mass-media (de exemplu, presa locală a raportat despre sesizarea din oficiu a Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava în legătură cu săvârșirea infracțiunii de zădărniciere combaterii bolilor și abuz în serviciu).

Din punct de vedere probatoriu, nu s-a dovedit că inculpata ar fi transmis, divulgat sau pus la dispoziția inculpatului Rîmbu Vasile conținutul adreselor sau punctul de vedere întocmit de martorul Macovei Mircea și prin urmare, aceasta nu a divulgat informații nedestinate publicității.

Referitor la conversația interceptată din 01.05.2020, se observă că informațiile transmise nu relevă transmiterea conținutului adreselor sau a punctului de vedere al martorului Macovei Mircea, considerând că acordarea unui sfat nu poate fi calificată ca infracțiune.

În ce privește poziția martorului Macovei Mircea, a susținut inculpata că aceasta a fost expusă și în dosarul nr. 56/P/2020, unde a fost audiat și inculpatul Rîmbu Vasile. Parchetul de pe lângă ICCJ a constatat că declarațiile martorilor se coroborează și susțin aceeași situație de fapt, dispunând clasarea față de ministrul Nelu Tătaru prin Ordonanța nr. 56/P/2020.

Prin urmare, proba din dosar (filele 305-320) demonstrează că punctul de vedere al martorului Macovei Mircea nu cuprinde elemente necunoscute inculpatului Rîmbu Vasile, măsurile expuse fiind deja discutate anterior cu acesta.

Datele transmise martorei Rîmbu Alexandra Elena aveau caracter general, accesibil publicului, nefăcând parte din categoria informațiilor prevăzute de conținutul constitutiv al infracțiunii imputate iar divulgarea lor nu a avut potențialul de a periclita ancheta penală și nu poate fi calificată ca informații nedestinate publicității, astfel încât, contrar acuzației, informațiile transmise nu aveau capacitatea de a îngreuna urmărirea penală.

Analizând pretinsa încălcare a obligației de confidențialitate, inculpata Mamciuc Dana Mihaela a susținut că, în rechizitoriu se formulează acuzația că ar fi încălcat obligația de păstrare a confidențialității cu privire la informațiile dobândite în timpul exercitării funcției sale însă consideră că este important de analizat dacă această presupusă încălcare justifică o răspundere penală. Aplicarea principiului *ultima ratio* revine instanței de judecată, care trebuie să aplice legea și să verifice dacă fapta comisă este suficient de gravă pentru a justifica intervenția penală.

Principiul minimului intervenției penale impune ca faptele să aibă o anumită gravitate și ca făptuitorul să conștientizeze natura greșelii sale doar prin aplicarea unor măsuri represive.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza Colceru c. României, a subliniat că articolul 6 al Convenției nu garantează dreptul la urmărirea penală sau condamnarea cuiva iar sancțiunea penală trebuie să fie proporțională cu fapta comisă și aplicată doar ca ultimă soluție, având în vedere impactul semnificativ și efectul stigmatizant pe care îl are.

În cazul de față, aplicarea unei sancțiuni penale (conform art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu limite de pedeapsă 1 - 5 ani) pentru încălcarea obligației de confidențialitate a considerat inculpata că este disproporționată întrucât legiuitorul nu intenționează să pedepsească orice acțiune sau inactivitate a unei persoane care se califică ca subiect activ al acestei norme, indiferent de gravitatea faptei comise.

Mai mult decât atât, legiuitorul a prevăzut soluții extrapenale pentru remedierea consecințelor unor fapte care, deși ar putea fi considerate infracțiuni, nu prezintă o gravitate suficientă pentru a justifica o pedeapsă penală: răspundere disciplinară, răspundere administrativă, răspundere civil-delictuală etc.

Or, fapta reținută în rechizitoriu nu prezintă gravitatea necesară pentru a fi considerată un delict penal și poate atrage, în opinia sa, alte forme de răspundere conform Legii nr. 95/2006.

Făcând o analiză a scopului urmărit de inculpat prin săvârșirea faptei, respectiv dacă a urmărit obținerea unui folos necuvenit, inculpata a solicitat să se verifice dacă divulgarea informațiilor martorei Rîmbu Alexandra către inculpatul Rîmbu Vasile ar fi avut ca scop facilitarea construirii unei strategii de apărare pentru a evita atragerea răspunderii penale.

Or, analizând materialele probatorii, se constată că informațiile transmise nu demonstrează o intenție de a periclita ancheta penală sau de a împiedica/îngreuna urmărirea penală, că, consumarea infracțiunii presupune demonstrarea faptului că divulgarea informațiilor îngreunează sau împiedică urmărirea penală, iar nu orice scurgere de informații dintr-un dosar penal poate fi calificată drept infracțiune și chiar dacă s-ar considera că datele au fost transmise inculpatului Rîmbu Vasile (aspect nedovedit), consideră că este îndoielnic cum ar fi putut acesta să se sustragă de la răspunderea penală doar prin simplul acces la acele informații.

Mai mult, se observă că posibilitatea de a pregăti o strategie de apărare adaptată presupune ca inculpatul Rîmbu Vasile să fi fost subiect al unei cercetări penale la data divulgării informațiilor (01.05.2020). Or, la data respectivă, Rîmbu Vasile nu era implicat în nicio anchetă penală, urmărirea penală desfășurându-se "in rem".

Formularea acuzației este lacunară, întrucât nu precizează dosarul penal în care inculpatul ar

fi avut premisele de a pregăti o strategie de apărare, iar această formulă nu îndeplinește exigențele art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, în sensul materializării laturii obiective a infracțiunii sub aspectul scopului calificat.

Prin urmare, consideră inculpata că se exclude orice scop calificat caracteristic infracțiunii, întrucât Rîmbu Vasile nu deținea nicio calitate în cercetările penale la data divulgării informațiilor.

Independent de situația menționată anterior, chiar dacă la data de 01.05.2020, inculpatul Rîmbu Vasile ar fi avut o anumită calitate în dosarele penale respective, s-a considerat că este exclus ca scopul caracteristic al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 să fie formulat așa cum se menționează în rechizitoriu. Analiza incidentei utilizării necuvenite a informațiilor - posibilitatea de a pregăti o strategie de apărare - nu poate exclude drepturile suspectului/inculpatului garantate de Codul de procedură penală: dreptul la apărare, dreptul de a consulta dosarul și dreptul de a formula cereri. Prin urmare, nu se pot exclude celelalte mijloace juridice disponibile unui suspect/inculpat pentru a-și pregăti o strategie de apărare.

Cu alte cuvinte, pregătirea strategiei de apărare nu poate fi condiționată de presupusele informații care fac obiectul prezentei anchete, întrucât aceeași strategie ar fi putut fi elaborată de inculpatul Rîmbu Vasile prin exercitarea drepturilor garantate de Codul de procedură penală (art. 10, 78, 83 și urm.) în dosarele penale deschise împotriva sa.

Prin urmare, transmiterea presupuselor informații nu poate fi calificată ca fiind în scopul obținerii unui folos necuvenit - „posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare”. O astfel de calificare ar echivala cu negarea drepturilor fundamentale prevăzute de art. 10, 78, 83 Cod procedură penală, respectiv dreptul la apărare într-un proces penal și ar însemna a priva suspectul/inculpatul de posibilitatea de a lua cunoștință de probe administrate în cursul urmăririi penale și a insera dreptul la apărare în sfera ilicitului. Noțiunea de „folos necuvenit” utilizată de lege nu are un caracter ambiguu, având o fundamentare doctrinară consolidată de-a lungul timpului și reflectând faptul că folosul astfel obținut este „legal nedatorat”, având caracter retributiv și constituind o plată sau răsplată pentru determinarea unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a subiectului activ al infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției.

Cu toate că s-ar putea argumenta că "posibilitatea de a pregăti o strategie de apărare" ar putea fi considerată un beneficiu necuvenit conform articolului 12 alineatul 1 litera b din Legea nr. 78/2000, este imperativ să analizăm dacă informațiile furnizate ofereau într-adevăr lui Rîmbu Vasile un avantaj semnificativ în vederea construirii unei asemenea strategii.

În acest sens, este de remarcat discrepanța dintre datele solicitate prin adresele nr. 111/P/2020 și 1136/P/2020 și informațiile transmise lui Rîmbu Vasile, acestea din urmă fiind de natură generală, echivocă, lipsite de detalii concrete și accesibile oricui prin articole din presa locală și națională. Prin urmare, ele nu pot prejudicia investigația penală și nici nu oferă lui Rîmbu Vasile posibilitatea de a evita răspunderea penală.

Transmiterea unor sugestii vagi, precum cea menționată în rechizitoriu ("este bine ca d-l manager să fie foarte prudent"), nu poate fi calificată drept un avantaj care ar permite pregătirea unei strategii de apărare pentru evitarea pedepsei.

Această argumentație este și mai relevantă deoarece infracțiunea prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 78/2000 se referă la informații confidențiale, adică informații care, fără a fi clasificate, sunt supuse unor restricții legale și unor limite de circulație impuse pentru protejarea intereselor sociale și nu orice divulgare a unor informații confidențiale intră sub incidența legii respective, cerința fundamentală fiind aceea că accesul la informațiile nedestinate publicității sau utilizarea lor în scopul obținerii de avantaje materiale sau financiare pentru sine sau pentru altcineva să fie realizat prin abuzul funcției, atribuțiilor sau responsabilităților.

În cazul de față, având în vedere că, în data de 01 mai 2020, Rîmbu Vasile deținea funcția de manager, fiind doar suspendată exercitarea acesteia, nu rezultă că inculpata Mamciuc Dana Mihaela ar fi oferit informații nedestinate publicității cu scopul menționat în textul de incriminare.

Prin urmare, în absența unui scop calificat (un beneficiu necuvenit), a considerat inculpata că simplul transfer al unor informații nedestinate publicității nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000.

Mai mult, sub aspectul aptitudinii informațiilor transmise de a conferi lui Rîmbu Vasile un

avantaj în vederea pregătirii unei strategii de apărare, este de observat că nu există niciun raport între datele transmise și motivul pentru care prin ordonanța din 10 februarie 2025 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava în dosarul nr. 1136/136/P/2020 (nr. vechi 111 /P/2020) s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal, zădărnicierea combaterii bolilor, prevăzută de art. 352 alin. 2 și 5 Cod Penal, și neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă, prevăzută de art. 349 alin. 1 Cod Penal.

Ordonanța de clasare evidențiază faptul că faptele imputate nu sunt prevăzute de legislația penală, întrucât părțile implicate se aflau într-o situație de imposibilitate a adoptării unor măsuri eficiente. Există un vid legislativ care nu permite adaptarea măsurilor la dinamica contextului epidemiologic.

S-a apreciat că, informațiile furnizate în dosar nu prezintă relevanță și nu pot afecta desfășurarea urmăririi penale sau periclita rezultatul anchetei, nici nu permit construirea unei strategii de apărare.

Raționamentul instanței de fond ignoră specificul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000, în special scopul menționat de art. 12 alin. 1 lit. b, care prevede pretenția unor foloase necuvenite pentru sine sau pentru altul iar, lipsa acestui scop, și anume obținerea unor beneficii materiale pentru autorul infracțiunii, trebuie demonstrată în contextul circumstanțelor cauzei.

Acuzarea și sentința apelată susțin că inculpatul ar fi solicitat informații nedestinate publicității cu intenția de a-și asigura un folos necuvenit, și anume posibilitatea elaborării unei strategii de apărare eficiente pentru a evita atragerea răspunderii penale însă, din modul în care este redactată acuzația și situația de fapt reținută de instanța de fond, nu rezultă că beneficiarul informațiilor ar fi fost altcineva decât inculpatul însuși.

Contrar motivelor instanței, infracțiunea prevăzută de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000 presupune ca "folosul necuvenit" să fie pretins și obținut de titularul informației de la un terț, pentru sine sau pentru altul iar subiectul activ al infracțiunii este persoana care vizează obținerea unor beneficii doar pentru ea sau pentru altcineva.

Incriminzând infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, legiuitorul a impus o condiție suplimentară pentru existența acesteia: săvârșirea faptelor în scopul obținerii unor beneficii materiale pentru sine sau pentru altul. Folosul necuvenit trebuie să fie obținut de titularul informației de la un terț, nu de la persoana care beneficiază de informație iar scopul infracțiunii constă în utilizarea, în orice mod, direct sau indirect, a informațiilor nedestinate publicității, accesul neautorizat la acestea fiind elementul material al infracțiunii. Or, crearea unor avantaje personale sau juridice pentru exonerarea de răspundere penală a inculpatului nu poate constitui obținerea unui folos necuvenit pentru altul, în sensul normelor de incriminare prevăzute de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000.

Conceptul de folos necuvenit, utilizat de lege, a fost explicat pe parcursul anilor de către doctrina juridică și acesta reprezintă un avantaj „legal nedatorat”, având caracter retributiv și constituind o plată sau răsplată pentru determinarea unui act specific.

Este important de subliniat că acest folos necuvenit este oferit în schimbul unei conduite lipsite de probitate a autorului infracțiunii prevăzută de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 iar „posibilitatea de a-și pregăti o strategie de apărare” nu poate fi considerată un folos necuvenit, întrucât nu îndeplinește criteriile menționate anterior. Folosul necuvenit trebuie solicitat și primit de autorul infracțiunii, fie pentru sine, fie pentru altcineva, cu scopul de a transmite informații nepublicate.

Scopul principal este utilizarea, directă sau indirectă, a unor informații confidențiale, permițând accesul unor persoane neautorizate la acestea iar obținerea unor beneficii materiale (bani, bunuri etc.) constituie doar mijlocul prin care se realizează accesul neautorizat.

Faptul că autorul infracțiunii solicită și primește un folos necuvenit confirmă intenția sa de a încălca legea iar beneficiarul plății necuvenite va profita întotdeauna de avantajele oferite în schimbul acesteia.

În speță, din probele administrate nu rezultă că inculpata ar fi adoptat o decizie infracțională de a ajuta pe altcineva să evite răspunderea penală și mai mult decât atât, adresele comunicate nu conțineau mențiunea „confidențial”, ceea ce exclude intenția de a dezvălui informații nepublicate

sau cunoașterea interdicției respective.

Având în vedere expunerile anterioare, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a prin raportare la art. 396 alin. 5 și art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, inculpata Mamciuc Dana Mihaela a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și, în rejudecare, să se dispună achitarea sa, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată.

În subsidiar, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a prin raportare la art. 396 alin. 3 Cod procedură penală și art. 83 - 90 Cod penal, a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și, în rejudecare, renunțarea la aplicarea pedepsei.

Prin notele de concluzii depuse la data de 28.04.2025, inculpata Mamciuc Dana Mihaela, în temeiul art. 421 prin raportare la art. 396 alin. 5 și art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, a solicitat, în esență, achitarea sa sub aspectul infracțiunii prev. de art. 12 alin. 1 lit. b din Legea nr. 78/2000, respectiv folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, având în vedere că fapta reținută în sarcina sa nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată, prezumtiva activitate infracțională reținută prin rechizitoriu nu se circumscrie elementelor constitutive ale infracțiunii reținute.

Analizând sentința apelată prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 Cod procedură penală, și în baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

1.a **Analizând cu prioritate**, criticile formulate în principal de către inculpatul Rîmbu Vasile, a căror consecință, conform susținerilor apărării, ar atrage desființarea hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, Curtea le apreciază ca fiind neîntemeiate.

Astfel, prin încheierea din 08.11.2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Suceava în dosar nr. 3950/86/2023/al, în temeiul art. 345 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, au fost respinse, ca nefondate, cererile formulate și excepțiile invocate de inculpatul Rîmbu Vasile și de inculpata Mamciuc Dana - Mihaela privind legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală.

În baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul 59/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Național Anticorupție – Serviciul Teritorial Suceava, emis la data de 24.10.2023, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor în cursul urmăririi penale și s-a dispus începerea judecății în cauza înregistrată la Tribunalul Suceava cu nr. 3950/86/2023 privind pe inculpatul Rîmbu Vasile trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, faptă prevăzută de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000 și pe inculpata Mamciuc Dana - Mihaela trimisă în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, faptă prevăzută de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

S-a dispus fixarea termenului de judecată după rămânerea definitivă a prezentei încheieri.

La data de 23.12.2024, judecătorii de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Suceava investiți cu soluționarea contestațiilor formulate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela împotriva încheierii din data de 08.11.2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava - Secția penală în dosarul nr. 3950/86/2023/a1, în baza art. 347 Cod procedură penală, au respins, ca neîntemeiate, aceste contestații.

Rezultatul deliberării a fost consemnat într-o minută conform art.405 alin.2 Cod procedură penală și comunicat în extras primei instanțe, soluția fiind definitivă, astfel că judecătorul fondului a procedat în mod justificat în cauză la începerea cercetării judecătorești.

Curtea reamintește că, procedura Camerei preliminare este o etapă procedurală esențială în procesul penal, desfășurată după finalizarea urmăririi penale și înainte de începerea judecății

propriu-zise. Rolul său principal este să asigure respectarea legalității actelor întocmite de organele de urmărire penală, eliminând orice neregularități sau probe obținute ilegal.

Conform Codului de procedură penală, camera preliminară reprezintă o garanție procesuală atât pentru inculpați, cât și pentru celelalte părți implicate. Prin această procedură, judecătorul de cameră preliminară de la instanța investită verifică dacă drepturile părților au fost respectate în timpul urmăririi penale și dacă actele procedurale întocmite respectă normele legale. Obiectivele camerei preliminare includ verificarea legalității actelor de urmărire penală, asigurarea competenței și legalității sesizării instanței și excluderea probelor obținute prin mijloace ilegale, pentru a proteja drepturile fundamentale ale persoanelor implicate. Cu alte cuvinte, camera preliminară poate fi considerată un „filtru” care elimină eventualele erori procesuale înainte ca judecata să înceapă efectiv.

Or, în speță, această etapă a fost finalizată prin încheierea din 08.11.2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Suceava în dosar nr. 3950/86/2023/al, rămasă definitivă prin soluția pronunțată la data de 23.04.2024 de judecătorii de cameră preliminară de la Curtea de Apel Suceava.

Cum nu există niciun temei juridic care să condiționeze desfășurarea judecății de motivarea încheierii judecătorilor de cameră preliminară de la instanța de control judiciar, iar încălcarea dispozițiilor legale prevăzute de art.281 alin.1 lit. a, b, c și d Cod procedură penală, cât și a dispozițiilor legale prevăzute la alin.1 lit.b¹, e și f, dacă încălcarea a intervenit în procedura camerei preliminare sau în cursul judecății, poate fi invocată în orice stare a procesului conform art.281 alin.3 și 4 lit.b Cod procedură penală, precum și prevederile art.386¹ Cod procedură penală, care oferă remediul procesual, în ipoteza în care se constată în cursul judecății nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, nu se poate susține întemeiat că dreptul la apărare al inculpaților și dreptul la un proces echitabil ar fi afectate.

De altfel, în apel, la termenul de judecată din 23.04.2025, inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărătorul său ales, a invocat excepția nulității absolute a procedurii de cameră preliminară ca efect al încălcării dispozițiilor referitoare la caracterul specializat al completului de judecată care a pronunțat în primă instanță încheierea în referință și asupra căreia Curtea s-a pronunțat motivat prin respingere, pentru argumentele expuse pe larg în cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată.

În fine, lipsa motivării încheierii nr. 245/2024 pronunțată în dosar nr. 3950/86/2023/al de judecătorii de cameră preliminară de la Curtea de Apel Suceava, nu constituie un caz dintre cele prevăzute la art.421 alin.2 lit. b Cod procedură penală care să atragă sancțiunea desființării hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, întrucât potrivit dispozițiilor legale menționate: Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] 2. admite apelul și: [...] b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.

1.b. Nici cazul de nulitate prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală - compunerea completului de judecată - pe considerentul lipsei de imparțialitate a judecătorului care a pronunțat sentința apelată, nu este dat în speță.

Cauza de față a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava și repartizată spre soluționare, prin sistemul informatic Ecris, ceea ce înlătură dubiile referitoare la imparțialitate câtă vreme instanța este organizată potrivit Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, și beneficiază, în acord cu art. 39 alin. (2) din aceeași lege, de complete specializate pentru cauze penale, inclusiv în cazurile infracțiunilor de corupție..

Totodată, potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 304/2022, "repartizarea cauzelor pe complete de judecată se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat", iar, în acord cu art. 124 alin. (3) din Constituție, „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”, obligațiile lor fiind cele stabilite prin Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Mai mult, ca o garanție în plus, pentru înlăturarea oricăror suspiciuni de parțialitate, legiuitorul român a prevăzut în art. 268 alin. 4 ce face parte din titlul IV "Răspunderea judecătorilor și procurorilor" al Legii nr. 303/2022 cazurile și condițiile care atrag răspunderea judecătorilor și procurorilor.

În acest sens, ori de câte părți din cauză, care participă la judecarea cauzei, au cunoștință de împrejurări de natură a știrbi independența judecătorului competent, pot uza de prevederile art. 67 și următoarele din Codul de procedură penală referitoare la recuzare ori strămutare.

Imparțialitatea implică în mod normal absența oricărei părtiniri și poate fi dovedită în diverse moduri.

Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea în sensul art. 6 paragraf 1 din Convenție trebuie să fie determinată pe de o parte, în conformitate cu un test subiectiv în care trebuie să se țină seama de convingerea personală și comportamentul judecătorului într-o anumită cauză, iar pe de altă parte, conform unui test obiectiv, prin verificarea dacă instanța în sine, judecătorul fondului în speță, prin compunerea sa a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea sa.

Deși s-a susținut că în privința domnului judecător Pînzariu Cristian există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea sa a fost afectată, prin raportare la modalitatea în s-a desfășurat cercetarea judecătorească în cauza ce i-a fost repartizată și la perioada scurtă de timp, de doar 4 zile, în care a deliberat și redactat soluția pronunțată, comparativ cu alte cauze, Curtea constată că în cauză nu există niciun element credibil, ci doar simple suspiciuni, care să conducă la concluzia că la soluționarea dosarului nr. 3950/86/2023 al Tribunalului Suceava - Secția penală, acest magistrat a dat dovadă de părtinire.

Aceasta în contextul în care, din verificarea actelor și lucrărilor dosarului rezultă că ceea ce se invoca în realitate este faptul că judecătorul fondului a soluționat cauza cu celeritatea impusă de vechimea cauzei și de iminența incidenței prescripției răspunderii penale, în condițiile în care în mod evident, soluția ce urma să fie pronunțată în cauză era supusă căii de atac a apelului.

Or, în lipsa unor dovezi pertinente, faptul că judecătorul fondului si-a prioritarizat cauzele cu a căror soluționare a fost investit, nu înseamnă că a fost lipsit de imparțialitate.

Cât privește aspectul reiterat de inculpat, prin apărător, ca și motiv de apel, vizând nulitatea absolută a camerei preliminare, pe considerentul că desemnarea judecătorului de la prima instanță într-un complet specializat pentru soluționarea cauzelor având ca obiect infracțiuni de corupție, nu are la bază stabilirea criteriilor și procedurii de determinare a specializării acestuia, în sensul art.29 alin.1 din Legea nr.78/2000 și a considerentelor Deciziei nr.417/2019 a CCR, având în vedere că judecătorul de cameră preliminară este și judecătorul fondului, Curtea apreciază că își păstrează valabilitatea argumentele expuse în cuprinsul încheierii de ședință din 23.04.2025.

2. În legătură cu respingerea excepțiilor de nelegalitate a Dispoziției nr.303/25.03.2020 a Consiliului Județean Suceava și a Ordinului Ministerului Sănătății nr.539/29.04.2020, excepții invocate de inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărător ales, susținute prin motivele de apel și de coinculpata Mamciuc Dana-Mihaela, Curtea reține următoarele:

Prin adresa nr. 4155/25.03.2020 transmisă de Ministerul Sănătății către Instituția Prefectului Județului Suceava și remisă Consiliului Județean Suceava, pentru luare la cunoștință și conformare, Ministerul Sănătății a recomandat suspendarea conducerii Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, pe perioada stării de urgență.

În acest context, în data de 25.03.2020 a fost emisă Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Suceava nr.303, prin care s-a dispus suspendarea din funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava a inculpatului Rîmbu Vasile, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020.

Conform art.1 și 2 din Dispoziția nr. 303/25.03.2020 a Consiliului Județean Suceava, „Începând cu data prezentei, pe perioada stării de urgență instituită pe teritoriul României prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020, domnul Rîmbu Vasile se suspendă din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava. Pe perioada suspendării din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență Sfântul Ioan cel Nou Suceava se suspendă și contractul de management nr. 28751/30.12.2016.”

Temeiul legal invocat pentru emiterea Dispoziției nr. 303/25.03.2020 îl reprezintă dispozițiile art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 212 din 16 martie 2020, potrivit căruia „Pe perioada stării de urgență, pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pot fi suspendați din funcțiile de conducere conducătorii unităților sanitare, direcțiilor de sănătate publică, caselor de asigurări de sănătate, serviciilor de ambulanță, precum și autorităților și instituțiilor publice centrale și locale cu atribuții în domeniul asistenței și protecției sociale, indiferent de statutul lor. Nu este necesar ca persoanele desemnate să exercite temporar aceste funcții să fie funcționari publici.”

Ulterior, starea de urgență a fost prelungită prin Decretul Președintelui României nr. 240/2020, publicat în Monitorul Oficial nr. 311 din 14 aprilie 2020, art.1 stipulând că începând cu data de 15 aprilie 2020, se prelungește cu 30 de zile starea de urgență pe întreg teritoriul României, instituită prin Decretul [nr. 195/2020](#), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 16 martie 2020, astfel că suspendarea din funcția de manager a inculpatului Rîmbu Vasile opera de plin drept, starea de urgență pe durata căreia a fost dispusă încetând abia la data de 15.05.2020, astfel că aserțiunile inculpaților legate de efectele acestei Dispoziții nr. 303/25.03.2020, limitate doar pe perioada primului decret nu pot fi permise.

Cele două decrete prezidențiale nu au fost declarate neconstituționale. Considerentele Curții Constituționale din Decizia nr. 152/2020 nu pot constitui un temei legal pentru lipsirea de efecte juridice a dispozițiilor art. 19 din Anexa 1 la Decretul nr. 195/2020, atât timp cât instanța de contencios constituțional nu a declarat cele două decrete ca fiind neconstituționale. În susținerea acestei opinii se are în vedere că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale se atașează nu numai dispozitivului ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Or, prin Decizia nr. 152/2020 au fost declarate neconstituționale dispozițiile [art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999](#) privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2020 pentru modificarea și completarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999](#) privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, și nu decretele prezidențiale în discuție.

Este real că potrivit art. I din O. U.G. nr. 40/2020, începând cu data de 03.04.2020, pe perioada stării de urgență, Ministerul Sănătății coordona organizarea și funcționarea tuturor unităților sanitare din subordinea autorităților administrației publice locale și exercita inclusiv atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupau funcții de conducere în cadrul acestor unități, însă este de observat că aceste dispoziții sunt ulterioare emiterii Dispoziției nr.303/2020 de suspendare din funcția de manager a inculpatului, producând efecte doar pentru viitor, respectiv pentru cazurile similare de natura celei deja existente.

În sprijinul acestei opinii este și art.32 din Decretul nr.240/2020, care prevede în mod similar dispoziției anterioare, în sensul că, pe durata stării de urgență, pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pot fi suspendate/demise din funcții persoanele cu funcții de conducere din cadrul Ministerului Sănătății sau din unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății, precum și din cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale cu atribuții în domeniul asistenței și protecției sociale, indiferent de statutul lor. Nu este necesar ca persoanele desemnate să exercite temporar aceste funcții să fie funcționari publici.

În acord cu judecătorul fondului și instanța de control judiciar consideră că nu exista niciun temei legal care să fi impus Ministerul Sănătății, la acel moment, 03.04.2020 sau la momentul prelungirii stării de urgență, obligația de a emite o nouă dispoziție de suspendare sau una de prelungire a suspendării, câtă vreme dispozițiile anterior menționate se refereau inclusiv la atribuția de suspendare, or în cazul de față suspendarea fusese deja dispusă, așa cum s-a menționat mai sus, prin Dispoziția Consiliului Județean Suceava.

Situația prezentată de apărare, respectiv că la expirarea perioadei de 30 de zile de valabilitate a Decretului 194/2020, respectiv la data de 15.04.2020, efectele dispoziției de suspendare ar fi încetat, sunt valabile doar în ipoteza în care starea de urgență nu ar fi fost prelungită, ceea ce nu s-a întâmplat.

Cât privește aspectele vizând faptul că art. 19 din Anexa nr. 1 la Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în

Monitorul Oficial, Partea I nr. 212 din 16 martie 2020, adaugă la Legea nr.95/2006, iar Dispoziția nr.303/2020 este nelegală întrucât nu respectă dispozițiile legale care instituie cadrul legal în ceea ce privește suspendarea unui manager din funcția de conducere, respectiv cele prevăzute limitativ și în mod expres de art.183¹ din Legea nr.95/2006 nu pot fi supuse controlului efectuat de către instanțele penale, în cadrul procesual de față, prin raportare la art.4 alin.1 din Legea nr.554/2004.

În privința Ordinului nr.539/09.04.2020 - act administrativ individual - prin care „Începând cu data prezentului ordin, domnul dr. Buzdugan Anatolie se numește în funcția de manager interimar al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, pe perioada situației de urgență instituite în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, aprobat cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare.”, în legătură cu care apărătorii aleși ai inculpaților au susținut că a fost dat cu încălcarea dispozițiilor 183¹ alin. 3 din Legea nr. 95/2006, numirea managerului interimar putând fi dispusă doar în cazul suspendării contractului de management, Curtea achiesează argumentelor expuse de judecătorul fondului, în sensul că nu este dată condiția de admisibilitate prevăzută de art.4 alin.2 din Legea nr.554/2004, respectiv cea ca de legalitatea acestui ordin să depindă soluționarea litigiului pe fond.

Or, în contextul în care Ordinul nr.539/29.04.2020 emis de Ministerul Sănătății derivă din situația de fapt expusă anterior, respectiv suspendarea din funcția de manager a inculpatului Rîmbu Vasile pe durata stării de urgență instituite și prelungite pe teritoriul României, iar pe perioada suspendării din funcția de conducere de manager al Spitalului Județean de Urgență Sfântul Ioan cel Nou Suceava a fost suspendat și contractul de management nr. 28751/30.12.2016, de legalitatea acestui ordin nu depinde soluționare acestui litigiu.

Pentru argumentele expuse, Curtea va menține soluțiile pronunțate de judecătorul fondului cu privire la excepțiile de nelegalitate invocate de inculpatul Rîmbu Vasile, prin apărător ales.

Prin urmare, Curtea va reține că inculpatul Rîmbu Vasile a ocupat, în perioada 01.01.2017 – 14.05.2020, funcția de manager al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou”, în baza contractului de management nr. 28751/28.12.2016 încheiat cu Consiliul Județean Suceava (f. 252-263, vol. I ds.u.p.).

Așa cum s-a arătat anterior, în analiza criticilor vizând nelegalitatea actelor administrative, prin Dispoziția nr.303/25.03.2020 a Președintelui Consiliului Județean Suceava s-a dispus suspendarea inculpatului Rîmbu Vasile din funcția de manager pe perioada stării de urgență instituită pe teritoriul României (f. 240, vol. I ds.u.p.), iar la data de 13.05.2020, urmare a cererii inculpatului înregistrată sub nr. 10447/13.05.2020 la Consiliul Județean Suceava, prin care a solicitat încetarea contractului său de management (f. 241, vol. I ds.u.p.), prin Ordinul nr. 630/14.05.2020 al Ministerului Sănătății s-a dispus încetarea contractului de management nr. 28751/28.12.2016 încheiat între inculpatul Rîmbu Vasile și Consiliul Județean Suceava, prin acordul părților, începând cu data de 14.05.2020 (f. 237, vol. I ds.u.p.).

În ceea ce o privește pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, Curtea reține că aceasta ocupa, la data de 01.05.2020, funcția de șef al Serviciului Juridic, Relații cu Publicul și Securitatea Muncii din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava (f. 295, vol. I ds.u.p.), fiind absolventă de studii superioare juridice. Potrivit fișei postului (f. 288-290, vol. I ds.u.p.), numeroase din atribuțiile sale de serviciu sunt în legătură cu componenta juridică a activității spitalului („apără interesele instituției în fața instanțelor de judecată, autorităților de control, verifică și avizează din punct de vedere al legalității dispozițiile cu caracter normativ, asigură legalitatea măsurilor și actelor ce urmează să se încheie de către conducerea unității, răspunde de primirea citațiilor, avizează din punct de vedere juridic legalitatea tuturor contractelor, întocmește documentația necesară constituirii de parte civilă în cauzele penale în care spitalul este citat ca instituție” etc.). Începând cu data de 21.08.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela a fost numită în funcția de director interimar al Direcției Resurse Umane, Juridic și Salarizare (f. 295, vol. I ds.u.p.).

3. În continuare, în ceea ce privește fondul apelurilor declarate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela, Curtea reține următoarele:

Prin actul de sesizare s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

- **Rîmbu Vasile**, pentru săvârșirea infracțiunii de **instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor**

persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000, reținându-se în fapt că, *în calitate de manager suspendat al Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la data de 01.05.2020, cu intenție, a determinat-o pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, șef al Serviciului Juridic din cadrul aceleiași spital, să-i transmită, prin intermediul numitei Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de managerul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numitului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-și asigura un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale;*

- Mamciuc Dana-Mihaela, pentru săvârșirea infracțiunii de **folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000, reținându-se în fapt că, *la data de 01.05.2020, având calitatea de șef al Serviciului Juridic din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la solicitarea inculpatului Rîmbu Vasile, manager suspendat în cadrul aceleiași spital, cu intenție, i-a transmis acestuia, prin intermediul fiicei sale, Rîmbu Alexandra Elena, informații nedestinate publicității în posesia cărora intrase prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, referitoare la o anchetă penală în care era implicat (respectiv conținutul adreselor formulate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, natura documentelor solicitate de organele de urmărire penală, precum și date cu privire la poziția exprimată de directorul medical al spitalului, Macovei Mircea Alexandru, în cuprinsul unui înscris destinat exclusiv organelor de urmărire penală, în care a făcut referiri la implicarea numitului Rîmbu Vasile în aspectele cercetate), în scopul de a-i asigura acestuia din urmă un folos necuvenit, constând în posibilitatea a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale.*

Curtea subliniază că orice faptă care există obiectiv și a fost săvârșită de către o persoană responsabilă penal poate atrage răspunderea penală doar în măsura în care sunt realizate condițiile de tipicitate ale infracțiunii, respectiv atunci când există o corespondență deplină între trăsăturile faptei concrete și modelul abstract prevăzut în norma de incriminare.

Prevederea faptei în legea penală este cerința ca fapta săvârșită de o persoană să corespundă întocmai tiparului sau modelului existent în norma de incriminare, fiind necesar să existe o corespondență pe planul elementelor de factură obiectivă (acțiune, urmare, calitatea subiectului activ sau pasiv etc.) și a celor de natură subiectivă (forma de vinovăție), cu mențiunea că trăsătura tipicității vizează numai concordanța dintre elementele obiective ale faptei săvârșite cu cerințele obiective stabilite în norma de incriminare.

Această cerință este îndeplinită exclusiv în cazurile când suprapunerea între fapta comisă și norma substanțială este deplină, respectiv au fost realizate toate elementele constitutive ale infracțiunii.

În toate situațiile în care, concordanța dintre elementele obiective ale faptei săvârșite cu cerințele obiective stabilite în norma de incriminare nu există, deci nu este îndeplinită condiția tipicității, în limitele reliefate, temeiul achitării este cel prevăzut de art. 16 lit. b) teza I Cod procedură penală și nu cel prev. de art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală care trebuie interpretat în sensul că fapta nu există în materialitatea sa, respectiv că nu s-a comis niciun act de conduită umană exterioară care să fi produs vreo modificare în realitatea obiectivă.

Noțiunea de inexistență a faptei, în accepțiunea art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală se referă la inexistența acțiunii sau inacțiunii care constituie elementul material al textului de incriminare, or la situația în care o acțiune sau inacțiune există, dar excede elementului material al

infracțiunii.

Astfel, dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală nu sunt aplicabile în ipoteza în care se constată că inculpatul a desfășurat activitatea reținută în rechizitoriu, în împrejurări care nu realizează celelalte condiții impuse de textul incriminator, sub aspectul laturii obiective.

Achitarea în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală se impune în cazurile în care acțiunea sau inacțiunea cercetată există și face parte din elementul material al infracțiunii, dar nu este întrunită o cerință esențială care întrește elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

Art. 12 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție prevede că sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite: (...) b) folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații.

Potrivit doctrinei, infracțiunea reglementată prin art. 12 din Legea nr. 78/2000 este asimilată infracțiunilor de corupție, deoarece acțiunea făptuitorului are ca finalitate obținerea, direct sau indirect, a anumitor foloase necuvenite, în condițiile în care obiectul juridic al acestora este constituit din relațiile sociale referitoare la cinstea și onestitatea persoanelor în exercitarea atribuțiilor lor de serviciu, a căror bună desfășurare este incompatibilă cu îndeplinirea acestora în scopul obținerii unor foloase ilicite.

Sintagma „informații ce nu sunt destinate publicității” are în vedere toate acele informații nepublice care pot fi de două categorii, și anume, informații clasificate care intră sub incidența Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 248 din 12 aprilie 2002, și informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter.

Informațiile dintr-un dosar penal aflat în faza de urmărire penală pot fi, informații clasificate ce intră sub incidența Legii nr. 182/2002 ori informații confidențiale, în sfera informațiilor confidențiale intrând acele informații care, fără a avea caracter clasificat, sunt supuse unui regim restrictiv de circulație, unor limitări și îngărări legale, impuse de interese sociale superioare.

Cu toate acestea, nu orice diseminare de informații confidențiale intră în sfera de aplicare a textului legal mai sus menționat, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru existența infracțiunii dedusă judecății, nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme legale, regulamentare, statutare etc., ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite (în acest sens, a se vedea paragraful 35, Decizia Curții Constituționale nr. 50 din 02 februarie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 308 din 28 aprilie 2017).

Într-adevăr, crearea unor avantaje de natură personală, juridică, privind exonerarea de răspundere penală ar putea reprezenta un folos necuvenit pentru altul, în sensul normei de incriminare prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, însă probele administrate în prezenta cauză nu sunt în măsură să susțină, în mod veridic și credibil, acuzația formulată.

Chiar dacă în realitatea obiectivă s-a desfășurat o activitate, aceasta nu îmbracă forma de incriminare evidențiată de verbum regens în cazul infracțiunii prev. de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000, câtă vreme scopul prevăzut de textul incriminator, și anume obținerea pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, trebuie dovedit, prin raportare la circumstanțele și împrejurările cauzei.

Astfel, din actele și lucrările dosarului rezultă că:

La data de 23.03.2020, procurori din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, examinând mai multe articole publicate la aceeași dată în mediul on-line, în temeiul art.292 Cod procedură penală, s-au sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunilor de *zădărnicierea combaterii bolilor*, prev. de art. 352 alin. 1 și 2 Cod penal, și *abuz în serviciu*, prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, la nivelul instituțiilor județului Suceava nu ar fi fost respectate măsurile dispuse cu privire la reglementările legislative în vigoare privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor infecto-contagioase.

În procesul verbal de sesizare din oficiu s-a reținut că din conținutul publicațiilor on-line analizate a rezultat faptul că funcționari publici din sistemul medical și-ar fi exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, aducând atingere intereselor legitime ale cetățenilor prin faptul că, în contextul pandemiei existente la acel moment la nivel mondial, au solicitat cadrelor medicale din cadrul Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, prezența la serviciu în data de 23.03.2020, atât a persoanelor testate pozitiv, negativ, cât și a celor suspectate de infecție cu noul coronavirus (COVID-19), rezultând o posibilă contaminare în masă (f. 363 vol. I, ds.u.p.).

În acest context, la nivelul Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a înregistrat cauza penală nr.1136/P/2020, în care s-a dispus începerea urmăririi penale prin ordonanța din 23.03.2020 cu privire la săvârșirea infracțiunilor de *zădărnicierea combaterii bolilor*, prev. de art. 352 alin. 1 și 2 Cod penal și *abuz în serviciu*, prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal.

La aceeași dată, 25.03.2020, Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava a înaintat o adresă către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava (f.324 ds.u.p. vol.I), prin care solicita „în regim **URGENT, în data de 25.03.2020**, prin fax, la numărul 0230207575, următoarele:

Numărul de **decese** înregistrate la nivelul SPITALULUI JUDEȚEAN DE URGENȚĂ SF. IOAN CEL NOU SUCEAVA la zi, a pacienților confirmați pozitiv cu Covid-19 precum și datele de identificare ale acestora;

Copii după actele medicale întocmite în legătură cu persoanele decedate;

Numărul cadrelor medicale din cadrul spitalului confirmate pozitiv cu Covid-19 și datele de identificare ale acestora;

Copii după actele medicale întocmite în legătură cu cadrele medicale infectate cu Covid-19.

Prin ordonanța nr.1136/P/2020 din data de 25.03.2020 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, unitate de parchet competentă material să efectueze cercetările raportat la dispozițiile 36 alin. 1 lit. b) Cod procedură penal, cu referire la prevederile art. 356 alin. 1, 2 și 5 Cod penal (f. 366, vol. I, dosar urmărire penală), unde a fost înregistrată sub nr. 111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava.

Prin ordonanța nr.111/P/2020 din 26.03.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care se efectuează urmărirea penală din infracțiunea de *zădărnicierea combaterii bolilor* prev. de art.352 alin.1 și 2 Cod penal, în infracțiunea de *zădărnicierea combaterii bolilor* prev. de art.352 alin.1, 2 și 5 Cod penal, extinderea cercetărilor cu privire la această infracțiune (faptă comisă în perioada ianuarie-martie 2020) și continuarea cercetărilor cu privire la infracțiunea de *abuz în serviciu*, prev. de art.297 alin.1 Cod penal. (f.364-365 ds.u.p. vol.I).

Prin adresa nr.111/P/2020 din 02.04.2020, înaintată prin fax la nr. de telefon 0230520412, Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava a solicitat Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava (f.360 ds.u.p. vol.I) să comunice prin e-mail „**de urgență, ordinul de ministru** în baza căruia s-a efectuat convocarea pentru data de 23.03.2020, ora 7:30, a întregului personal medical al Spitalului județean Suceava, indiferent dacă aceste persoane erau confirmate pozitiv pentru infecția cu coronavirus, erau negative sau erau suspecte.

De asemenea, vă solicităm să ne comunicați cine a efectuat convocarea, modul de convocare, dacă întrunirea a avut loc, locația în care aceasta a fost organizată și lista participanților”.

Ulterior, în cadrul aceluiași dosar penal, la data de 15.04.2020, Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava a transmis prin fax către Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava o nouă adresă (f.325 ds.u.p., vol.I) prin care solicita „1.structura - compartimentului de epidemiologie al Spitalului Județean „Sf. Ioan cel Nou” Suceava, în cursul anului 2020, până în prezent și atribuțiile acestuia; în temeiul art.169 - 170 Cod de procedură penală, urmează să predați înscrisurile relevante în acest sens (dispoziții de numire, contracte, fișe ale posturilor, etc.); 2. data la care a încetat calitatea de director medical al Spitalului Județean „Sf. Ioan cel Nou” Suceava a medicului Macovei Mircea Alexandru, urmând să ne predați, în temeiul art.169-170 Cod de procedură penală, actul de dispoziție în acest sens; 3. în temeiul art.169-170 Cod de procedură penală, vă solicităm să ne predați toate înscrisurile întocmite după preluarea managementului instituției medicale de către medicii militari, înscrisuri din care reiese situația constatată la Spitalul

Județean Suceava, din perspectiva măsurilor luate, anterior schimbării conducerii, pentru prevenirea și limitarea răspândirii infecției virale cu noul coronavirus, dar și măsurile luate de actuala echipă managerială”, urmând ca răspunsul să fie înaintat în cel mai scurt timp, doar prin e-mail; aspecte reiterate și prin adresa 111/P/2020 din data de 23.04.2020 (f.326 ds.u.p., vol.I).

În acest context, la data de 23.04.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, în calitate sa de șef al Serviciului Juridic, Relații cu Publicul și Securitatea Muncii, i-a adus la cunoștință martorului Macovei Mircea Alexandru, directorul medical al spitalului, că va trebui să pregătească un răspuns în scris la o adresă primită din partea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, prin care s-a solicitat înaintarea la dosarul cauzei a Ordinului de ministru invocat de către martor în relaționarea cu angajații spitalului, pentru a-i convoca la data de 23.03.2020, ora 07:30, indiferent dacă printre ei se aflau persoane confirmativ pozitiv pentru infecția cu *coronavirus*, suspectate de a fi infectate sau confirmate negativ la această infecție, relevantă în acest sens fiind convorbirea telefonică redată în cuprinsul hotărârii apelate și consemnată în procesul verbal de redare existent la f. 30-32, vol. II, ds.u.p.

Deși se susține de către acuzare că inculpatul Rîmbu Vasile a apelat la inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, profitând de funcția sa și de ascendentul moral asupra acesteia, pentru a-i transmite informațiile nedestinate publicității privind ancheta penală la care s-a făcut referire anterior, care se afla la acel moment în etapa urmăririi penale în rem, prin încălcarea obligației acesteia de păstrare a confidențialității asupra aspectelor de care lua la cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în scopul cunoașterii din timp a strategiei de anchetă adoptată de organele de urmărire penală, precum și a datelor care l-ar fi putut incrimina, având în vedere că în cauza respectivă era cercetată și activitatea altor funcționari publici din cadrul spitalului cu care interacționase, sens în care este de menționat situația directorului medical Macovei Mircea Alexandru, Curtea constată că o atare stare de fapt nu este confirmată de probe existente la dosar.

Astfel, chiar în rechizitoriu se menționează că inculpatul Rîmbu Vasile a luat cunoștință despre inițierea acestei anchete penale, din comunicatele de presă transmise de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava și Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, având în vedere interesul public major cu privire la cercetările care se desfășurau în acea cauză, iar despre conținutul primei adrese emise de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava, cel mai probabil a luat cunoștință chiar în ziua transmiterii acesteia prin fax, la data de 25.03.2020, în contextul în care se solicita ca răspunsul să fie trimis în aceeași zi, iar decizia de suspendare din funcția de manager a Spitalului Județean Suceava de către Consiliul Județean Suceava a fost comunicată pe e-mail, la aceeași dată, însă la ora 22:09 (f.142-143 ds.fond, vol.I).

Și în privința adresei nr. 111/P/2020 din data de 02.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, la dosar există date că inculpatul Rîmbu Vasile avea cunoștință de conținutul acesteia înainte de data de 01.05.2020, aspect ce rezultă din mesajul transmis prin aplicația „WhatsApp” inculpatei Mamciuc Dana-Mihaela la data de 22.04.2020, cu următorul conținut: „*până vineri când începe dr. Macovei nu răspundeți la adresă*”, „*și când aveți timp uitați va pe notițele pe care o să vi le dea domn dr.*”, „*era bine dacă vi le dădea azi, dar dacă i cazul le poate aduce și mâine*”, *Dar încă n ați formulat răspunsurile, pt că are și el câteva idei*” (f. 125 verso, 126, vol. II, ds.u.p.), împrejurare reținută și în cuprinsul actului de sesizare, chiar dacă nu s-a stabilit modalitatea în care aceste informații au ajuns la cunoștința inculpatului Rîmbu.

Este real că începând cu data de 25.03.2020 și până la data de 22.04.2020, inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela au purtat discuții prin intermediul aplicației WhatsApp, în legătură cu situația existentă la Spitalul Județean Suceava, ulterior suspendării din funcția de manager a spitalului a inculpatului Rîmbu Vasile, în contextul pandemiei Covid-19 și a evenimentului din 23.03.2020, iar inculpatul Rîmbu Vasile pare că ar fi încercat să controleze și să temporizeze transmiterea informațiilor ce urmau să fie comunicate unității de parchet solicitante de către Spitalul Județean Suceava, inclusiv cu privire la incidentul din data de 23 martie 2020, însă această activitate a inculpatului nu face obiectul acuzației penale ce i se impută de către procuror.

Curtea reține că prin adresa de răspuns nr. TR72 din data de 24.04.2020 a Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, întocmită și semnată olograf de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela în calitate de șef al Serviciului Juridic, s-a comunicat Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava că „având în vedere revenirea în activitate a dl. dr. Macovei Mircea

Alexandru, vor fi solicitate, în regim de urgență, informațiile solicitate de dvs. în cuprinsul adresei comunicate în data de 03.04.2020, înregistrată la sediul nostru sub nr. 11273, prin care ați solicitat informații cu privire la ordinul de ministru în baza căruia s-a efectuat convocarea. Răspunsul urmează a vă fi comunicat cu celeritate” (f. 327 – 330 ds.u.p. vol. I).

Prin adresa nr. 14170 din data de 27.04.2020 a Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, întocmită și semnată olograf de către inculpata Mamciuc Dana-Mihaela în calitatea menționată anterior, i s-a solicitat directorului medical Macovei Mircea Alexandru comunicarea unui răspuns scris cu privire la ordinul de ministru în baza căruia s-a efectuat convocarea pentru data de 23.03.2020, ora 07:30, a întregului personal medical al Spitalului Județean Suceava, indiferent dacă aceste persoane erau pozitive pentru infecția cu coronavirus, negative sau suspecte. Prin aceeași adresă susnumitului i s-a solicitat să precizeze cine a efectuat convocarea, modul de convocare, dacă întrunirea a avut loc locația în care a fost organizată și lista participanților, punându-i-se în vedere să depună un răspuns scris cu privire la aceste aspecte cu celeritate, dar nu mai târziu de data de 29.04.2020, ora 12:00. În vederea redactării răspunsului, directorului medical Macovei Mircea Alexandru i s-a pus la dispoziție o fotocopie a adresei nr. 11273 din data de 03.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, unitatea de parchet care a solicitat aceste relații (f. 330 ds.u.p. vol. I).

Răspunsul directorului medical Macovei Mircea-Alexandru cu privire la aspectele solicitate prin adresa nr. 111/P/2020 din data de 02.04.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, a fost înregistrat în evidențele Spitalului Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava, la data de 29.04.2020, sub nr.14233, fiind comunicat unității de parchet la data de 05.05.2020.

Curtea reține că prin ordonanța din data de 12.06.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, în dosarul nr.111/P/2020, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Rîmbu Vasile sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu, prev. de art.297 alin.1 Cod penal (raportat la atribuțiile managerului Spitalului Județean Suceava), zădărnicierea combaterii bolilor, prev. de art.352 alin.2 și 5 Cod penal și neluarea măsurile legale de securitate și sănătate în muncă, prev. de art.349 alin.1 Cod penal (raportat la atribuțiile managerului Spitalului Județean Suceava), pentru care s-a extins urmărirea penală prin ordonanța nr.111/P/2020 din data de 11.06.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, iar la data de 10. 02.2025, s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, zădărnicierea combaterii bolilor și neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă de către suspectul Rîmbu Vasile, în temeiul art.314 alin.1 lit.a Cod procedură penală, art.315 alin.1 lit.b Cod procedură penală rap. la art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, pe motiv că faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

În prezenta cauză unicul mijloc de probă din care rezultă că, la data de 01.05.2020, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela i-ar fi comunicat, prin intermediar, inculpatului Rîmbu Vasile, la solicitarea acestuia din urmă, informații nedestinate publicității referitoare la ancheta penală ce făcea obiectul dosarului nr.111/P/2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, este reprezentat de convorbirea telefonică din data de 01.05.2020, dintre inculpata Mamciuc și martora Rîmbu Alexandra Elena, interceptată autorizat și ascultată, la solicitarea inculpaților, în mod nemijlocit în apel, în ședința publică din 23.04.2020.

Astfel, la data de 01.05.2020, ora 18:39:59, Mamciuc Dana-Mihaela, utilizatoare a postului telefonic , o apelează pe Rîmbu Alexandra-Elena, utilizatoare a postului telefonic , și discută următoarele (proces verbal de redare, f. 35-41 ds.u.p., vol. II):

Rîmbu Alexandra-Elena: alo!

Mamciuc Dana-Mihaela: alo! Bună ziua!

Rîmbu Alexandra-Elena: bună ziua!

Mamciuc Dana-Mihaela: Alexandra?

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: Dana Mamciuc este numele meu, sunt din Suceava...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...

Mamciuc Dana-Mihaela: am numărul de telefon de la fostul meu șef....de la domnul manager...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da! Da!

Mamciuc Dana-Mihaela: așa! Ăă...am...ați comandat să sun?

Rîmbu Alexandra-Elena: ...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ok! Eu nu știu subiectul...discuției....!

Rîmbu Alexandra-Elena: cred că...cred că....

Mamciuc Dana-Mihaela: așa....

Rîmbu Alexandra-Elena: ...intuiesc despre ce e vorba! Care e termenul de...fa...pentru plângere? Pentru asta e vorba, nu?

Mamciuc Dana-Mihaela: nu știu exact! Deci, eu mai...ăă...am aicea... o scrisorică și am adresat rugămintea să sun!

Rîmbu Alexandra-Elena: aha...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...despre caz! Dar nu știu exact care!

Rîmbu Alexandra-Elena: ...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am două subiecte pe aceeași hârtiuță: unu-i dosărelul penal, unu-i dosărelul cu fonduri!

Rîmbu Alexandra-Elena: așa...ăă...

Mamciuc Dana-Mihaela: dacă mă ajuți să mă pui în temă...poate îmi dau seama ... (neinteligibil)... !

Rîmbu Alexandra-Elena: nu știu nici eu! Nici eu nu știu mai mult! Ăă...careee....pfuuu... cred că ambele! Nu-mi dau seama! ...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: păi, hai să le luăm pe rând!

Rîmbu Alexandra-Elena: da!

Mamciuc Dana-Mihaela: dosărelul penal este *in rem*....

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da...

Mamciuc Dana-Mihaela: are două capete: "zădărnicierea combaterii bolilor" și ăăă..."abuz în serviciu"...

Rîmbu Alexandra-Elena: a fost...da...

Mamciuc Dana-Mihaela: ..."abuz în serviciu"...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...ăăă...așa este în ordonanța de...ăăă...în ordonanță...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am avut solicitate foarte multe documente, nu am avut posibilitatea să le comunic din 25 martie până la data prezentă, decât o mică parte. Le-am adus la cunoștință că-mi este imposibil să fac aceste comunicări pentru că nu există resursă umană disponibilă care să pregătească aceste înscrisuri...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: și că, practic, îmi este...ăăă...limitată capacitatea de asigurarea a asistenței medicale pentru că ei mi-au cerut și foi de observație...foarte multe....

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...a pacienților! Eu am dedus de aicea că problema...zic eu "problema"...ei vor să verifice că...foarte mulți pacienți au decedat pe secții, nu în ATI...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...da....

Mamciuc Dana-Mihaela: așa...și mi-au cerut foile de observație a pacienților decedați pe secții. Eu nu am avut...în secțiile alea sunt contaminate și le-am invocat că eu nu cunosc la data respectivă...că nu cunosc protocolul nou privind decontaminarea și alte chestii...

Rîmbu Alexandra-Elena: da...ei, astea-s...astea-s....da...o să fie date ...(neinteligibil)...

Mamciuc Dana-Mihaela: ăăă...oricum, eu comunic cu ei...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...necesare...

Mamciuc Dana-Mihaela: da...eu, oricum comunic cu ei doar pe format electronic! Ei nu primesc niciun document de la noi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...în format letric...doar pe...totul scanez și trimit pe mail! Și am dat...partea asta de...ne-au cerut ei acuma, ultima dată...contractul de la prestatorul servicii epidemiolog...ăăă...structura compartimentului, fișele de post, contractele de muncă...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, e normal...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...
Rîmbu Alexandra-Elena: ...toate documentele...
Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...
Rîmbu Alexandra-Elena: ...necesare...da...
Mamciuc Dana-Mihaela: da, îs...sunt foarte multe! Deci, noi, la data prezentă suntem la ...
(neinteligibil)...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: spune!
Rîmbu Alexandra-Elena: cred că celelalte...celălalt caz era...aici nu avem ...(neinteligibil)...
sunt procedurile normale de...
Mamciuc Dana-Mihaela: îhî, îhî...da...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: doar atâta pot să-ți spun că: aaa...domnul Macovei mi-a dat
miercuri răspunsul pentru că dumnealui avea o adresă prin care s-a solicitat să aducă...nu! a fost
comunicat un înscris în care mi-a fost solicitat să pun la dispoziție ordinul de ministrul în baza că...
care a stat la bază...convocării tuturor cadrelor medicale, știi...
Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...
Mamciuc Dana-Mihaela: ori, eu am așteptat să vină domnul Macovei, să fie sănătos ca să-i
înmânez acel...văd că solicitarea a făcut-o dumnealui...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: și când s-a întors mi-a dat și mi-a făcut un răspuns elaborat. Are și
el un avocat contractat...
Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...
Mamciuc Dana-Mihaela: nu știu de unde este pentru că nu vreau să intru în foarte multe
detalii care nu mă privesc...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: și mi-a dat acel răspuns! Eu am să-l pregătesc și pe el. Ideea este,
dacă vrei, sincer, părerea mea: la un moment dat, lucrurile se vor bate cap în cap! Din ce am citit eu
în răspunsul lui! Și este bine ca și domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce-l privește,
indiferent de situație...ei, practic, fiecare...vor...vor...se vor uita să dea vina în altă parte! Asta este
părerea mea!
Rîmbu Alexandra-Elena: ...da de ce a...răspunsul...a dat un răspuns elaborat...în ce sens?
Mamciuc Dana-Mihaela: foarte elaborat! Deci, am un răspuns elaborat, cred că are patru sau
cinci pagini în care explică situația de fapt!
Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...
Mamciuc Dana-Mihaela: dar mod....dar din ...din cuprins....asta este părerea mea la prima
lectură...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: ...n-am stat să-l citesc ...(neinteligibil)...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: nici n-am avut timp! Nu de alta: nu vreau să-l vadă nimeni! El
este, momentan, securizat la mine, știi...
Rîmbu Alexandra-Elena: da...
Mamciuc Dana-Mihaela: ...nu vreau să intre în circuit să...pentru că la noi foarte ușor ajung
informațiile în presă, peste tot, știi...
Rîmbu Alexandra-Elena: da, normal...
Mamciuc Dana-Mihaela: prima mea impresie a fost, citindu-l, că a responsabilizat de la
conducerea spitalului până la conducerea Consiliului Județean, pe toată lumea, că a fost în
cunoștință de cauză și că nici o măsură care a luat-o, n-a luat-o, cumva, de capul lui, știi...
Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...
Mamciuc Dana-Mihaela: ...că toată lumea a fost informată! Că toate demersurile au fost
făcute au fost...aduse la cunoștință, ori verbal, ori pentru ele a avut aprobarea, verbală sau tacită,
știi...
Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: și de aicea mi-am dat seama, clar, după răspuns, este întocmit de un avocat! Nu știi exact cine este apărătorul ales...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, da, da!

Mamciuc Dana-Mihaela: ideea este că pe asta va merge! Deci, asta este părere...feeling-ul meu când am citit! Ăăăă...că nu a făcut nimica singur, știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...și că pentru fiecare lucru...asta...*"am avut o aprobare...c-a fost verbală, c-a fost un consimțământ, că o fost o discuție telefonică"*...știi...ăăă...cum să-ți spun...este făcută așa o descriere a situației de ansamblu în care sunt menționate foarte multe persoane...domnul manager, domnul președinte, nu mai știi cine..., *am sunat, m-am consultat, mi-a dat acordul*"...știi...în sensul ăsta este elaborat...!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...aha...inclusiv și cu povestea cu ordinul, ce-a spus?

Mamciuc Dana-Mihaela: da, bineînțeles! Acolo a spus c-a vorbit cu domnul manager și că domnul manager i-a spus să facă acest demers pentru că a vorbit cu domnul ministru COSTACHE, la vremea aceea, chiar în paranteză...care i-a spus că *„se va elabora până dimineață un ordin în acest sens! Eu, la rândul meu, am sunat mai departe...și am sunat la Consiliu și am vorbit cu nu știi care și mi-a spus să procedez așa!”*...cumva că i-ar fi confirmat! ...ce s-a...(neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: Consiliul...

Mamciuc Dana-Mihaela: da. Și domnul manager...și a spus...a mai spus..., *a spus că aceasta este măsura pe care eu trebuie s-o iau*"...

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: bine.....(neinteligibil)...

Rîmbu Alexandra-Elena: am înțeles!

Mamciuc Dana-Mihaela: ...ei...și atunci asta e, știi... răspândirea responsabilității peste tot! Sus - jos, stânga - dreapta! Pe asta se va merge, părerea mea!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: până la un moment dat vor fi *fairplay*, știi...lucrurile! Sau se vor pretinde că sunt *fair-play*! Dar apoi...asta-i o chestiune până apară avocații care au idei ...(râde)... știi...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, bine...da, înțeleg! Deci, o zis că, practic, toată lumea a...s-a discutat, că s-a știut...

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: ...despre povestea asta ...că i-a spus cineva și apoi că a confirmat cu altcineva!

Mamciuc Dana-Mihaela: îhî...

Rîmbu Alexandra-Elena: am înțeles! Da...ok...este...na, fiecare declară ce...

Mamciuc Dana-Mihaela: eu am întrebat...ăăă...în....când...am avut acel răspuns în mână...l-am întrebat dacă acesta corespunde adevărului....

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî....

Mamciuc Dana-Mihaela: mi s-a părut firesc să întreb! Și, dacă știe că lucrurile, sigur au stat așa!? Și mi-a confirmat că *"da"*! Eu nu pot să ni....nu contest conținutul, nu pot să-l critic, nu...

Rîmbu Alexandra-Elena: da, normal...

Mamciuc Dana-Mihaela: ...absolut nimic! Dar, na...am întrebat că...chiar lucrurile au stat așa!

Rîmbu Alexandra-Elena: îhî...

Mamciuc Dana-Mihaela: altceva nu puteam să fac, știi!

Rîmbu Alexandra-Elena: da! E firesc! E normal! Ok! Și celelalte, celelalte...?

În continuare, cele două discută despre fondurile europene (nota instanței).

Analizând conținutul acestei conversații, Curtea constată că, în cauză, nu se poate reține că, prin datele divulgate, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela ar fi urmărit obținerea unui folos necuvenit pentru inculpatul Rîmbu Vasile constând în posibilitatea acestuia de a-și pregăti o strategie de apărare adaptată la nivelul datelor deținute de organele de urmărire penală, în vederea evitării atragerii răspunderii penale, așa cum se susține de către acuzare.

Astfel, contrar susținerilor acuzării, Curtea constată că inculpata Mamciuc Dana-Mihaela nu a transmis poziția exprimată de martorul Macovei Mircea, ci a expus practic opinia sa personală, referitoare la punctul de vedere formulat de directorul medical, martorul Macovei Mircea (la un moment dat, lucrurile se vor bate cap în cap, din ce am citit eu în răspunsul lui, și este bine ca și domnul manager să fie foarte prudent în ceea ce îl privește, indiferent de situație, fiecare se vor uita să dea vina în altă parte; a responsabilizat de la conducerea spitalului până la conducerea Consiliului Județean pe toată lumea, că nu a luat măsuri de capul lui”).

În opinia Curții, situația ar fi fost cu totul alta dacă, în cursul conversației, inculpata Mamciuc Dana-Mihaela ar fi redat integral răspunsul directorului medical al spitalului, martorul Macovei Mircea Alexandru.

De asemenea, Curtea constată că celelalte informații la care a făcut referire inculpata Mamciuc Dana-Mihaela, privitoare la „dosărelul penal”, parte din ele (respectiv că se efectuau cercetări în rem cu privire la infracțiunile de zădărnicierea combaterii bolilor și abuz în serviciu și că organele de anchetă solicitaseră copii după actele medicale emise în legătură cu persoanele decedate) erau cunoscute, așa cum s-a arătat mai sus, de inculpatul Rîmbu Vasile înainte de data de 01.05.2020 (de altfel, aceste informații au fost aduse și la cunoștința opiniei publice prin comunicatele de presă emise de parchet, dar și de mass-media, conform înscrisurilor existente la filele 212 și urm. ds.up, vol.II), iar cele referitoare la contractul de la prestatorul de servicii epidemiolog, structura compartimentului, fișele de post, contractele de muncă, solicitate de procuror prin adresa din data de 15.04.2020, reiterată prin adresa din 23.04.2020, au caracter general sub aspectul cerinței legale pe care se bazează imputația penală.

Chiar dacă în cuprinsul actului de sesizare se fac referiri la comunicările telefonice purtate în perioada 25.03.2020-01.05.2020 între inculpatul Rîmbu Vasile și coinculpata Mamciuc Dana-Mihaela, acestea nu sunt relevante în privința acuzațiilor concret aduse inculpaților, în sensul că inculpata Mamciuc Dana-Mihaela ar fi acționat în scopul obținerii unui folos necuvenit pentru inculpatul Rîmbu Vasile. Aceste comunicări servesc exclusiv ca bază probatorie pentru stabilirea unei legături între cei doi coinculpați și dovedesc faptul că discuția dintre inculpata Mamciuc Dana-Mihaela și martora Rîmbu Alexandra Elena a avut loc la sugestia inculpatului Rîmbu Vasile, aspect care rezultă din comunicările telefonice dintre cei doi inculpați din data de 01.05.2020, în intervalul orar 3:32 -3:39 PM, redată în extenso la filele 130-131 ds.u.p., vol.II.

Curtea subliniază că revine organelor de urmărire penală obligația de a administra probatoriul necesar pentru a demonstra legătura de cauzalitate între activitatea ilicită realizată și scopul urmărit pentru reținerea infracțiunii analizate. Legătura de cauzalitate, ca element al laturii obiective a infracțiunii, trebuie să rezulte în mod indubitabil din probele administrate.

Or, în speță, probatoriul nu confirmă raportul de tipul mijloc-scop dintre actul de divulgare a unor informații și folosul necuvenit urmărit, astfel cum a fost individualizat de acuzare, neputându-se reține că fapta inculpatei Mamciuc a fost săvârșită în scopul de a-i asigura un folos necuvenit inculpatului Rîmbu Vasile, constând în posibilitatea acestuia de a-și pregăti o strategie de apărare în vederea evitării atragerii răspunderii penale, acestea reprezentând doar simple supoziții ale acuzării.

În aceste condiții, câtă vreme faptele săvârșite de inculpații Mamciuc Dana-Mihaela și Rîmbu Vasile nu îndeplinesc condiția tipicității normei de incriminare, Curtea va dispune achitarea acestora în temeiul art. 396 alin. 5 în referire la art. 16 alin. (1) lit. b teza I Cod procedură penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. de art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000, respectiv de instigare la folosirea în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 78/2000

Având în vedere motivele pentru care urmează a se dispune achitarea inculpaților, instanța de apel apreciază că este de prisos analiza temeiurilor de achitare prev. de art. 16 alin. 1 lit. b teza a II a și c Cod procedură penală invocate de inculpați.

De asemenea, solicitarea inculpaților de achitare în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedura penală este nefondată. Pentru a fi incident acest caz de achitare, din probele administrate trebuie să rezulte că fapta nu există în materialitatea ei, sau în ipoteza existenței unui dubiu cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, ceea ce nu este cazul în speța de față.

În ceea ce privește apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava, instanța de control judiciar îl apreciază ca nefondat, având în vedere argumentele expuse mai sus și care conduc la o soluție de admitere a apelurilor declarate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana Mihaela și de achitare a acestora cu privire la infracțiunile deduse judecării.

Cum apelul parchetului - vizând greșita individualizare a pedepselor și a modalității de executare, este declarat în defavoarea inculpaților, Curte constată că este inutilă analiza motivelor invocate, în condițiile în care va admite calea de atac declarată de către inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela.

Față de considerentele expuse anterior, în baza art. 421 pct. (1) lit. b) Cod procedură penală va respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava împotriva sentinței penale nr. 85 din 7 martie 2025 a Tribunalului Suceava, iar în baza art. 421 pct. (2) lit. a) Cod procedură penală, va admite apelurile declarate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela împotriva sentinței penale nr. 85 din 7 martie 2025 a Tribunalului Suceava, pe care o va desființa, în parte, și rejudecând:

Va înlătura dispozițiile prin care s-a stabilit pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare, cu aplicarea art. 83 Cod penal, față de inculpata Mamciuc Dana-Mihaela pentru săvârșirea infracțiunii de "folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații", prev. de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, respectiv dispozițiile prin care s-a stabilit pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare, cu aplicarea art. 83 Cod penal, față de inculpatul Rîmbu Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la "folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații", prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a Cod procedură penală, va achita pe inculpatul Rîmbu Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a Cod procedură penală va achita pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela pentru săvârșirea infracțiunii de „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

Va înlătura dispoziția prin care s-a dispus obligarea inculpaților la plata contravalorii cheltuielilor avansate de stat în fond și în cursul urmăririi penale, în temeiul art. 274 alin. (1) Cod procedură penală, având în vedere soluțiile de achitare dispuse și faptul că nu este incident cazul prevăzut de art. 275 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod procedură penală.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate care nu sunt contrare prezentei decizii.

Văzând și disp. art. 275 alin. 3 Cod procedură penală,

Pentru aceste motive,

În numele Legii,

D E C I D E:

În baza art. 421 pct. (1) lit. b) Cod procedură penală, respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Suceava împotriva sentinței penale nr. 85 din 7 martie 2025 a Tribunalului Suceava.

În baza art. 421 pct. (2) lit. a) Cod procedură penală, admite apelurile declarate de inculpații Rîmbu Vasile și Mamciuc Dana-Mihaela împotriva sentinței penale nr. 85 din 7 martie 2025 a Tribunalului Suceava.

Desființează, în parte, sentința penală atacată și, rejudecând:

Înlătură dispozițiile prin care s-au stabilit pedepsele de câte 1 an și 4 luni închisoare, cu aplicarea art. 83 Cod penal, față de inculpata Mamciuc Dana-Mihaela pentru săvârșirea infracțiunii de „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, respectiv față de inculpatul Rîmbu Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, și cele privind obligarea inculpaților la plata contravalorii cheltuielilor avansate de stat în fond și în cursul urmăririi penale.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a Cod procedură penală, achită pe inculpatul Rîmbu Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 47 alin. 1 Cod penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a Cod procedură penală achită pe inculpata Mamciuc Dana-Mihaela pentru săvârșirea infracțiunii de „folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu sunt contrare prezentei decizii.

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile avansate de stat, în cursul urmăririi penale, în fond și în apel rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată, azi, 30.04.2025, prin punerea hotărârii la dispoziția inculpaților, a intimaților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, conform art.405 alin.1 teza finală Cod procedură penală.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red.: A.D.+HOC
Tehnored.: L.C.
2 ex./30.04.2025
Jud. fond: Pinzariu Cristian